СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXI П'ЯТНИЦЯ, 23 КВІТНЯ 2004 РОКУ ЧИСЛО 17 VOL. CXI FRIDAY, APRIL 23, 2004 No. 17

Один крок вперед ...

Рішучий крок до підвищення ролі української мови

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Виходячи з тієї неспростовної істини, що без мови нема народу, а без народу нема держави, Національна рада України з питань телебачення та радіомовлення 14 квітня прийняла рішення, що від 19 квітня мовлення на загальнонаціональних телевізійних каналах та радіопрограмах має здійснюватись виключно українською мовою. Вийняток становитимуть лише ті теле-радіокомпанії, котрі діють у місцях компактного проживання національних меншин. Крім того, відтепер Національна рада видаватиме ліцензії на право мовлення лише тим національним і міжрегіональним телеканалам та радіостанціям, які вестимуть свої програми повністю українською мовою.

Це рішення, як і слід було очікувати, не сподобалося лівим силам в Україні, соціяльною базою яких, як відомо, є „рускоязичное населеніе", тому ліві не просто байдужі, але відверто ворожі до відродження української мови і культури. Коментуючи згадане рішення, голова Комуністичної партії України Петро Симоненко звинуватив Національну раду з питань телебачення та радіомовлення у порушенні 10-ої статті Конституції України, законодавства про мови та Европейської хартії регіональних мов або мов меншин, ратифікованої Верховною Радою.

На думку ж голови Національної ради Бориса Холода, ухвалення цього рішення є „історичним кроком, оскільки ми прийшли до висновку, що коли хочемо зберегти українську націю і відновити її духовність і культуру, то повинні сказати чітко і ясно, що мова телебачення і радіо в Україні повинна бути українською. Я певен, що це історичне рішення дасть поштовх іншим міністерствам і відомствам".

(Закінчення на стор. 3)

... і два – до заду

Верховна Рада ратифікувала щось незрозуміле і непевне

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Незважаючи на серйозні застереження опозиційних сил, всупереч протестам з боку численних громадських організацій та об'єднань в Україні і в західній українській діяспорі, Верховна Рада у вівторок, 20 квітня, ратифікувала Угоду про створення Єдиного економічного простору з Росією, Білоруссю та Казахстаном. За це віддали свої голоси 265 народних депутатів з 418 зареєстрованих у сесійній залі. Проти голосували фракція „Наша Україна", соціялісти Олександа Мороза і Бльок Юлії Тимошенко.

На додатковому сесійному засіданні 20 квітня Верховна Рада ратифікувала договір з Росією щодо російсько-українського кордону і договір про співробітництво у використанні Озівського моря та Керченської протоки. Цей договір знову ж таки не підтримали Бльок Юлії Тимошенко, „Наша Україна" та соціялісти, а депутати Микола Рудьковський та Андрій Шкіль подали два проєкти, якими хотіли спонукати до відкинення ратифікації договору про „спільне використання" Керченської протоки і Озівського моря замість чіткого визначення кордону між Україною і Росією згідно з міжнародними законами. Прийнятий договір щодо Озівського моря розподіляє море „по-братському". Після закінчення голосування Ю.Тимошенко сказала, що „Керченську протоку і острів Тузла, які ми захищали майже зі зброєю в руках, тепер здали депутати".

Водночас угоду про ЄЕП ратифікувала Державна дума Росії. Угода, підписана минулого року, передбачає створення зони вільної торгівлі та спільні принципи економічної політики цих чотирьох держав.

(Закінчення на стор. 5)

Кому в Києві не спиться...

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – Не дають спати деяким киянам пляни побудови у столиці меморіяльного комплексу в пам'ять Великого голоду 1932-33 років.

Здавалося, вже нарешті усі адміністративно-бюрократичні барикади знесені. Після років вовтузення знайшлось гідне місце для пам'ятника і музею-дослідного центру: на Володимирській гірці, над Українським домом (колишнім музеєм Леніна). Але – все ще „є запитання" (як деякі кияни калькують російську фразу). Ці „запитання" були й раніше. Чимало хто в Києві не хоче слухати про Голодомор. Комуністи все ще явно заперечують його, а серед тих хто не заперечує, багато колишніх членів Компартії покійного СРСР, але вони воліли б, щоб справу Голодомору не надто висувати.

Два роки тому українська громада США запропонувала зафундувати „порядний" пам'ятник Голодоморові в Києві. Її керівникам не подобався той порівняно малий, але гідний, який вже з десяток років стоїть біля Михайлівського собору і Міністерства закордонних справ. Розвинулась дискусія на цю тему, висувались думки, що важливіше мати в столиці не тільки ще один пам'ятник, а музей і дослідний центр страшної трагедії українського народу. Ця думка перемогла, зокрема завдяки немалим заходам американців, конкретно – проф. Джеймса Мейса і Морґана Вільямса. Своїми писаннями і виступами вони спонукали українців побудувати живий і діючий меморіял Голодомору: музей і науковий центр, на зразок музею Голокосту у Вашінґтоні.

З мого погляду, ідеальним місцем для такого комплексу була б Арсенальна площа: це те місце, де кінчається вулиця Грушевського (колишня Кірова), на якій знаходиться Верховна Рада і Кабінет міністрів, і де починається вулиця (все ще) Січневого повстання – того повстання робітників заводу „Арсенал", які за вказівками Росії виступили проти самостійної України 1918 року. (Так, столиця самостійної України 2004 року все ще має таку вулицю, якою прибувають до Києва усі високі особи – від Папи Римського до голови уряду Лівії, бо вона є частиною маршруту з Бориспільського летовища до центру столиці. Вже декілька років тому її мали перейменувати на вулицю Івана Мазепи. Досі не перейменували.)

Дарма, що чимало українських політиків лобіювали саме за Арсенальну площу як місце для меморіяльного комплексу Голодомору – не вийшло. Замість того влада запропонувала місце на березі Дніпра – внизу від Арсенальної площі, яке було б прекрасно заховане і далеке від мандрів типового туриста, але зручне для відвідувачів касино і нічного клюбу на Дніпрі, яких Голодомор ледве чи цікавив би.

Торік, здавалось, здоровий розум переміг: місто виділило ділянку на Володимирській гірці. Це достойно. Пішовши 100 ярдів стрімкою Трьохсвятительською вулицею з Европейської площі (де знаходиться філармонія, готель „Дніпро" і Український дім) в напрямі Михайлівського собору і Софіївської площі, відвідувач дійде до меморіяльного комплексу Голодомору, коли цей комплекс врешті буде збудований. „Порядний" пам'ятник мав би бути у формі високого хреста зі сталі з колоском пшениці у своїй вертикальній частині. Цікаво. Символічно. Достойно.

Але ж ворогам пам'яті про Голодомор не спиться. Про те, що хрест височітиме над колишнім музеєм Леніна, вони й не згадують. Натомість в деяких газетах появилися згадки про те, що хрест Голодомору буде вищим, ніж пам'ятник Володимира Великого з його хрестом в руці. Цей пам'ятник, побудований за царату, стоїть на схилі тієї ж Володимирської гірки, і коли дерева покриті зеленню, його не так легко побачити. (Це щось на зразок пам'ятника Президентові Теодорові Рузвельту на острові ім. Рузвельта, під мостом ім. Рузвельта у Вашінґтоні: сотні тисяч людей, які щодня цим мостом перетинають річку Потомак, не знають, що внизу, між деревами, стоїть пам'ятник Президентові).

А найновіший замах на затверджене місце під меморіял Голодомору породжує і сміх, і сльози, а ще й подив, як в Україні діють сили, які рутинно протистоять всьому суто українському. В газеті „Київські відомості" від 10 квітня (а це між Великою п'ятницею і Великоднем та два дні після того, як у Києві почали демонструвати фільм Мела Ґібсона „Страсті Христові") появилася велика стаття з ілюстраціями – про те, що саме 102 роки тому менш-більш на тому місці, де має стояти пам'ятник Голодоморові, відкрилась панорама „Голгофа". Її побудували два німці як комерційне видовище. Народ приходив натовпами, купував квитки вступу і до трьох місяців 18 тисяч рублів повернулися інвесторам. На фото з того часу видно, що будинок, в якому була панорама, стояв на рівні з римо-католицьким костелом св. Олександра, який знову діє як костел, хоч протягом кількадесят років діяв як плянетарій.

Панорама „Голгофа" була прибутковим підприємством довгі роки. Витримала революцію і всі

(Закінчення на стор. 15)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Яап де Гоп Схефер - в Україні

Генеральний секретар НАТО Яап де Гоп Схефер під час своєї візити до Києва 19 квітня.
Фото УНІАН

КИЇВ. –Генеральний секретар НАТО Яап де Гоп Схефер 19 квітня перебував з одноденною візитою в Україні. На зустрічі з провідниками уряду він сказав, що альянс готовий до подальшого співробітництва з Україною, але, за його словами, можливість участи України та формат такої участи у зустрічі НАТО, що має відбутися у Стамбулі в червні, ще узгоджуються. Однак, під час візити до України, Я. Схефер наголосив, що уряд повинен робити більше для утвердження демократії та пошанування прав людини, якщо Україна хоче інтеґруватися до західніх структур. Я. де Гоп Схефер наголосив, що продовження співпраці та її глибина залежатиме від того, наскільки Україна поділятиме цінності країн альянсу – демократію, верховенство права та свободу засобів масової інформації. Це перша візита нового голови альянсу, яка відбувається незадовго до стамбульської зустрічі. Україна та НАТО обговорили ратифікацію Меморандуму про використання силами НАТО військово-транспортної авіяції України та домовились про продовження контрактів у цій сфері. Україна офіційно поставила мету стати членом альянсу в майбутньому, але керівники НАТО наполягають, що перш ніж заява розглядатиметься, Київ має значно покращити демократичні стандарти. Росія нещодавно висловила стурбованість устремліннями України, надто у світлі останнього розширення НАТО, яке впритул підійшло до російських кордонів.

Погоджувальна рада не підтримала заяву О. Мороза

КИЇВ. – 19 квітня на Погоджувальній раді провідників груп і фракцій парляменту „чомусь не була підтримана" заява провідника СПУ Олександра Мороза щодо необхідности продовження політичної реформи, повідомив постійний представник Президента України у ВР Олександер Задорожній. „Парлямент не планує на поточному сесійному тижні повернутися до розгляду змін до Конституції", – сказав він. 8 квітня ВР не змогла внести зміни до Конституції України – не вистачило 6 голосів („за" 294 з 300 необхідних). 16 квітня Президент України Леонід Кучма у Дніпропетровську заявив, що головне завдання коаліції політичних сил, яка запропонувала висунути Віктора Януковича кандидатом на президентські вибори, – не реформа, а перемога на виборах. А голова адміністрації Президента Віктор Медведчук 16 квітня на зустрічі з В. Путіном у Москві запевнив президента РФ, що політична реформа в Україні буде продовжена і завершиться до виборів Президента України 2004 року. Говорячи про конституційну реформу, В. Медведчук зазначив, що ситуація в Україні залишається напруженою, проте реформи будуть продовжені. „Невдача, яка спіткала парляментську більшість 8 квітня, коли ми не змогли внести зміни до Конституції, не зупинила нас. Рішення однозначне – політичну реформу продовжувати", – сказав він. В. Медведчук був головним архітектом тих реформ, які не пройшли.

Представлено книгу М. Мариновича

КИЇВ. – 16 квітня відбулася презентація книги відомого дисидента, громадського діяча, в.о. ректора Українського католицького університету Мирослава Мариновича „Українська ідея і християнство". За словами автора, ця книга – дискусія про українську духовність. У книзі порушено три основних питання „української ідеї". На думку автора, кожен народ має своє цивілізаційне призначення. „Ті риси, які дані народові, це дар від Бога, і наше завдання зрозуміти, для чого нам ці риси дано і що від нас вимагається цивілізацією", – наголосив він. Одна з тез книги – сучасне повернення народу до релігійности. У книзі розглядаються також питання об'єднання трьох гілок української церкви: УПЦ Московського та Київського патріярхатів, УАПЦ та УГКЦ.

Буде експеримент на нафтопроводі

КИЇВ. – Україна, Чехія та Словаччина 16 квітня узгодили умови експериментального помпування „легкої" нафти нафтопроводом „Дружба" на чеський нафтопереробний завод в Карлупе. Відповідний протокол підписали 5 квітня українська компанія „Укртранснафта", словацька „Транспетрол" та чеські „Меро" і "Юніпетрол". Протокол відмовилася підписати російська „Транснефть". Проте, експеримент може бути проведений без її участи, оскільки він не проходитиме на території Росії, і може завершитися до кінця квітня або на початку травня цього року, після „технологічної готовности".

В Криму увічнять пам'ять П. Григоренка

СИМФЕРОПОЛЬ. – Президент України Леонід Кучма 3 квітня доручив увічнити в Криму пам'ять Петра Григоренка – відомого діяча правозахисного руху, активного борця за відновлення прав депортованих народів. Питання про увічнення пам'яті генерала П. Григоренка Президент доручив вирішити віце-прем'єрові України з гуманітарних питань Дмитрові Табачникові і прем'єр-міністрові Криму Сергієві Куницину разом із Симферопольською міською радою.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Вибори в Мукачеві - знущання з демократії

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Те, що відбувалося в неділю, 18 квітня, під час виборів голови закарпатського міста Мукачева, неспростовно свідчить, що сьогодні Україною керує відверто антидемократичний режим. Комітет виборців України повідомив, що вибори супроводжувалися „повним іґноруванням норм українського законодавства... безпрецедентним втручанням правоохоронних органів та кримінальних структур у виборчий процес, побиттям спостерігачів, депутатів, погромами на виборчих дільницях... є всі підстави стверджувати про абсолютну фальсифікацію вислідів виборів, які зовсім не відповідають результатам підрахунку голосів".

За вислідами „екзит-полу", найбільше голосів здобув кандидат від „Нашої України" Віктор Балога, тим часом територіяльна виборча комісія оголосила про перемогу на виборах кандидата від СДПУ(о) Ернеста Нусера, який нібито дістав на 5 тисяч голосів більше, ніж В. Балога. Хоч дотепер не оприлюднено результатів виборів і кандидатам, зокрема В. Балозі, не надано законної можливости ознайомитися з протоколом про результати виборів.

В. Балога повідомив, що штаб бльоку „Наша Україна" має на руках протоколи з „мокрими" печатками практично всіх дільничних виборчих комісій, крім двох. Згідно з цими протоколами, у виборах взяли участь 33,978 виборців, з них за В. Балогу проголосували 19,385, за Е. Нусера - 13,898. Таким чином, вибори виграв В. Балога з відривом у 5.5 тис. голосів. „Я сприймаю усе з жахом і не розумію, до чого ми прийшли. Комісія робить, усе, що хоче. Це наша демократія?", – обурюється кандидат від „Нашої України".

Після оголошення результатів виборів народних депутатів з бльоку „Наша Україна" і журналістів не пустили до Мукачівської виборчої комісії, застосувавши при цьому фізичну силу.

З уваги на події в Мукачеві, парляментський бльок Юлії Тимошенко вимагає від Президента Л. Кучми звільнити голову Президентської адміністрації Віктора Медведчука, міністра внутрішніх справ Миколу Білоконя та інших посадовців, які винні у беззаконні, що відбувалося в Мукачеві. Наступного дня після цих виборів Ю.Тимошенко заявила, що замовником і режисером ганебної ситуації в Мукачеві, є особисто Віктор Медведчук, а виконавцем цього брудного замовлення є його партія СДПУ(о).

20 квітня до Мукачева приїхала спеціяльна парляментська комісія на чолі з заступником голови Верховної Ради Олександром Зінченком, щоб вивчити всі обставини місцевих виборів. В якій мірі організатори беззаконня не бояться ніяких перевірок, видно з того, що в день приїзду комісії з Києва невідомі викрали з приміщення Мукачівської міської ради бюлетені та протоколи виборів голови міста. Близько 1-ої год. ночі до приміщення міськради ввірвалися два молодики в цивільному. Побивши чергового, вони кинулися до приміщення, де зберігалися бюлетені та документи виборчих комісій, і викрали їх.

У вівторок, 20 квітня, відбулася двогодинна зустріч представників „Нашої України" з Президентом Л. Кучмою. На зустрічі були присутні народні депутати Петро Олійник, Микола Поліщук, Юрій Павленко, Євген Червоненко, а також уповноважений Верховної Ради з питань прав людини Ніна Карпачова. Члени групи розповіли про численні порушення закону під час виборів Мукачівського міського голови, і про факти переслідувань мукачівців за політичні погляди.

В розмові з Президентом Л. Кучмою В. Ющенко заявив, що „Наша Україна" вимагатиме негайного розгляду цього питання у Верховній Раді, а також звільнення голови АП В. Медведчука, міністра внутрішніх справ Миколи Білоконя і голови Закарпатської обласної державної адміністрації Івана Різака.

Опозиційні сили у Верховній Раді висловили надію, що кричущі порушення законности під час виборів в Мукачеві спонукатимуть Організацію безпеки і співробітництва в Европі організувати особливо пильне спостереження за ходом президентських виборів в Україні.

„Це має бути нетрадиційна, посилена процедура спостереження", – сказала Ю. Тимошенко після вівторкової зустрічі опозиційних депутатів з закордонними дипломатами. Вона ствердила, що „події в Мукачеві справили на них тяжке враження". І це справді так. Вже 19 квітня Том Ворнер зацитував у „Financial Times" думку Геральда Мічела, який очолював місію ОБСЕ в Мукачеві: „Насильство та дуже різні цифри підрахунку голосів на виборах мера в Західній Україні посилили стурбованість з приводу просування країни до авторитартизму... Ця кричуща спроба зірвати виборчі процедури є атакою на найфундаментальніший виборчий закон".

Ю. Тимошенко, В. Ющенко і О. Мороз запевнили, що з приводу подій в Мукачеві опозиція матиме слово на сесії Парляментської асамблеї Ради Европи, яка почне працю у понеділок, 26 квітня.

За матеріялами ЗМІ

В. Янукович - єдиний кандидат від влади на пост президента України

Прем'єр-міністри Голяндії Ян Петер Балкененде (зліва) і України Віктор Янукович 19 квітня обмінюються примірниками підписаної Спільної програми дій на 2004-2006 роки. В центрі, на другому пляні, Президент України Л. Кучма *Фото УНІАН*

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 14 квітня провідники фракцій парляментсько-урядової коаліції на зустрічі з Президентом Л. Кучмою проголосили прем'єр-міністра Віктора Януковича єдиним кандидатом на пост президента. Президентські вибори відбудуться у жовтні цього року. 15 квітня, під час засідання Ради глав урядів країн СНД в Киргизії, В. Янукович визнав за велику честь, що чільні представники парляментської більшости висунули його єдиним кандидатом.

Як і слід було очікувати, провідник опозиційного бльоку „Наша Україна" Віктор Ющенко критично відгукнувся на висунення В. Януковича, підкресливши у своїй заяві, що будь-який кандидат від влади автоматично бере на себе весь неґатив цієї влади, її непопулярність і відповідальність за її дії.

Результати останнього опитування Центру економічних і політичних досліджень ім. О. Разумкова дають підстави передбачати, що з запропонованого списку з дев'яти кандидатів в другий тур виборів упевнено вийдуть В. Ющенко (22.6 відсотка опитаних) і В. Янукович (15.3 відсотка).

Посада прем'єра надає В. Януковичу великі, а в умовах України – практично необмежені можливості впливу на хід і результат президентських виборів. Щоб компенсувати застосування адміністративного ресурсу в його відкритих і прихованих формах і розраховувати на перемогу, за нинішньої різниці оцінювання в 9-10 відсотків, В. Ющенкові і його команді необхідно буде докласти неймовірних зусиль, вести виборчу кампанію ефективніше і динамічніше, ніж під час парляментських виборів 2002 року, вважають соціологи Центру ім. Разумкова.

В той же час колишній прем'єр-міністер України і теперішній голова Народно-Демократичної партії Валерій Пустовойтенко 19 квітня не виключив свого можливого кандидування на президентських виборах. В. Пустовойтенко також неґативно оцінив, в який спосіб – без попереднього обговорення і узгодження пропозицій – було висунуто єдиного кандидата від парляментської більшости. У заяві для преси В. Пустовойтенко сказав, що не давав обіцянки підтримувати іншого кандидата. Оглядачі припускають, що заява керівника НДП може свідчити про те, що назріває розкол пропрезидентської більшости у Верховній Раді.

За матеріялами ЗМІ

Рішучий...

(Закінчення зі стор. 1)

Самозрозуміло, рекомендації щодо переважного використання в електронних ЗМІ української мови не пройшли повз увагу урядових чинників Росії. Вранці у вівторок, 20 квітня, офіційний представник міністерства закордонних справ Російської Федерації Олександр Яковенко висловився в цей спосіб: „Звичайно, розвиток державної мови в Україні, зокрема на телебаченні й радіо, є цілком природним. Проте необхідно мати на увазі, що цей процес не повинен приводити до утиску прав громадян країни, в якій, як відомо, проживає понад вісім мільйонів росіян або більш ніж 17 відсотків усього населення, а близько третини громадян України вважають російську мову рідною. Тому ми чекаємо, що українська влада врахує нашу стурбованість рекомендаціями, прийнятими Національною радою України з питань телерадіомовлення, і виконуватиме свої міжнародні зобов'язання в гуманітарній сфері".

Пізніше того самого дня міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров, виступаючи в Державній думі РФ під час обговорення питання про ратифікацію низки двосторонніх договорів з Україною, зробив заяву, яку тяжко назвати дипломатичною: „Ми доводимо до української сторони нашу тверду позицію, що перенесення цього питання в практичну площину матиме вкрай неґативні наслідки. Ми розраховуємо, що наш голос буде почуто. Зараз ми працюємо над тим, щоб ці рекомендації не перетворилися на рішення, обов'язкове для всіх компаній". В цьому недружньому наставленні Москви до важливих завдань українського національного відродження нема нічого нового. Нове буде, якщо на цей раз Київ не піддасться хронічному тискові.

За матеріялами ЗМІ

Проти П. Лазаренка свідчить його партнер П. Кириченко

САН-ФРАНЦІСКО. – У 1999 році головному свідкові в справі проти Павла Лазаренка в США, колишньому партнерові експрем'єра Петрові Кириченкові довелося провести півроку в одній камері зі своїм патроном. Після величезного будинку з басейнами за 11 мільйонів долярів тюремна камера навіть у США видалася йому нестерпною. Але найскладнішим виявилося перебороти недовіру до колишнього хазяїна країни – після того, як він випадково побачив П. Лазаренка з прокурором. П. Кириченко подумав, що П. Лазаренко почав „здавати" його.

Невідомо, коли саме П. Кириченко почав сумніватися в надійності П. Лазаренка, але вже в грудні він вийшов з в'язниці. П. Кириченка випустили на волю після того, як він погодився давати свідчення в справі „США проти Павла Лазаренка". Тобто стати головним свідком з боку США.

Після цього він тільки за останні 3-4 місяці бачився з представниками американської влади щонайменше 7 разів. Кожна зустріч тривала 3-4 години.

До цього П. Кириченко добровільно передав прокуратурі всі наявні в нього речові докази, підказав, кого в Україні було б корисно допитати, а також оплатив переліт у США двох свідків з України. Офіційну угоду між П. Кириченком і прокуратурою США підписано в травні 2000 року.

У документі головний свідок визнав себе винним в одержанні й переміщенні незаконно отриманих грошей. Мова йде про 8.2 мільйона, переведених із „SCS Alliance" на кореспондентський рахунок „EuroFed" у „Merrill Lynch Fenner & Smith". П. Кириченко заявив, що не знає про те, що цей епізод фігурує у двох різних пунктах звинувачення проти П. Лазаренка. За його словами, ці гроші надійшли від Юлії Тимошенко.

Стаття, за якою Кириченко визнав себе винним, передбачає покарання до 10 років, однак, як стало відомо після перехресного допиту, йому загрожує не більше 37 місяців ув'язнення. Відповідно до угоди, П. Кириченко заплатив державним органам США 3 мільйони долярів, названі в документі „добровільною компенсацією", хоча сам свідок нервово проговорився, назвавши цю пожертву „конфіскацією". Однак, як ми побачимо далі, ця сума не може вплинути на його матеріяльне становище.

П. Кириченко також одержав дозвіл залишитися разом з родиною в США, незважаючи на висунуті звинувачення. Йому обіцяють дозволити багаторазовий в'їзд і виїзд з США.

Як стверджує прокурор Марта Борщ, остаточний вирок П. Кириченкові, який винесе суддя Дженкінс, не залежить від того, чи буде П. Лазаренко засуджений.

Адвокати екс-прем'єра намагалися довідатися в П. Кириченка, що він розуміє під словами „істотна допомога", згаданими в угоді з прокуратурою. На це головний свідок завчено відповідав: „Я не обіцяв надавати значну допомогу, я пообіцяв говорити правду. І сподіваюся, що я одержу пом'якшене покарання".

П. Кириченко намагався домовитися і з українською прокуратурою, але помінялося керівництво прокуратури, тому домовлености не досягнуто.

Завдяки П. Лазаренкові, П. Кириченко став мільйонером. Прибутки тільки однієї з його компаній з 1992 по 1999 рік склали 60 мільйонів. Свої 30 мільйонів долярів П. Кириченко успішно вкладав у власність, землю, займався будівництвом, частину прибутку повторно інвестував у свої компанії.

Цікаво, що, як зізнався П. Кириченко, прокуратура не жадала від нього інформації про його майно. Не виключено, щоправда, що їм і так усе відомо.

Зараз П. Кириченко продовжує контролювати свої підприємства в Україні, хоча його доходи вже давно не обчислюються мільйонами. Однак 8 років тому він купив собі за 1.350 мільйона ділянку землі в 86 акрів – не де-небудь, а в Тібуроні, на півострові неподалік від Сан-Франциско, де за ціною квадратний акр поступається хіба що Мангетену. На цій ділянці він побудував собі будинок – 9 спалень та 10 басейнів. У 1999 році це скромне житло виставили на продаж за 11 мільйонів долярів.

П. Кириченкові належать два будинки в Сан-Франциско. Один – за 3.765 млн., другий – скромніший, але багатоквартирний, зданий ним в оренду, за 1.5 мільйона. Ще він купив собі за 3 мільйони квартиру в Лос-Анджелесі, яхту і човен для риболовлі.

– А як щодо майна, зареєстрованого на ім'я дружини й матері? – запитав у П. Кириченка адвокат.

– У них немає значного майна, бо у нас з дружиною все навпіл, – відповів той.

Саша Волкова,
„Українська правда"

АМЕРИКА І СВІТ

„Ми були безсилими перед загрозою терору"

ВАШІНҐТОН. – Директор ЦРУ Джордж Тенет, який давав свідчення 15 квітня спеціяльній комісії, яка розслідує події 11 вересня 2001 року в Ню-Йорку та Вашінґтоні, сказав, що системні прорахунки в діяльності спецслужб фактично залишили Америку беззахисною перед загрозою нападів. Він підкреслив, що ЦРУ працювало в одному напрямку, а ФБР – в іншому. За його словами, на розбудову структур контррозвідки, що ефективно протистоятиме загрозі від „Аль-Кайди" та інших терористичних мереж, знадобиться щонайменше 5 років. Голова ФБР Роберт Мюлер, чиє відомство критикували за неефективність і неспроможність передбачити напади 11 вересня, заявив, що широкомасштабні реформи допомогли запобігти новим терористичним нападам. Даючи свідчення цій же спеціяльній комісії, Р. Мюлер назвав ключовою зміною покращення співпраці між ФБР і ЦРУ. Він заявив, що тепер внутрішня і зовнішня розвідки інтеґровані практично на кожному рівні.

Президент Дж. Буш підтримує плян А. Шарона

ВАШІНҐТОН. – Прем'єр-міністер Ізраїлю Арієль Шарон 16 квітня завершив свою візиту до США, де заручився підтримкою Президента Джорджа Буша стосовно свого пляну одностороннього врегулювання ситуації на Близькому Сході. Згідно з цим пляном Ізраїль в односторонньому порядку виведе війська зі смуги Ґаза та евакуює звідти єврейські поселення, але залишить за собою частину територій Західнього берега Йордану та надалі зберігатиме контролю над шістьма найбільшими єврейськими поселеннями на Західньому березі, де мешкає понад 100 тисяч осіб. Одначе Европейська комісія відмовляється підтримати мирний плян прем'єр-міністра Ізраїлю А. Шарона і заявляє, що підтримає тільки той плян, який буде прийнятний як для Ізраїлю, так і для палестинців. Генеральний секретар ООН Кофі Анан скритикував Дж. Буша за підтримку пляну А. Шарона та заявив, що ця підтримка ізраїльського пляну виведення військ зі смуги Ґаза може зашкодити переговорам між Ізраїлем і палестинцями. Палестинці гнівно відреаґували на позицію США, заявивши, що Президент Дж. Буш перевищив свої повноваження. Палестинський прем'єр Ахмед Курейя сказав, що ізраїльський плян може поставити під загрозу мир в цілому реґіоні.

20 тисяч вояків США затримаються в Іраку

ВАШІНҐТОН. – Воякам США обіцяли, що „відрядження" до Іраку не триватиме більше 12 місяців. Міністер оборони США Доналд Рамсфелд повідомив 16 квітня про продовження терміну перебування в Іраку 20 тисяч вояків, задовольнивши відповідне прохання військових командувачів. Міністер назвав своє рішення прикрим і вимушеним, але додав, що США перебувають у стані війни і готові до будь-яких кроків задля досягнення успіху. Згідно з рішенням Пентаґону, окремі підрозділи затримаються в Іраку на додатковий термін до трьох місяців, хоча на початку кампанії США наполягали, що жоден службовець не перебуватиме в країні понад рік. Д. Рамсфельд також виступив на захист дій американських вояків у місті Фалуджа, назвавши повідомлення арабських телеканалів про загибель там сотень цивільних брехливими і непробачними.

За матеріялами ЗМІ

Нові методи опору терористів в Іраку

Однак Буш, Блейр обіцяли передати владу 30 червня

БАҐДАД, Ірак. – Британські військові речники на півдні Іраку кажуть, що 21 квітня принаймні 68 осіб, двадцять з них – школярі, загинули в низці вибухів у місті Басра і на його околицях, крім того понад 200 осіб – поранені. Міністер закордонних справ Іраку Самір Сумайтей дав таку оцінку подіям у Басрі: „Сьогодні скоєно ще один злочин, ще одне масове вбивство. Терористи забрали життя ще однієї групи безневинних людей, безневинних дітей... Іракський уряд засуджує це і має намір знайти причетних і притягнути їх до відповідальности... Ми не дозволимо тим злочинцям, аби їхні диявольські зусилля мали успіх. Ірак буде вільним, стабільним та демократичним". Басра досі була порівняно спокійним містом на тлі насильства в інших реґіонах Іраку.

У Ен-Наджафі американські війська відійшли на декілька кілометрів, щоб посередники змогли продовжити мирні переговори з прибічниками радикального провідника шиїтів Моктади ас-Садра.

В місті Ель-Фалуджі в ночі 16 квітня відновилися запеклі бої. Авіяція США бомбардувала об'єкти бойовиків у місті.

Наступ на Ель-Фалуджу, де силам коаліції протистоять мусульмани-суніти, був призупинений тиждень тому. Сторони намагалися вреґулювати конфлікт мирним шляхом, але тимчасове перемир'я постійно порушувалося.

В Іраку глава тимчасової американсько-британської адміністрації Пол Бремер 19 квітня заявив, що місцева поліція та армія не зможуть без зовнішньої допомоги ґарантувати безпеку в країні до 30 червня – дати передачі влади перехідному іракському урядові. „Цілком зрозуміло, що після 30 червня, коли влада повністю перейде до уряду Іраку, іракські сили самостійно не зможуть подолати ситуацію. Тому після 30 червня безпеку в країні забезпечуватимуть не тільки іракські сили, але й разом з ними – війська багатьох інших країн, включаючи США".

Президент Дж. Буш 16 квітня мав зустріч у Вашінґтоні з прем'єр-міністром Великобританії Тоні Блейром, який поновно підтвердив свою підтримку коаліції в Іраку.

Того ж дня Президент США заявив, що призначає теперішнього представника США при ООН Джона Неґропонте першим послом США у Баґдаді після передачі суверенітету іракцям наприкінці червня.

Все це не завадило президентові Гондурасу Рікардо Мадуро 19 квітня оголосити про виведення військ з Іраку. 370 вояків Гондурасу несуть службу в Іраку під командуванням Еспанії. Напередодні новий прем'єр-міністер Еспанії Хосе Луїс Родріґес Сапатеро оголосив, що він віддав наказ вивести еспанські війська з Іраку. Еспанський контингент в Іраку нараховує понад 1,300 вояків. Соціялістичний уряд Х. Сапатеро прийшов до влади на виборах, які відбулися по бомбових нападах у Мадриді 11 березня, в яких загинуло майже двісті осіб. Новий еспанський міністер оборони Хосе Боно сказав, що виведення понад 1,300 службовців має бути завершене впродовж шести тижнів.

Президент Джордж Буш висловив жаль з приводу рішення Мадриду.

Домініканська республіка теж повідомила, що покидає Ірак. Оголошення 21 квітня зробив домініканський міністер оборони Хосе Мієль Сото Хіменес, який сказав, що 300 вояків будуть виведені якомога швидше.

Україна поки що залишається в Іраку. Однак 16 квітня на спільній конференції у Варшаві міністрів оборони обох країн – Єжі Шмайдзінського та Євгена Марчука було підкреслено, що Польща та Україна виключили можливість участи своїх вояків у наступальних бойових акціях в Іраку. Було сказано, що шоста українська бриґада була надіслана в Ірак, для захисту каналів комунікацій та громадських споруд.

Тим часом повстанці в Іраку посилили свою найновішу тактику боротьби з коаліцією, викрадаючи поодиноких осіб-чужоземців як заручників своїх вимог. Серед зниклих в Іраку, – американський вояк, громадянин Данії, 3 італійські охоронці, ізраїльтянин арабського походження, 7 американських цивільних.

Повстанці звільнили в Баґдаді п'ятьох японців. Наразі немає нових повідомлень про долю американського вояка, якого утримують в заручниках. Родина К. Мопіна підтвердила, що саме його було знято у відеозаписі. Тим часом 16 квітня міністерство з надзвичайних ситуацій Росії продовжувало розпочату 14 квітня евакуацію з Іраку російських громадян, а також громадян України та інших країн СНД. Російська влада спочатку повідомила, що будуть евакуйовані 800 осіб, але поки що невідомо, скільки фахівців виявили бажання добровільно залишитися в Іраку.

За повідомленнями з Басри, 16 квітня там викрали американського підприємця. Водночас сунітські священнослужителі Баґдаду повідомили про звільнення китайського громадянина, викраденого 14 квітня.

Європейські країни 15 квітня також відкинули пропозицію про перемир'я, яка міститься на авдіозапису Осами бен Ладена. Глава Еврокомісії Романо Проді, уряди Італії, Великобританії та Еспанії заявили, що країни Европи за жодних обставин не погодяться на умови терористів. На запису, Осама бен Ладен, заявив: „Розправа над европейцями 11 березня в Еспанії стала помстою за їхні дії в Іраку і в Афганістані, а загибель американців у США 11 вересня 2001 року – за їхню підтримку Ізраїлю і вторгнення на Арабський півострів". Іракська поліція 15 квітня повідомила про вбивство у Баґдаді іранського дипломата. Перший секретар іранського посольства Халіл Наімі загинув, коли його автомобіль було обстріляно на дорозі. На тлі зростання викрадення заручників стало відомо, що Японія 14 квітня почала евакуювати своїх цивільних з Іраку, більшість з яких – журналісти та добровольці. Криза зі заручниками в Іраку значно поглибилася після повідомлення про убивство італійського заручника.

Х.В.–Ф.

26 квітня – 18-та річниця Чорнобильської катастрофи

НЮ-ЙОРК. – 26 квітня виповниться 18 років від катастрофи на Чорнобильській атомній електростанції. Пам'ять про вибух і пожежу, численні жертви та наслідки радіяції немовби пригасає перед новішими подіями у світі. Тож у квітні треба відсвіжити в людській пам'яті цю подію, загострити і привернути до неї увагу міжнародної спільноти.

27 квітня з ініціятиви Постійного представництва України в ООН і Генерального консульства України в Ню-Йорку, при співпраці українських організацій, зокрема СФУЖО і СКУ, відбудеться культурно-добродійний базар в головній залі садиби ООН, в програмі якого – виставки, друковані матеріяли, частування національними стравами.

29-30 квітня в одній із конференційних заль ООН відбудеться міжнародна конференція, в програмі якої буде висвітлена тема Чорнобиля з участю доповідача з України.

Конференцію готує служба Світової інформації, засновницею і головою якої є д-р Христина Ковшевич-Дурбак, яка співпрацює із делеґатками СФУЖО у питаннях міжнародного жіночого руху. Одначе головною ціллю цієї організації, заснованої після катастрофи в Чорнобилі, є передавання інформації про зв'язок між забрудненим довкіллям і здоров'ям населення. Це ній є тематикою цьогорічної, 13-ої конференції. Д-р Х. Дурбак редаґує і видає екологічний журнал на різних мовах (також українській), в якому є постійна інформація про Чорнобиль і його сучасні проблеми.

В зв'язку з пам'ятною датою, варто пригадати про акцію „Chernobyl Forum", що діє уже другий рік в системі ООН. Цей міжнародний форум заснований з ініціятиви Міжнародної аґенції атомової енерґії (IAEA) минулого року і включає вісім організацій ООН та делеґації України, Білорусі і Росії.

10-12 березня відбулось друге засідання Форуму в Відні, в осідку МАЕЕ, де делеґати найбільш потерпілих країв звітували про заходи і програми для зменшення наслідків катастрофи. Висліди праці Форуму і висновки експертів щодо медичних і радіо-екологічних наслідків катастрофи в Чорнобилі будуть представлені на кінцевій міжнародній конференції у 2005 чи 2006 році.

Дора Рак

Верховна...

(Закінчення зі стор. 1)

Ратифікуючи угоду, Верховна Рада все ж вважала за необхідне зазначити в документі, що Україна братиме участь у формуванні та функціонуванні ЄЕП у межах, котрі відповідають її Конституції та законодавству. Таке підкреслення, одначе, не захистило факт ратифікування від гострої критики. При цьому більшість оглядачів вважає, що ЄЕП слід оцінювати не як економічний, а як політичний проєкт, з допомогою якого Москва має неоімперський намір загальмувати европейську інтеґрацію України, увічнити своє визначальне місце в українській економіці, а отже – й у політиці. Від часу підписання угоди чільні українські урядовці виправдовувалися тим, що ЄЕП дозволить Україні купувати російські енерґоносії за внутрішніми цінами, але це виправдання на день ратифікації вже втратило всі свої арґументи: Росія не продає енерґоносії за низькими внутрішніми цінами навіть Білорусі, з якою утворила одну „союзну державу".

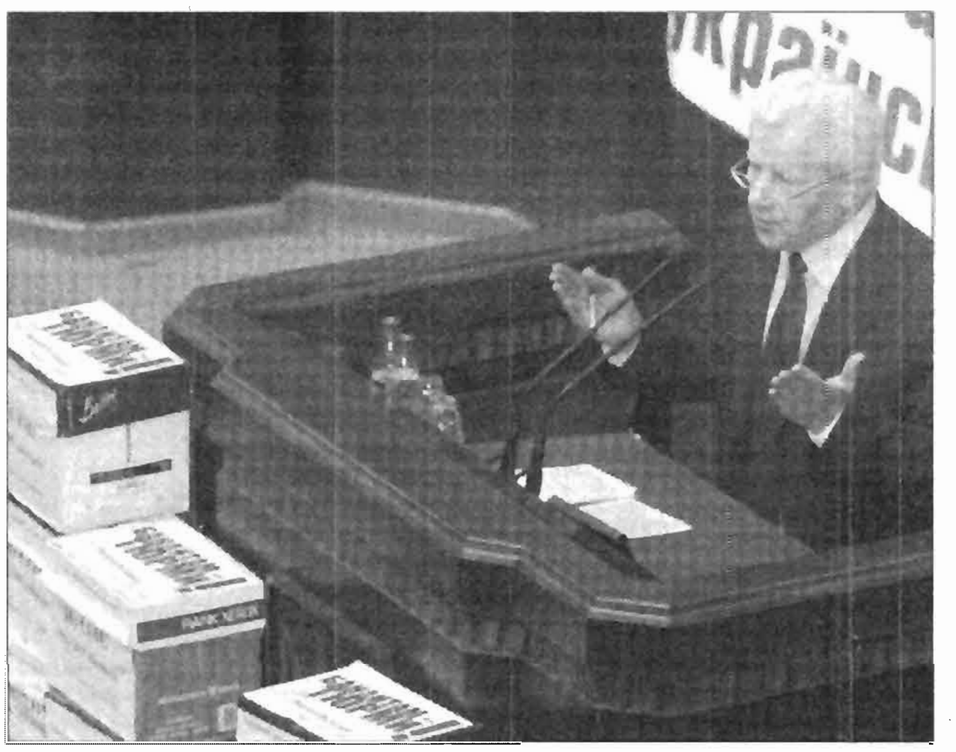
Того ж дня, 20 квітня, близько п'ятисот представників Української народної партії, Народного Руху, Конґресу українських націоналістів пікетували Верховну Раду з гаслами проти приєднання України до Єдиного економічного простору.

Українська республіканська партія „Собор" в оприлюдненій того самого дня заяві стверджує, що ратифікована парляментом угода про ЄЕП прямо суперечить деклярованим принципам української евроінтеґрації і може призвести до втрати значної частини національного суверенітету. УРП „Собор" називає те, що сталося в парляменті 20 квітня, „днем національної ганьби, повну відповідальність за яку несе збанкрутілий правлячий режим та його вірні прислужники – комуністи". Не відкидаючи можливости взаємовигідних економічних стосунків з усіма державами пострадянського простору, „Собор" застерігає щодо небезпеки, яку становитимуть для України наднаціональні органи ЄЕП, котрі контролюватимуться Росією.

Коментуючи економічні наслідки вступу України в ЄЕП, голова Української народної партії Юрій Костенко висловив певність, що цей крок значно зменшить надходження до державного та місцевих бюджетів – від 15 до 20 відсотків річно. Також зменшиться кількість місць праці в Україні, а український ринок заполонить російська продукція. Ю. Костенко передбачає згортання цілих галузей української економіки. „Ось візьмімо вугільну галузь. Відомо, що російське кузбаське вугілля дешевше за вугілля донецького реґіону на 40 відсотків. Відповідно, ця галузь в Україні стане неконкурентноспроможною і збанкрутує. Водночас буде девальвувати гривня, а це приведе до зменшення темпів економічного зростання, депресії виробництва та банкрутства української економіки з усіма соціяльно-економічними наслідками", – сказав голова УНП.

Не доводиться дивуватися, що в сумнівну справу ЄЕП вмочили пальці комуністи: без їхніх 59 голосів ратифікації не сталося б.

„Мені соромно за наш уряд", – сказав з болем в голосі колишній міністер закордонних справ Борис Тарасюк. Керівник київського соціологічного центру ім. О. Разумкова Анатолій Гриценко вважає, що опозиція тільки тому не відвернула ратифікування угоди про ЄЕП, що боялася псувати стосунки з Росією напередодні президентських виборів в Україні.

Провідник Соціялістичної партії України Олександер Мороз виступає 20 квітня проти угоди про створення ЄЕП з трибуни, перед якою стоять скриньки з підписами супротивників ЄЕП в залі засідань Верховної Ради.

Відомий політолог Володимир Малинкович назвав ратифікацію угоди про ЄЕП „помилкою, котра ставить під загрозу суверенітет Української держави". Він остеріг, що Европейський союз збайдужіє до перспективи зближення з Україною, бо „ЕС не буде розраховувати на країну, економічна політика якої залежить від третьої країни". Водночас В. Малинкович припускає, що навіть ратифікований проєкт ЄЕП залишиться незреалізованим, і для Росії він був потрібний передусім з міркувань відновлення образу імперської наддпотуги, тим часом Москва має такі гострі внутрішні проблеми, що ЄЕП не здобуде центрального місця в її політиці. В найбільшій мірі ратифікація угоди про ЄЕП була корисною для тих провладних сил в українському парляменті, які хочуть, щоб на президентське крісло сів В. Янукович. „Швидкісна ратифікація була необхідна, щоб залучити людей, орієнтованих на Росію. Адже в українському Центрі і на Слобожанщині діють підприємства військово-промислового комплексу, і вони розраховують одержати замовлення, зважаючи на те, що Росія мілітаризується", – сказав політолог.

У день ратифікації угоди пресова служба прем'єра В. Януковича розповсюдила його коментар з приводу цієї події, в якому він намагається переконати, що „ЄЕП відкриває шлях до виведення української економіки на якісно новий рівень розвитку" і висловлює сподівання, що „до ЄЕП приєднаються й інші країни СНД".

За матеріялами ЗМІ

Тактична перемога опозиції має перетворитися на стратегічну

Якщо спритні картярі не можуть виграти за правилами, вони змінюють правила. Однак напередодні Великодня в Україні картярів вдарили по пальцях.

Провальне голосування 8 квітня засвідчило, що конституційну реформу за проєктом Медведчука-Симоненка леґітимно вже в будь-якому випадку здійснити не вдасться. Ця поразка, в результаті якої у представників СДПУ(о) і комуністів дуже зіпсувався настрій, відкриває кілька варіянтів дій для влади.

Перший – провести реформу нелеґітимно. Досить імовірно, що цю спробу буде здійснено вже найближчим часом. Координатор парляментської більшости Степан Гавриш заявляв, нібито 8 квітня голосувався не законопроєкт ч.4105, схвалений Конституційним судом, а „невідомий, незареєстрований у Верховній Раді законопроєкт" ч.1674-4. Хоча пізніше це твердження С. Гавриша було спростоване апаратом парляменту, який надав інформацію, що в залі проголосували таки законопроєкт Медведчука-Симоненка.

Спроби проштовхнути конституційну реформу в будь-який спосіб насамперед означатимуть чудовий привід для опозиції розвинути масштабний тиск вулиці на владу, якого насправді влада боїться більше від будь-чого іншого. Тепер гасло про спробу державного перевороту з боку влади набуде більшої виразности і підтвердження.

По-друге, спроби нелеґітимно провести конституційну реформу зруйнують всю арґументацію, що її вибудувала влада для зовнішнього користування. Це може різко погіршити і без того не надто добре міжнародне становище української влади та, відповідно, України.

Останнім мотивом влада теоретично могла б знехтувати, бо такі речі, як інтереси держави та міжнародні позиції України – суща дрібниця для неї у порівнянні з бажанням зберегти своє тепле місце під сонцем.

Тож українська демократична опозиція має розраховувати виключно на „внутрішні резерви". Крім того, апеляція саме до власного народу, а не до „міжнародної громадськости", зніме більшу частину звинувачень в антипатріотичності на адресу опозиції.

Другим варіянтом дій влади може стати початок активної „розкрутки" кандидата у президенти від влади. Цей варіант дозволить Л. Кучмі зберігати дисципліну у владній вертикалі аж до останнього дня перед виборами. У разі ж поразки, якщо боротьба залишиться в межах пристойности, Л. Кучма зможе виторгувати непогані шанси на продовження пенсійного, але все ще політичного життя.

Крім того, провал реформи значно посилив ролю Віктора Януковича як оптимального варіянту для влади. Тому влада відразу почала інтенсивно „розкручувати" В. Януковича. Його конкурентам з табору влади не позаздриш, але, виглядає, іншого виходу у них немає.

І останній варіянт – влада намагатиметься домовитися з Віктором Ющенком. З наближенням виборів В. Ющенкові доцільно буде відкрити спеціяльні приймальні для візит „нових друзів", кількість яких різко зростатиме з наближенням 31 жовтня.

Але, вочевидь, В. Ющенкові не слід бути надто вибагливим до імовірної лявіни дезертирів з табору влади. Багато з них – підневільні люди. Звичайно, неприпустимо, щоб підневільні люди кимось керували, але, без сумніву, вони також мають право вільно жити і працювати у вільній державі.

У Ющенка нема принципових розбіжностей з більшістю підприємців від влади. Він вже заявив, що не збирається переглядати результати приватизації. Такий перегляд не потрібний насамперед з точки зору національних інтересів, оскільки викликав би непотрібне збурення в суспільстві та втечу капіталів з України.

Якщо „донецькі", „дніпропетровські" та інші розвиватимуть не компрадорське, а вітчизняне підприємництво, справно платитимуть податки, не застосовуватимуть кримінальних методів конкуренції та відстоюватимуть національні інтереси, в тому числі економічні – вони можуть стати природними союзниками В. Ющенка.

Національні інтереси України в цілому збігаються з інтересами українського підприуємництва, один з найвагоміших сеґментів якого розташований на сході України. Географія і економіка України є такою, що у будь-якому випадку „донецькі" гратимуть одну з головних ролей в політиці і економіці. Головне, щоб ця роля була на користь Україні.

Політреформа дала В. Ющенкові чудовий шанс – здійснити інвентаризацію реальних союзників.

Минулі два роки безнастанного загравання з усіма підряд мало що дали провідникові „Нашої України". Особливо помітний провал у взаєминах з комуністами. Можливо, від самого початку не варто було вести з ними жодних перемовин.

І справа тут не в тактиці – мовляв, задля перемоги над Л. Куч-

(Закінчення на стор. 14)

Виборчий „ресурс" влади

В публікаціях, що стосуються жовтневих виборів Президента України, часто зустрічається термін „адміністративний ресурс", за яким приховано комплекс засобів, які забезпечують вплив влади на волевиявлення громадян шляхом застосування управлінських та інших засобів і прийомів. Фахівці відносять до цього комплексу погрози, підкуп виборців, дезінформацію, порушення свободи агітації та ін. В умовах України найрезультативнішою виборчою технологією є саме застосування „адмінресурсу". Відсутність тривалих традицій демократичного урядування, недосконаліcть системи управління, невисока політична культура накладають свій відбиток на кількісні та якісні прояви його застосування. Переважання неформальних вказівок місцевої влади над офіційними регламентами, наявність у службовців корпоративних інтересів, які не завжди співпадають з інтересами суспільства, ієрархічна закритість і безвідповідальність влади є тим живленням, на якому росте криве дерево „адмінресурсу".

Комітет виборців України (КВУ) виділяє три способи використання адмінресурсу. Це – прямий адміністративний тиск на виборців, що включає підкуп, погрози і фальсифікацію результатів виборів; тиск на конкурентів у різноманітних формах; використання службового становища для ефективного проведення власної виборчої кампанії. У цій позиції керівник держави та голова уряду мають найбільш „виграшні" позиції, які дозволяють їм використовувати для ведення власної виборчої кампанії потужність всього виконавського апарату держави від центральних органів влади до найнижчих її щаблів.

Останнім часом почалося приготування міжнародних спостерігачів за виборами в Україні, в числі яких провідне місце посідатимуть американські українці. Варто їм знати, що конкретними виявами тиску влади можуть стати маніпуляції зі списками виборців, надання недостовірних списків, несвоєчасне подання списків; зміна звичних місць для голосування, що створює перешкоди у голосуванні; вплив на формування складу виборчих комісій; використання бюджетних коштів для проведення передвиборчої агітації (за оцінками КВУ на парляментських виборах 2002 року „економія" політичних партій, що мали доступ до адмінресурсу, склала близько 5.2 млн. дол. з 12 млн. необхідного мінімуму); використання державних програм з агітаційною метою.

Траплялися випадки залучення працівників бюджетних установ до ведення агітації або застосування до них тиску з метою вплинути на результати їхнього волевиявлення, приклади агітації за владу, яку були змушені вести вчителі, медики, правоохоронці, або їх масове голосування за провладного кандидата. Внаслідок залежности української судової влади від виконавчих структур, були випадки використання судових органів як інструменту тиску на кандидатів або виборців. Залишається відчутним тиск на засоби масової інформації. Може мати місце й така крайня форма адміністративного тиску, як залякування аж до погроз фізичного знищення. Нарешті може статися маніпулювання бюлетенями при підрахунку голосів, вкидання фальшивих або зайвих бюлетенів, а також організація масового передчасного голосування або голосування за відкріпними талонами. До проявів адміністративного ресурсу можна віднести залежність громадян від працівників соціяльної сфери, селян і фермерів – від місцевих адміністрацій та керівників колективних селянських господарств, підприємців – від примх податкових та інших контролюючих органів, журналістів – від власників засобів масової інформації.

Незважаючи на існування цілої низки законодавчих норм, які встановлюють відповідальність за порушення виборчих прав громадян шляхом використання службового становища, вони не забезпечені відповідними механізмами їх практичного застосування. Відтак за умов нинішньої влади в Україні можна протиставити адміністративному ресурсу лише громадянську відповідальність і мужність. Якщо кожен виборець буде займати активну громадянську позицію, то в маштабах України таке протистояння зробить неможливими маніпуляції результатами виборів і відкриє шлях до обрання принципово нової влади, яка не допустить таких викривлень в майбутньому.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про 26 квітня – день і подію, які не можна забути

Скільки ми вже цих 26-их квітня пережили? Вісімнадцять? Здається, немов ця сумна річниця щораз менше викликує зацікавлення і щораз менше її відзначають. Правда, у Києві біля меморіяльного комплексу Жертвам Чорнобиля відбувається віче-реквієм, звучать палкі запевнення, що цієї дати ніколи не можна забути.

А однак її забувають, і більшість із нас – українців, на землях, на яких ця жахлива аварія сталася, майже її не згадує. Зокрема в цьому році, коли ціла увага звернена на близькі вибори та на політичну ситуацію в нашій батьківщині, трагедія Чорнобиля та його наслідки відійшли далеко на другий плян.

Тим часом ці наслідки далі тривають та забирають раз-у-раз нові жертви радіяції. Вже минулого року голова спілки інвалідів Чорнобиля проголосив із інвалідського візка, що померло близько 1.5 млн. осіб, які зазнали впливу Чорнобильської катастрофи. А скільки ще залишилося хворих, які дуже потребують лікарської та фінансової помочі? Чи отримають вони її, і чи можливо врятувати їхнє життя? Це залежить також від нас, від нашої української спільноти там, а передусім тут, на місцях поселення, де ми можемо в різні способи допомогати.

Це найкраще доводить акція допомоги дітям Чорнобиля, що після страшної аварії створилася тут. Вже 15 років д-р З. Матківський та його дружина Надя уміло зрушують дослівно цілу українську спільноту в США та представляють цю могутню трагедію, яку спричинив атомний вибух у Чорнобилі. Незлічимі є діла організації допомоги дітям Чорнобиля, а все ж тільки цієї однієї акції не досить в обличчі розміру трагедії. Хочеться, щоб ніхто не забував про це, що сталося того пропам'ятного 26 квітня 1986 року, щоб паки і паки пригадували усім картини, факти, розповіді, хоча як вони жахливі. Цікаво, що Чорнобиль часто стає більше зворушливим для чужинців, як для нас, хоч ми як народ безпосередньо заторкнені цією трагедією.

Минулого тижня один із знайомих американців запитав мене чи бачила я репортаж про Чорнобиль на комп'ютері, і на мою заперечуючу відповідь відразу включив відповідний канал. І ось побачила я разючі картини з Чорнобиля сьогодні – з вимерлими хатами та вулицями, які знімала молода дівчина раз-у-раз відвідуючи це трагічне місце на мотоциклі. Ми бачили порожні хати, зарослі густо зеленню і деревами, які від вісімнадцяти років ніхто не прочищував, ми бачили вулиці та стежинки, на яких не було ані сліду людини, ми оглядали колишні місця праці – сьогодні занедбані та порожні. Яке моторошне враження робили ці фільмові картини! Хто хоче це побачити, хай шукає на веб-сайті: http://www.angelfire.com. А ось в недільному додатку „Ню-Йорк Таймс" знаходимо оголошення про фільмову програму на найближчий час п. н. „Серце Чорнобиля", що, як довідуємося, отримала нагороду Оскара на цей рік за найкращий документальний фільм. Програма, як пишуть, проходить у лікарні, сиротинці та ракових осередках, де усюди лікуються діти з наслідками радіяції.

Значить, чужинці не забувають жахливої трагедії Чорнобиля та шукають нагоди, щоб про неї пригадати. А ми???

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

„Свобода” – вікно в український світ

В грудні 2003 року Іван Підгірний, колишній вояк Дивізії „Галичина”, прислав мені зі США, з міста Клівленду, 80 примірників газети „Свобода”. Це для мене був великий скарб. Я читав ці газети цілий тиждень, відзначав найбільш цінні статті і розповіді. Серед них ставлю на перше місце „Відкритий лист Святослава Караванського до екс-президента України Леоніда Кравчука” („Свобода”, 20 червня 2003 р.). В тій же газеті досить цікавою є стаття „Відкриття Батурина – гетьманської столиці”. 3 жовтня вміщена стаття Ліди Баб'юк із Ню-Йорку „Тебе, рідний краю, до болю кохаю”, написана після місячного перебування в Україні. Невеселі її спогади, але вони правдиво відображають українську дійсність. Дуже цікавою є велика стаття „Наталя Шухевич” Ірини Козак-Бистрої (10 січня 2003 р.). Відзначаю так детально дати публікації, щоб не було сумнівів, що „Свобода” читається і в Україні, і є вона для нас бажаною і цінною. З її сторінок віє духом українства, в ній вогонь український ясніє, що не дає ховати в темряві незнання багато з того, що дороге нам усім.

Щиро дякую вам, що й мою розповідь „Хресна дорога Ірини Попадин і її синів” вмістили. Ірина Попадин – це рідна сестра моєї матері Параскевії, а її сини Василь, Іван та Петро – мої двоюрідні брати. Вони своїм життям заплатили за волю України.

Отже, ви знаєте все, що в нас діється. Уявіть собі тепер становище простих людей в сільській глибині. Коли вже В. Ющенко сказав, що „Шевченкові забороняли писати, а нам забороняють навіть говорити”, то що вже казати про нас, простих смертних. Т. Шевченко жив у роки найбільш жорстокої до українців влади царя Миколи Першого. Від цього царя і чекати чогось іншого було неможливо. Ми ж живемо у вільній незалежній Україні, яка має свої державні символи, свою Конституцію, свою владу, і з усім цим, ми опиняємося відкинутими назад, до епохи Миколи Першого. Ми, прості люди, від цього в розгубленості. Тому аж у вашу газету послав я свою розповідь, яку тут не пропустили б. Я вже і не надіявся, що вона дійшла до вас. Я вже зняв копію статті і пошлю до своєї родини, до села Садки. Більшість з них – молоді люди, які визнають лише матеріяльні статки, але може і з них хтось задумається. Та й перша моя стаття у „Свободі” – „Сумна історія одного пам'ятника” – мала відгук у США, звідки звістка про неї до мене дійшла. Отже, „Свобода” є духовною опорою українців США, вікном в український світ, ліками для мільйонів зболених українських душ, сонечком нашим, що зігріває усіх.

Іван Гулей,
Монастириська,
Тернопільської обл.

Є дві важливі теми в газеті

В почитнім часописі „Свободі” хочу порушити дві важливі, але, на мою думку, занедбані справи. Перша – це історія українського поселення в Америці. Щоб не була пропущена жодна місцевість, де проживають чи проживали українці, жодна громада і жодна людина. Ця справа свого часу була порушена, але застрягла.

Друга справа – це архів українського поселення. В 50-их роках про це писав журнал „Новий світ”, орган товариства „Самопомочі”. Цю справу також порушувала Стефанія Филипович з Венезуелі в журналі „Наше життя” (грудень 1954 року, ч. 11). З архівних матеріялів дещо збирають музеї, але це мала частина, більшість пропадає. Тому дбаймо про це.

Олександер Кобаса,
Віліямставн, Н. Дж.

Уточнення опублікованого

Прошу виправити помилку, яку зроблено у повідомленні про мій лист у зв'язку з відзначенням Актів 22 січня 1918 р. і 22 січня 1919 р.в Ґлен-Спей („Свобода”, 19 березня). В листі я нагадав, що в будинку Центральної Ради відбулося проголошення Акту 22 січня 1918 р., а не обох Актів.

Адольф Гладилович,
Монреаль, Канада

* * *

Я сердечно вдячний за те, що моя фотографія була поміщена у часописі (ч. 15) разом з статтею про серію форумів „Польща-Україна”, які відбулися в Ню-Йорку 25-27 березня. Однак, я хотів би уточнити дві речі: перша стосується підпису під моєю фотографією. Серія форумів „Польща-Україна” – це не була одна єдина конференція. Радше, це було три окремі події – вечірній форум в Нюйоркському університеті, дводенна конференція при Колюмбійському університеті та святкова зустріч для всіх учасників (більше 20 учасників з України, Польщі та США) в Українському Інституті Америки. Я мав честь відслужити ролю модератора тільки під час одного вечірнього форуму в Нюйоркському університеті, а не всіх заходів, як було написано. Модератором колюмбійської конференції протягом двох днів був мій добрий друг Джон Міцгіл, директор Центру досліджень Східньої і Центральної Европи при Колюмбійському університеті. Господарем святкової зустрічі в Інституті був президент Волтер Назаревич.

Влодко Зарицький,
Ню-Йорк

Добрі лікарі допомагали мені творити кіно

У 1971 році, коли я з групою американських кінематографістів у Ленінграді фільмував славний Ермітаж, весь час мене не залишало бажання побачити Україну. Нарешті група відлетіла до Ню-Йорку, а я – до Львова, де на мене вже чекали працівники Комітету державної безпеки. Вони розпитували про мій фільм „Встане Україна” – про І Світовий Конґрес Вільних Українців, який відбувся в Ню-Йорку в листопаді 1967 року. Тоді вони запевнили, що розмова буде продовжена в Києві.

В київському готелі „Либідь” до тих двох долучився третій, який мав вищу рангу. За наказом старшого принесли грубу папку, в якій було багато світлин про те, як я фільмую антисовєтські демонстрації, а також вирізки з газет з рецензіями на мої фільми. Старший сказав: „Якщо ми побачимо на екрані фільми проти Радянської України, то вас знищимо, бо маємо своїх людей по цілому світі”. Після цих допитів я мав високий тиск крови, який не лишає мене і донині.

У 1990 році Патріярх Мстислав попросив мене зняти на кіноплівку інтронізацію, яка відбулася 8 листопада в соборі Святої Софії у Києві. Під час цих незабутніх хвилин я зламав ногу, але фільмування закінчив, незважаючи на сильний біль.

Під час фільмування 18 травня 1991 року я впав з висоти на цементову підлогу, сильно побився, зламав шість ребер. Потім прийшли інші захворювання: в 1992 році, в 1995 році, в 1996-му і в 2000 році. Два роки в мене проґресував артрит. Остання операція відбулася 28 січня 2004 року.

Я назавжди збережу вдячність численним лікарям, які допомагали мені відновити працездатність, що я зміг продовжувати фільмувати життя української громади. Між ними були д-ри Орест Козіцький, Василь Саляк, Андрій Оліярчик, Олександер Латишевський, Любомир Кузьмак, Любомир Явний, Юліян Гной, Роман Мороз та ін.

Кіно вимагає жертв, але я ніскілечки не шкодую, що віддав цій справі усе життя і здоров'я.

Про мій творчий шлях і поєднані з ним труднощі я розповів у виданій в 1994 році книжці „Фільмова творчість Ярослава Кулинича”. Ціна книжки з пересилкою – 25 дол. Книжку можна придбати за адресою: Yaroslav Kulynych, 1119 Shore Pkwy, Brooklyn, NY 11214.

Ярослав Кулинич,
Ню-Йорк

У вас цікава газета

Щиро дякую за надіслану газету з статтею про київського професора І. Бровка – цей матеріял мені значно допоміг у моїй праці. У вас справді дуже цікава газета. Власне, я не думав, що діяспорна преса є настільки гарною та якісною. Гадав, що побачу двосторінковий листок, а побачив дуже інформативне українське видання. Вражений!

Андрій Білик,
Київ

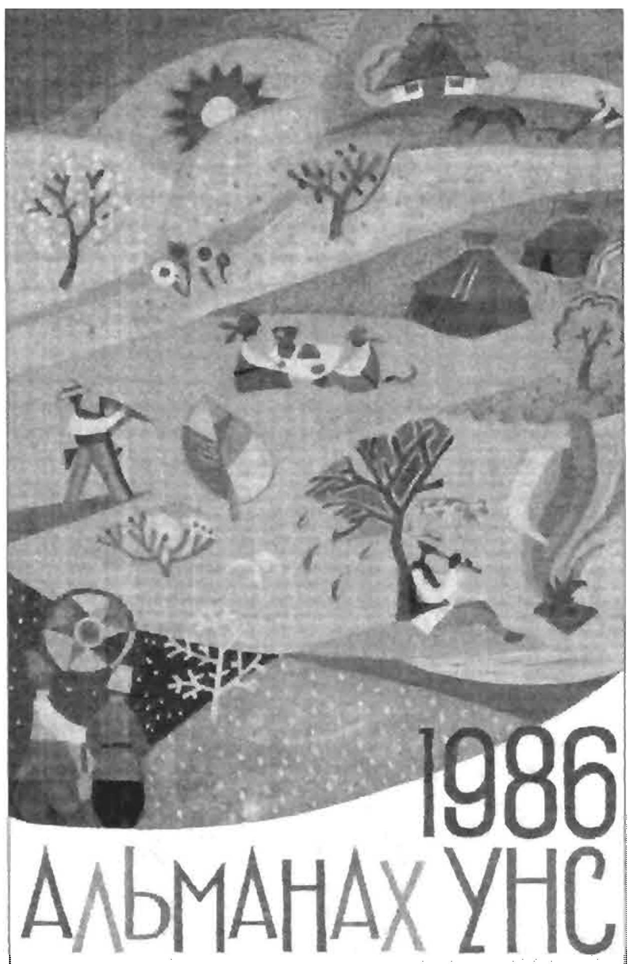
СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

До 110-річчя УНСоюзу: щороку виходять в світ наші календарі-альманахи

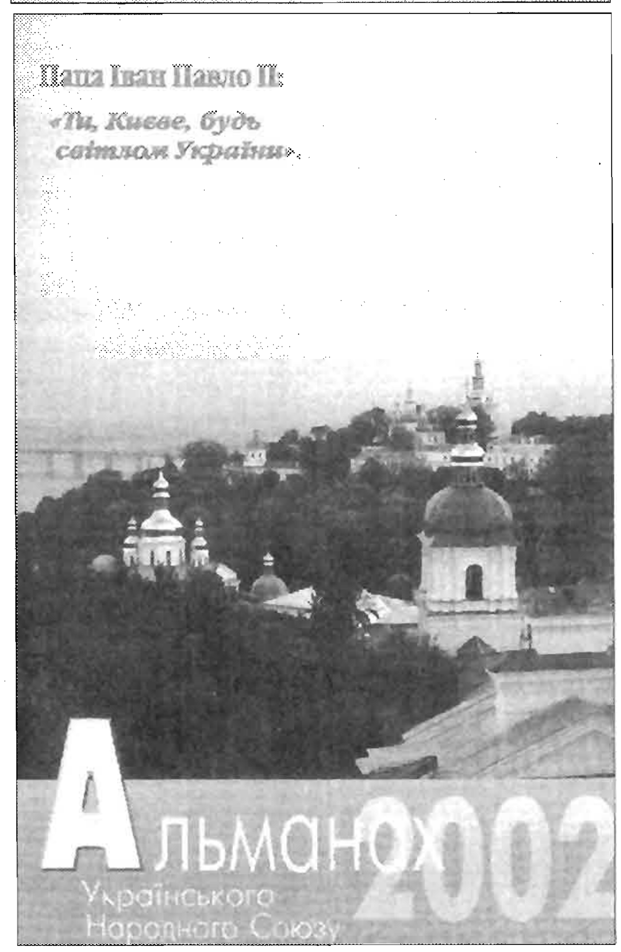

Річні загальні збори Округи УНСоюзу

МОНРЕАЛЬ. – Цьогорічні загальні збори Округи відбулися 28 березня в Домі української молоді. Їх відкрила голова Округи, почесна радна УНСоюзу Текля Мороз. Після спільної молитви вшановано хвилиною мовчання пам'ять членів Округи, які в останньому році відійшли у вічність.

Збори вела президія в складі: Т. Мороз – голова, Марта Білик – секретар. Протокол з попередніх загальних зборів прочитала Олександра Дольницька. У своєму звіті Т. Мороз згадала, що вона була в постійному контакті з Головною Управою УНСоюзу, і розповіла про успішну участь Округи в багатолюдному „Українському фестивалі", яким місцева громада щороку відзначає в міському „Парку України" роковини відновлення Української держави в 1991 році. До новобраного проводу Округи ввійшли: Текля Мороз – голова, Євген Дячишин – заступник голови, Сергій Джула – скарбник і делеґат до місцевого Відділу Конґресу українців Канади, Марта Білик – організаційний референт і другий делеґат до Відділу КУК та Олена Мандрик, Марія Баран і Ольга Кучарська – члени Контрольної комісії.

Обговорюючи плян праці на поточний рік, збори заплянували, між іншим, посилити акцію придбання УНСоюзові нових членів і заохочувати наших людей набувати різні, потрібні їм поліси, зокрема одноразові для своїх дітей і внуків, і частіше відвідувати відновлену Союзівку.

Адольф Гладилович

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу у РОЧЕСТЕРІ, Н.Й.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 1 травня 2004 р., о год. 2-ій по пол.
в приміщенні школи св. Йосафата
940 East Ridge Rd., Rochester, NY

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати та по два делегати наступних відділів:

66, 217, 285, 316, 343, 367

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

В нарадах візьме участь:

Осип Гаврилюк, Радний УНСоюзу

За управу Округи:

Христина Дзюба – голова, **Юрій Малаховський** – секретар,
Марія Сверида – касир, **Петро Дзюба** – Почесний голова Округи

Типові і рідкісні рівні патріотизму

Є в Україні дуже цікава категорія колишніх дисидентів, котрі з постанням незалежної Української держави не пішли у так звану „велику політику", а проте зберегли свій високий моральний авторитет і позитивний вплив у суспільстві. До таких діячів належить письменник-етик Євген Сверстюк, автор особливо проникливих книжок і журнальних публікацій, присвячених духовному життю України. 16 березня Є. Сверстюк був гостем української редакції Радіо „Свобода" і говорив на ту тему, в якій ледве чи не всі ми готові визнати себе експертами – на тему патріотизму. Нижче вміщуємо цей його відвертий, небезпідставно гострий роздум – не як істину в останній інстанції, а як поштовх до думання й висловлення інших точок зору на цю проблему.

Є речі настільки делікатні, що ми боїмося їх аналізувати. Може, тому, що в ті ніші не заглядає світло?

Коли вас запитають, чи ви віруючий, ви знічено подивитесь і, мабуть, промовчите. Коли запитають, чи ви патріот, то ви, знітившись ще більше, скажете: „Не знаю, хай судять інші".

Любов до Бога і любов до батьків та землі, яку дав їм Бог, – це почуття такі високі і безкорисні, що про них воліють мовчати. Але не всі. Є люди, які демонстративно, як фарисеї в Євангелії, публічно заявляють про свою любов і, як писав Щедрін, б'ють себе порожніми руками в порожні груди.

Є люди, що з віри і патріотизму зробили собі професію. Але є й такі, що зробили собі „гобі", приємну розвагу. І тому так тяжко розрізняти, хто є хто.

Кажуть: „Той – справжній патріот, той – професійний патріот, той – настроєвий патріот". Що лежить в основі такого розрізнення? Очевидно, готовність покласти життя, і то не колись, коли покличуть під Крути, а вже сьогодні кожної години у своїй дбайливій праці, у своїй поведінці з людьми, у чутливості до імперативів: треба і повинен.

Бо любов, як писав апостол Павло, довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, не пишається, не поводиться нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, а тішиться правдою, усе зносить, вірить, сподівається, усе терпить, ніколи любов не перестає.

Оскільки в основі патріотизму лежить саме почуття любови, то доцільно запитати, чи сумісні з патріотизмом такі почуття, як нетерпеливість, черствість, заздрість, пиха, нечемність, шукання користи, гнів, неправдивість або зневіра?

Якщо можливе – значить, патріотизм несправжній. „Бо твій патріотизм – празнична одежина, – писав Франко, - а мій – то труд важкий, гарячка невдержима".

Леся Українка йшла ще далі: „Вони не знали, що то є – любити до загину". Тут йдеться про ще два елементи: жертвовність і безстрашність, бо сказано: боязкий – недосконалий в любові.

Не треба боятися занадто високих критеріїв, треба боятися суміші половинчастости без критеріїв. Все тримається на справжності.

Після проголошення незалежности від багатьох українців можна було почути: „Нарешті кінець боротьби. А то все боротьба, правда, воля, а коли жити?". Ніхто не застеріг, що це розмова втомлених рабів з їхнім потягом до тихого кутка. Хоч вони чули від кожного з учителів, що життя – це щоденна неминуча боротьба: не захищатися – тебе беруть в полон. Так мало було суворих облич людей, готових до великої праці і боротьби в умовах свободи і мало було діяльного патріотизму...

Чи треба про це згадувати? Доводиться. Нині люди, які повертаються до Києва зі Львова, здивовано знизують плечима: львів'ян підмінили – молодь говорить по-російськи! Львів стає національно безбарвним. Можна це пояснювати засиллям російського капіталу, можна заразою СДПУ(О) і шукати винних, а можна заглянути глибше: як орано, що сіяно і що зійшло?

Цей сірий потік зрусифікованих львів'ян – то саме ті діти-підлітки кінця 1980-их років, які спостерігали патріотичний ентузіязм своїх батьків і слухали їхні розмови на кухні. Спектаклі ставали одноманітними, а розмови банальними. Живого діла, живого вогню й енергії боротьби не було, а тепло не запалює.

„Не будьте теплими" – євангельське застереження. Скарги, невдоволення, осуди, недовіра, сумніви – все це молоді набридло, і вона від того свого втікала до чужого, до чогось іншого.

Патріотизм поєднаний з пристосовництвом, ідеалізм поєднаний з користолюбством, професіоналізм поєднаний з хабарництвом – і вся ця ницість боялася своєї назви. Вона маскується під щось, вона не поважає себе і не вчить своїх дітей поважати.

Ось ці діти й перейняли від батьків байдужість і лукавство. Міщанин виходить на давні стежки москвофільства. „Таке життя тепер", – казали батьки і вмивали руки, вмивали руки від впливу на дітей. „Таке життя тепер", – повторювали діти, втікаючи від усього того, що набридло.

То що ж інакше могло вийти з болота матеріялізму і користолюбства? Круговий цикл нарікань взаємного невдоволення і маленькі світлі острови, де вогники горять і засвічують дітей любов'ю.

Щоразу менше боротьби і відчуття життя. Попи, які тужать за часами гонінь. Члени Руху, які нікуди не рухалися і набридли самі собі. Професори, що забули, що таке світло істини і світило в університеті. І всілякі кроти, які риють і риють дорогу до щастя.

А вічне небо – те саме. А вічне слово – те саме. А вічна туга до справжнього – та, що й в усі часи.

Треба змінювати себе, люди добрі! Тільки від добрих, ясних і міцних людей світ добрішає. А патріотом треба бути мовчки.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Українсько-еспанські літературні взаємини

НЮ-ЙОРК. – У Науковому Товаристві ім. Шевченка в Ню-Йорку 20 березня відбувся круглий стіл, на якому обговорено проблеми українсько-еспанських літературних взаємин в контексті XX століття. Головним доповідачем виступив кандидат філологічних наук, доцент Миколаївського гуманітарного університету ім. Петра Могили, Фулбрайтівський стипендіят Олександер Пронкевич, який прочитав доповідь „Еспанська література і творення української нації", в якій зокрема звернув увагу на сприйняття еспанської літератури у львівському „Віснику" Дмитра Донцова і як ці еспанські тексти впливали і визначали політичний, інтелектуальний та естетичний рівень української еліти того часу. Отже, наші взаємини мають тяглу традицію, яку необхідно продовжити.

Під час дискусії Юрій Тарнавський, який свого часу багато переклав еспанських текстів українською мовою, зробив порівняльну аналізу формування українського та еспанського модернізму та їхніх взаємовпливів. Василь Махно не оминув нагоди пригадати, що одна з найважливіших книжок світової поезії „Поет у Нью-Йорку" Ф. Ґ. Льорки писалася якраз у Нью-Йорку в 30-тих роках, а отже, місце, в якому обговорювалися культурні взаємини України та Еспанії, зовсім не випадкове.

Звичайно, що будь-які взаємини поміж українською та світовою культурами вкрай необхідні саме тепер, коли після 1991 року культура незалежної України отримала можливість вільно, без перешкод, вести прямий діялог, збагачуючись новими ідеями і збагачуючи, принаймні, европейський контекст.

Власне кажучи, ідея такого круглого столу й полягала в тому, щоб з'ясувати можливості цього українсько-еспанського дискурсу, бо, як відомо, творчість Федеріко Ґарсія Льорки чи Ортеґи-і-Ґассета впливала на багатьох українських інтелектуалів та письменників.

Про що доводиться з прикрістю констатувати, то це той факт, що сьогоднішні взаємини поміж Україною та Еспанією ще не набули того розвитку, який би міг засвідчити про нову хвилю співпраці, бо в Україні (в Еспанії також) майже нічого не відомо про сучасний культурний розвій в обох країнах. Мабуть, круглі столи, де такі проблеми порушуються, якраз свідчать про бажання і потребу налагодити ці контакти та обмін інформацією.

Василь Махно

Учасники зустрічі (зліва): В. Махно, О. Пронкевич, Ю. Тарнавський

Фундація УВУ продовжує працювати

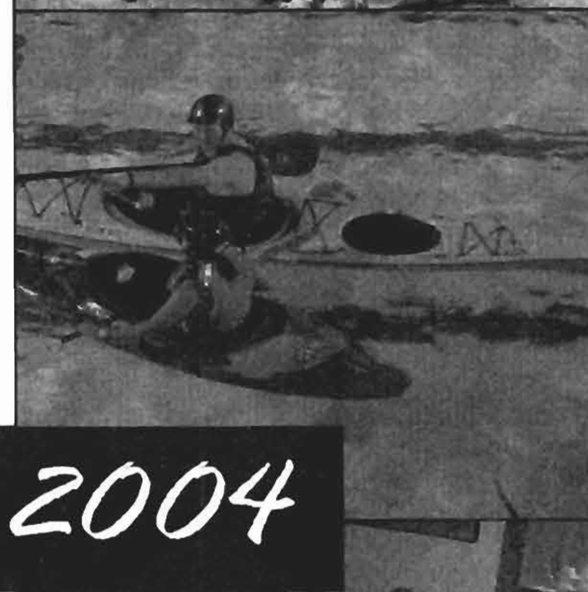
НЮ-ЙОРК. – Річні загальні збори Фундації УВУ, які відбулися 13 березня, відкрив голова проф. Володимир Стойко. За цілорічну працю звітували Володимир Стойко, члени дирекції та голови комісій. Пропозицію голови Контрольної комісії д-ра Володимира Рака уділити абсолюторію уступаючій управі загальні збори прийняли одноголосно. Головою нової Управи обрано проф. Володимира Стойка, який подякував загальним зборам за довір'я, а членам за співпрацю.

Іван Буртик

Soyuzivka
for all seasons

ТЕНІСОВИЙ ТАБІР початок літа інтенсивного навчання гри в теніс протягом 2-ох тижнів для хлопців і дівчат віком 12 - 18 років. Кімната та харчі, 24-ох годинний нагляд, професійні лекції, спогади на ціле життя включені
20 червня – 2 липня 2004 р.
540 дол. – члени УНС; 590 дол. – не-члени УНС.
120 дол. плата за інструктора.

ДЕННИЙ ВИВЧАЛЬНИЙ ТАБІР. Денний (6-ти годинний) розваговий табір для хлопців і дівчат віком 7-10 років
1-ий тиждень: 28 червня – 2 липня 2004 р.
2-ий тиждень: 5 липня – 9 липня 2004 р.
100 дол. на тиждень від дитини АБО 25 дол. за день від дитини

ПРИГОДОВИЙ ТАБІР – новий табір для 13-16 літніх дітей, який охоплює життя під відкритим небом. Як казки в минулому, денне життя включатиме таборування, готовлення їжі, оповідання казок, виживання в лісі, плавання каяком по річці, піші екскурсії, кляси піднімання по скелі та інші.

Summer Camps 2004

2-ий тиждень – 24 – 31 липня 2004 р.
425 дол. – члени УНС, 475 дол. – не-члени УНС

ТАБІР ВІДКРИВАННЯ І ПОШУКІВ як пригодовий табір для дітей віком від 8 до 12 років, ознайомить таборовиків із українською спадщиною, та включатиме майстрування, піші екскурсії, плавання, спортові ігри, багаття, спів та інше. Кімната, харчі, 24-годинний нагляд.
1-ий тиждень – 10-17 липня 2004 р.
2-ий тиждень – 17-24 липня 2004 р.
3-ій тиждень – 24-31 липня 2004 р.
375 дол. – члени УНС, 425 дол. – не-члени УНС

ДЕННИЙ ТАБІР ЧЕМНОГО – улюблений табір дітей віком від 4-ох до 7-ми років. Діти вивчатимуть українську спадщину у своїх денних заняттях таких як: танці, спів, майстрування, ігри. Ціна включає сорочинку та полуденок.
1-ий тиждень – 18-23 липня 2004 р.
2-ий тиждень – 25-30 липня 2004 р.
135 дол. від дитини
175 дол., якщо не ночує на Союзівці.

КЛЯС НУРКУВАННЯ (SCUBA DIVING COURSE) однотижневий курс. Академічні та плавацькі вимоги „PADI" для отримання свідоцтва. Для учасників віком від 12 років і старших. Інструктор Юрій Ганушевський. Число учасників обмежене.
25 – 30 липня 2004 р.
400 дол. від особи;
120 дол. завдатку.

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ ТАБІР – один із улюбленіших таборів на Союзівці. Інструктор – Рома Прийма Богачевська, відомий знавець танцю і хореограф. Кляси для початкових, середніх та заавансованих учнів віком від 8 до 16 років. Число учасників обмежене до 60 дітей. Кімната, харчі, 24-годинний нагляд.
8 – 21 серпня 2004 р.
610 дол. – члени УНС; 660 дол. – не члени УНС.
250 дол. – плата за інструктора.

Завдаток 75 дол. від дитини при реєстрації.
За дальшими інформаціями та аплікаціями слід телефонувати
(845) 626-5641, або глянути на веб-сторінку
www.Soyuzivka.com

POBox 529, Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641 • (845) 626-4638
www.Soyuzivka.com, Email: Soyuzivka@aol.com

Відзначили день народження Т. Шевченка

ПАСЕЙК, Н. Дж.

28 березня українська громада відзначила 190-ту річницю від дня народження Тараса Шевченка. Свято відкрили учні Школи українознавства піснею „Реве та стогне Дніпр широкий". Заповідь про великого сина України, його життя і діяльність, непримиренну боротьбу з російським самодержавством за волю українського народу виголосив д-р Тарас Гунчак, професор-емерит Ратґерського університету.

Учні Школи українознавства св. Миколая, члени Пласту та СУМу виступили з художньою програмою. Присутні тепло вітали виступи найменших учасників – з садочка і передшкілля, учнів 1-2 клясів, 4-5 клясів, котрих розчулений Тарас Гунчак назвав „зернятками", з яких виростуть українці, що вже ніколи не забудуть української мови та звичаїв.

Глядачам сподобався виступ учнів 5 кляси Христини Орос, Надії Чучвари, Ліни Павловської і Павлика Кравчука, які прочитали вірші Тараса Шевченка.

Баляду „Тополя" деклямували учні 10 кляси Оля Багранівська, Володя Біляківський, Таня Джейкенс і Вітя Подложнюк. Вірші Т. Шевченка читали Ярема Гривнак, Таня Біґуняк і Петрусь Худолій, Таня Куцап, Михасик Міклош, Данилко Ваньо. Успішно виступила відома в громаді бандуристка Алла Куцевич, яка разом з Світланою Карпій виконала ряд пісень, а також Тарас Гривнак, який прочитав вірш „Суботів".

Добре виступили учні школи св. Миколая Надя Ленів, Діана Станчак, члени Пласту Назар Федак, Юля Чорній, Тирса Корзуба, члени осередку СУМ та жіночий ансамбль „Зілля".

Художня програма закінчилась співом „Заповіт". Його почали виконувати учні на сцені, але всі глядачі піднялись і, стоячи, підтримали пісню.

Закінчуючи свято, голова УККА Ярослав Федун подякував учасникам виступу, а також художньому керівникові Олесі Гривнак, голові Організаційного комітету Ліні Худолій, вчителям Наталі Біляківській, Наталі Блаватській, Мар'яні Вовк, Валентині Кривоніс, Галині Когут, Тетяні Федак.

Володимир Кривоніс

ТОМС-РІВЕР, Н. Дж.

Громада в нашому місті налічує двісті членів. Це переважно сеньйори, старші віком, але досить активні. Організоване життя скупчене біля церкви св. Стефана, біля Українсько-американського клюбу та відділу УККА. Маємо жіноче товариство св. Вервиці, а чоловіки – Братство св. Імени під проводом оо. Дубицького та Молодовича. На початку року відзначили дитяче свято о. Миколая, підтримали традицію. Діти були раді подарункам. 14 січня відбулася різдвяна проскфора в залі церкви, під проводом подружжя Якубовичів та за порадою Грициків. Допомагало також Сестрицтво св. Вервиці.

В неділю, 1 лютого, після Богослужби, о. Дубицький, після короткого слова про юних героїв, що віддали свої молоді життя в обороні України від московського імперіялізму біля залізничної станції Крути, відслужив Панахиду. Потім громада була зайнята приготуванням до днів нашого великого поета Тараса Шевченка. До свята готував програму народний хор під диригуванням Лесі Ґураль. День Т. Шевченка відбувся 14 березня. Після співаної Богослужби почалась святочна програма під проводом Ігоря Дворяна. Хор заспівав гимни „Боже, Благослови Америку" та „Ще не вмерла Україна". Вступне слово українською мовою виголосив Іван Дзера, англійською – Ігор Дворян. Поему українською мовою прочитав молодий новий іміґрант Андрій Пелікан. Хор заспівав Шевченків „Заповіт". Вірш „Тарасові Шевченкові" Миколи Горішнього продеклямував Іван Ільків, а Таня Тодарюк – „Мені тринадцятий минало". Вірші читали Роксана Стецура, Галина Якубович, Рузя Сінчак, Ольга Яценків. Хор заспівав три Шевченкові пісні. Джесі Коцюба англійською мовою розповіла про життя Тараса Шевченка. Заключне слово виголосив Ігор Дворян. Хор на закінчення виконав патріотичну пісню „За Україну".

Іван Ільків

ЕЛМАЙРА, Н. Й.

Парафіяни УКЦ св. Миколая за свої пожертви поставили пам'ятник Тарасові Шевченкові ще у 1981 році. Довгі роки святкування річниць Т. Шевченка не відбувалося. Новий душпастир УКЦ св. Миколая о. Василь Годенчук і його дружина Терезія разом з парафіянами відзначили урочисто свято Т. Шевченка 21 березня. Панахиду в церкві відправляли о. Василь і о. Павло Ґатрій та диякон о. Іван Гобчук. Відбулася процесія з прапорами і хоругвами до пам'ятника, де було покладено квіти.

Мистецьку частину імпрези провадила Терезія Годенчук українською і англійською мовами. Святочні слова виголосили Василько Годенчук і Петро Мелендович. Церковний хор під проводом дяка Михайла Ская виконав Шевченківські співи. Діти деклямували вірші Т. Шевченка. На закінчення концерту о. Василь попросив учасників хвилиною мовчання вшанувати покійних членів громади, які поставили пам'ятник Т. Шевченкові. Василь і Ґлорія Мисники запросили телебачення і пресу, щоб показати американському народові, як в Елмайрі живе українська громада, котра любить і шанує свого поета- кобзаря Тараса Шевченка.

Т. Г.

Біля пам'ятника Т. Шевченкові в Елмайрі, Н. Й.

Втретє діятиме Програма провідництва для молоді

ВАШІНҐТОН. – Фундація „Україна-США" оголошує про відкриття третьої річної Програми провідництва для молоді, яка буде діяти у Вашінґтоні з 31 липня до 6 серпня 2004 року. Мета програми – заохочення студентської молоді до участи у різноманітних заходах на місцевому, державному та міжнародному рівнях. Протягом тижневої конференції студенти ознайомляться з політичним процесом, матимуть змогу дізнатися, як можна активніше впливати на події, краще зрозуміють ролю української діяспори у поглибленні українсько-американських взаємин, зможуть оцінити різні можливості майбутньої кар'єри.

В минулому студенти мали нагоду зустрітись з заступником Державного секретаря Полою Добрянською, заступником директора Аґенства США з міжнародного розвитку Ґлорією Стіл, колишніми послами США в Україні Стівеном Пайфером та Віліямом Ґріном Мілером, спеціальним радником віце-президента США з питань безпеки Джорджем Бібі та з представниками посольства України в США. Студенти також мали змогу відвідати Капітолій, Пентаґон та різні музеї.

У програмі можуть брати участь молоді люди, які вчаться або вже прийняті до коледжу, віком від 18 до 22 років. Програма, транспорт та проживання надаватимуться безкоштовно. Деякі спільні обіди будуть також безкоштовними. Студенти оплачують транспорт до і з Вашінґтону, харчування та особисту позапрограмну діяльність. Докладнішу інформацію можна отримати на веб-сторінці Фундації www.usukraine.org/ylp.shtml. Термін подання зголошень - до 31 травня, а для студентів, яким буде потрібна віза для в'їзду в США – до 15 травня. Для отримання анкети звертайтесь електронною поштою до Міріям Бейтс (miriam@usukraine.org – RE: Youth Leadership Program 2004).

Фундація „Україна-США" є некомерційною, неурядовою організацією, яка була заснована у 1991 році, щоб сприяти розвиткові демократії, ринковим реформам, а також поширити обізнаність про права людини в Україні. Фундація підтримує і розвиває зв'язки між Україною і США.

Міріям Бейтс

Змістовне життя парафії

НОРТ-ПОРТ, Фльорида. – 18-21 березня у парафії Собору входу в храм Пресвятої Богородиці, на запрошення о. пароха д-ра Северина Ковалишина, перебував о. ігумен Теодозій Янків з Києва – настоятель монастиря св. Василія Великого – з проповідями і навчаннями на цьогорічні місії, які відбуваються кожного року під час Великого посту. Він також – головний директор видавничо-виробничого підприємства „Місіонер". Кожного дня реколекцій відбувалась науки-проповіді о. Теодозія-Тараса Янківа зі сповідями. У неділю, після Служби Божої, вірні мали нагоду спілкуватися з отцем-ігуменом за горнятком кави і солодким.

27 березня у приміщенні парафіяльної залі було відзначено 65-ліття Карпатської України. Вшанували пам'ять першого президента, ректора Українського Вільного Університету в Празі, о. Августина Волошина. Суботню урочистість відкрив о. Северин Ковалишин Панахидою за героїв Карпатської України. Спогадами про ті події поділився організатор святкування, парафіянин церкви Собору входу в храм Пресвятої Богородиці – Олександер Палаташ. Після доповіді вірш „Заграва" Миколи Симчича прочитала студентка Мар'янка Циганко, а Надія Іванчук продеклямувала вірш Дана Мура „Срібна земля".

Вірні парафії 29 березня здійснили прощу до „Our Lady Of Universe Shrine" в Орландо в подяку за 20-ліття парафії, яке святкуватиметься 3-5 грудня 2004 року. Прочани відвідали парафію на Апопці, Фльорида, де настоятелем є о. Іван Кубішин. Після багатого на українські страви обіду, який приготували господині з парафії, усі прочани вирушили до Орландо, де відбулася Служба Божа із відпустом і благословенням.

Галина Ковалишин

Визнання заслуг українського математика

НЮАРК, Н. Дж. – Нещодавно в Ратгерському університеті відбулася конференція, присвячена 50-літтю від часу заснування докторських програм з математики та інших наук. Участь в конференції взяли близько 70 професорів і понад 100 колишніх докторантів. На цьому науковому форумі було відзначено великий вклад у математику проф. Володимира Петришина – засновника і керівника програми нелінійної функціональної аналізи в цьому університеті. Про здобутки проф. В. Петришина говорив голова департаменту математики Мерилендського університету д-р М. Фітспатрік, один з десяти колишніх докторантів професора В. Петришина.

Володимир Петришин народився в с. Муроване на Сокальщині, неподалік Львова. Середньошкільні навчання розпочав у Львові, продовжував у Відні, а закінчив в Берхтесгадені в 1948 році. Переїхавши до США, вступив на математичний факультет Колюмбійського університету в Ню-Йорку, де в 1961 році закінчив докторат і захистив дисертацію „Прямі та ітеративні методи для розв'язання лінійних операторних рівнянь у просторі Гільберта". В Колюмбійському університеті В. Петришин був одним із співзасновників українського студентського клюбу. Брав активну участь у підготуванні і проведенні установчого з'їзду українського студенства Америки у 1953 році, де було створено СУСТА і де В. Петришина обрано віце-президентом цієї організації.

У 1961-1964 роках В. Петришин отримав постдокторську стипендію в Інституті Куранта у Нюйоркському університеті, цілковито присвятивши себе математичним дослідам. У цей час він отримав ряд важливих результатів в теорії ітеративних методів і теорії властивих чисел та функцій. Одне число журналу "Philosophical Transaction" Королівського Товариства в Лондоні було повністю присвячене публікації його результатів в цій теорії (ч.262. 1968).

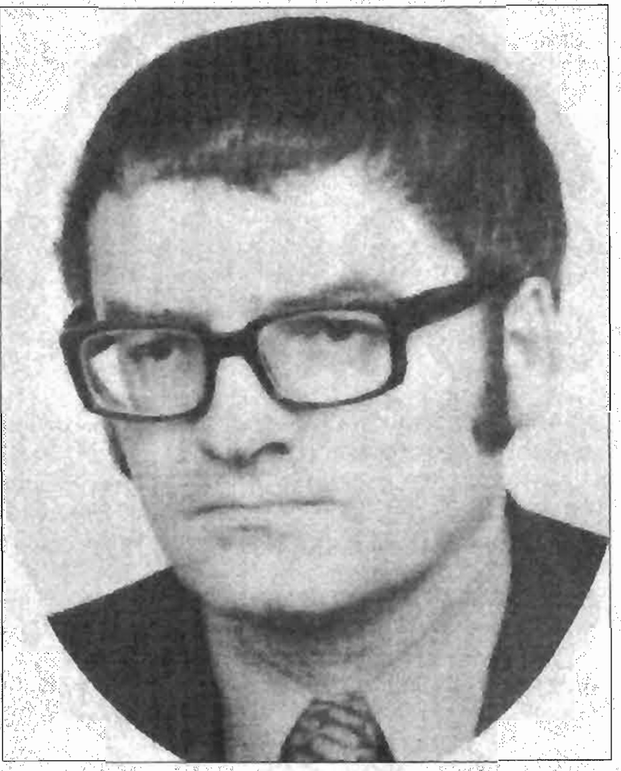
Від квітня 1964 року В.Петришин вів свою дуже успішну науково-дослідну та викладацьку працю у Чикагському університеті. Там він поширив теорію Фрідрікса на нелінійні щільно-визначені оператори. Цей абстрактний результат застосовується для розв'язки загальних еліптичних диференційних рівнянь у просторі Соболева. Такий метод був застосований до нелінійних диференціяльних рівнянь вперше.

Впродовж 1967–1996 років Володимир Петришин продовжував свою наукову працю в Ратгерському університеті, де організував і вів постійний семінар нелінійної аналізи. В цій ділянці математики В.Петришин зробив вагомий внесок до теорії множинно-нерозтяглих нелінійних операторів, які діють на обмежених і відкритих площинах простору Банаха. У 1972-1973 роках знайдено критерії для того, щоб такий оператор, задовільняючи умову Лере-Шавдера, мав нерухому точку. Ця теорія є оптимальна для існування нерухомої точки, вона поширює і включає майже всі клясичні теореми для компактного оператора, і новіші теореми різних авторів.

Найоригінальніший внесок В.Петришина у математичну науку – це введення нової ділянки в математиці, пов'язаної із (А-властивими) лінійними й нелінійними операторами, що діють у сепарабельних просторах Банаха. Для створення цієї теорії та її застосування проф. В. Петришин, разом зі своїми студентами, присвятив майже 20 років науково-дослідницької праці. Ця теорія викликала велике зацікавлення в математичному світі й істотно вдосконалила функціональну аналізу. У 1973 році Американське Математичне Товариство запросило професора В. Петришина виголосити головну доповідь на пленарній сесії Товариства про цю теорію. (Доповідь, в поширеному виді, появилась друком у Бюлетені Американського Математичного Товариства, т. 81. № 2 (1975) с. 223-312).

За 35 років своєї математичної творчости професор В. Петришин опублікував в американських та европейських наукових виданнях понад 120 статтей та дві фундаментальні монографії – „Апроксиматичне розв'язання нелінійних функціональних і диференціяльних рівнянь (New York, 1993) і „Узагальнений топологічний ступінь та семилінійні рівняння." (Кембридж, 1995), присвячені теорії А-властивих операторів.

На багатьох міжнародних наукових конференціях в Америці, Канаді, Німеччині, колишньому СССР, а згодом у незалежній Україні, проф. В.Петришин гідно представляв не тільки вищий світ американської науки, але й українську наукову еліту. Його запрошували читати спеціальні цикли лекцій в НАН України та Академію наук Китаю. Визначний німецький математик Ебергард Цейдлер у своїй ґрунтовній праці „Нелінійний функціональний аналіз" (1990) присвятив 50 сторінок теоретичній діяльності проф. В. Петришина. В 1992 році Президія Національної Академії Наук України за вагомий внесок у розвиток математичної науки обрала проф. Володимира Петришина закордонним членом НАН України і нагородила його однією з найвищих нагород для математиків – премією ім. М.Крилова.

Володимир Петришин

Проф. **Роман Андрушків**,
голова Математично-фізичної секції НТШ-А

Тактична...

(Закінчення зі стор. 5)

мою об'єднаємося хоч би з ким. Така тактика є хибною в зародку. Про що можна домовлятися з тими, хто досі виправдовує вбивство мільйонів українців? В одному зі своїх інтерв'ю Петро Симоненко заявив, що не має наміру засуджувати Голодомор в Україні, бо він сам під час голодомору не жив, тож не знає, чи був цей Голодомор узагалі.

Комуністи (насамперед їхня верхівка) були і залишаються силою, ворожою Україні. Основна їхня ціль спрямована на підрив незалежности і суверенітету України, а не на захист інтересів трудящих. Комуністи відверто лобіюють чужоземні інтереси, звинувачуючи у цьому ж інших.

Цікаво, як може комуніст (!) П. Симоненко виступати за передання російським компаніям (тобто великому монополістичному капіталові) часток в українських нафто- і газопроводах? Але для комуністів нормально поступитися комуністичними принципами, аби лише нашкодити українським інтересам.

Комуністи різко критикують Сполучені Штати Америки. Україні від того не має бути ні холодно, ні жарко – хай критикують хоч Буркіна-Фасо. Слід відзначити, США вбили одного українця – журналіста Тараса Процюка, та й то цілили не в нього. Між тим, оспівана комуністами імперія зі столицею в Москві знищила стільки українців, що їм ніхто досі не може скласти ліку.

Як збирався координатор більшости Степан Гавриш будувати з такими союзниками „демократичну, европейську" Україну – нехай це залишиться на його сумлінні..

Демократичній опозиції спілкуватися можна лише з регіональними організаціями та з рядовими комуністами.

З О. Морозом, на щастя, значно краще. Хоча не до кінця зрозуміло – цей політик грає у реформування України чи у вставлення себе в реформовану Україну?

Як показали останні події, найвідданішим і, напевно, найбільш найефективнішим партнером В. Ющенка залишається Юлія Тимошенко. Безумовна непересічність Ю. Тимошенко змушує бурхливо комплексувати значну частину політиків України і, що прикро, навіть серед опозиції.

Її не любить і значна частина населення, яка, ніде правди діти, взагалі не надто шанує "багатих і красивих". Але так само харизма Ю.Тимошенко заробила їй чимало стійких вболівальників, так званих фанатів „нашої Юлі".

Між іншим, для В.Ющенка, у випадку жорсткого протистояння з владою, важливішою може виявитися не кількість прихильників, а їхня якість...

Хоча сьогодні позиції тих, хто шкодить Україні, є слабшими, ніж учора, попереду ще – серйозна боротьба. Дуже впливові сили вперто не бажають, щоб Україна демократизувалася. Хочеться вірити, що В.Ющенко і опозиція загалом знають, з ким мають справу, і вживуть усіх необхідних заходів.

Олександер Палій,
„Українська правда"

Відзначення меценатів Товариства української мови

ВЕНІС, Фла. – 23 березня Товариство Української Мови (ТУМ) на Фльориді організувало товариську зустріч-пікнік, щоб поінформувати своїх членів та добродіїв про працю Товариства під сучасну пору. Від самого початку свого існування (в березні 1990 р.) метою ТУМ було помагати обласним товариствам „Просвіти" в Україні книжками, журналами та газетами, виданими в діяспорі, які були недоступними в Україні під час совєтських часів. Але згодом потреба в Україні стала фінансова – тепер дуже потрібні кошти на видання української літератури для дітей, молоді та загального читача.

Члени ТУМ позитивно відгукуються на прохання обласних і місцевих осередків „Просвіти" і складають свої пожертви на видавничі цілі. Щоб відзначити особливо жертвенних членів ТУМ, які склали одноразово 1,000 дол. або більше, було вирішено надати їм грамоти мецената.

Цього року нагороджені Галя Сосенко та Ірина і Мирон Радзикевичі. Галя Сосенко передала в минулому фонди на видання краєзнавчої книжки про Луганщину для учнів середніх шкіл у Свердловську, в пам'ять чоловіка св. п. д-ра Романа Сосенка. Ірина та Мирон Радзикевичі підтримують працю ТУМ і словом, і ділом. В минулому Мирон Радзикевич передав фонди на видавничу діяльність „Просвіти" в Україні від Комітету колишніх гімназистів Берхтенсґадену. Грамоти вручали минулорічно відзначені меценати ТУМ Ліда Білоус та Слава Малюк.

Під час товариської зустрічі можна було оглянути різні книжки, журнали та газети, надруковані в Україні при помочі ТУМ.

Управа ТУМ-Чикаґо

Меценати ТУМ 2004 року (зліва): Мирон Радзикевич, Галя Лосенко, Ірина Радзикевич і голова ТУМ Віра Боднарук.

Кому в Києві...

(Закінчення зі стор. 1)

режими, які з'являлися в Києві. Аж 1934 року, коли столиця УРСР переїхала з Харкова до Києва, дерев'яний павільйон з панорамою знесли в розпалі плянування нової соціялістичної столиці.

Газета пише, що нинішний київський монументаліст Олексій Троценко вже з десять років робить старання, щоб відтворити панораму „Голгофа" і що він може це здійснити. Ба більше – зробити її ще драматичнішою при допомозі сучасних технологій, ніж та, яку створили два німці на початку минулого століття. Нині такий „шпас" коштуватиме принаймні 10 мільйонів „зелених". І на цьому пляни можна б звинути і поставити на полицю. Місто на того роду видовища грошей не має.

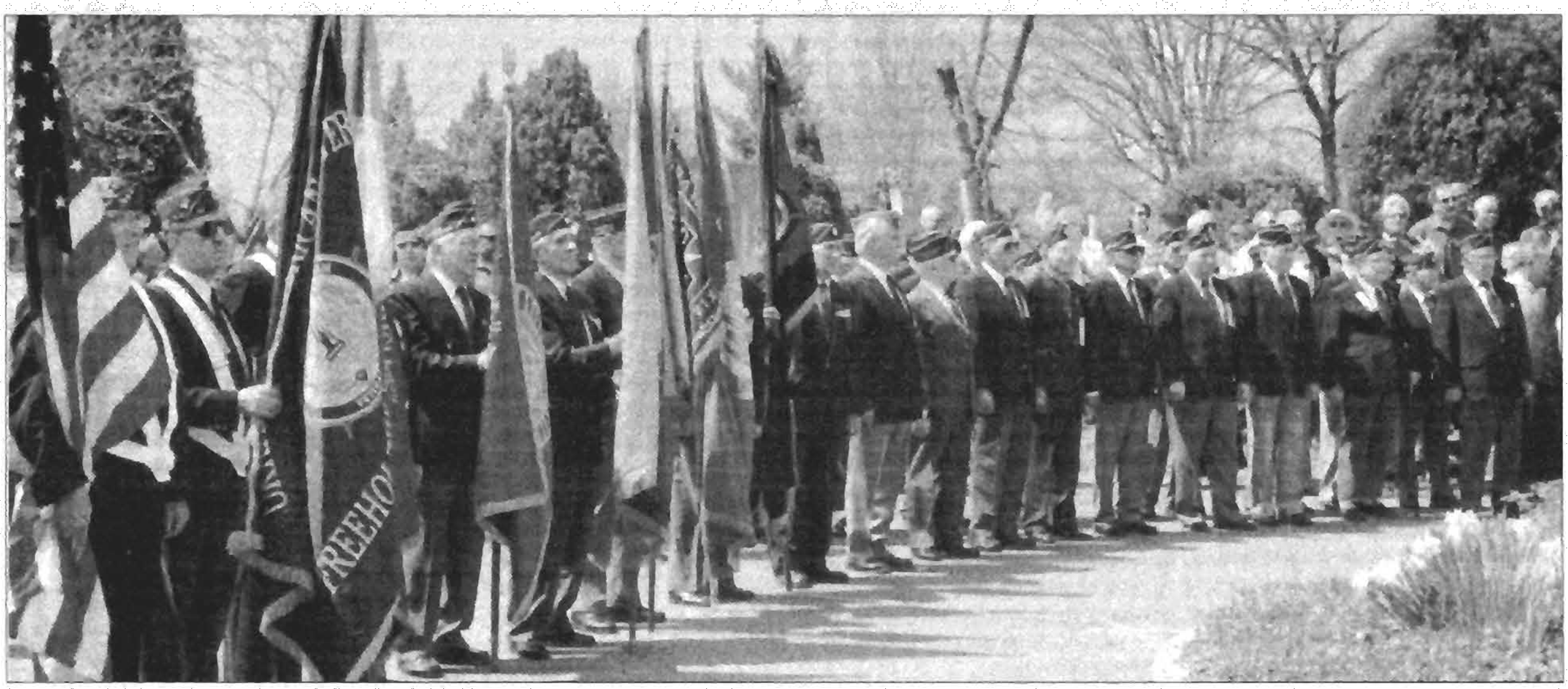
Але – стоп! О. Троценко доводить, що на побудову панорами нової „Голгофи" є охочі інвестори, які переконані, що гроші, як і з першої панорами, скоро повернуться з квитків відвідувачів. От тільки біда – місто вже призначило це місце під меморіял Голодомору! Як з цього вийти? „По-европейски" – пропонує автор статті Аріна Женкова: при допомозі референдуму, нехай кияни скажуть, чи вони хочуть на Володмимирській гірці „Голгофу", чи пам'ятник жертвам Голодомору? А які будуть результати такого референдуму, школяр здогадається. Та ще й тепер, після великого зацікавлення серед населення, породженого фільмом Мела Ґібсона.

Дуже цікаво, чи ця ідея відтворення столітньої панорами з'явиться на порядку денному міської ради. Але з певністю можна сказати, що усі барикади на шляху до побудови музейно-наукового комплексу Голодомору у Києві ще не знесені. І можна припускати, що з'являться нові. Тим, хто ставить барикади, не спиться.

Провідна неділя на цвинтарі св. Андрія Первозваного

Жалібна відправа 18 квітня на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Українські ветерани різних формацій вшанували пам'ять полеглих під час Провідної неділі в Бавнд Бруку. Фото: Л. Хм.

САВТ БАВНД БРУК, Н. Дж. – 18 квітня, у Провідну неділю, на цвинтарі св. Андрія Первозваного зібралася численна громада з ряду штатів, щоб провідати поховання померлих і вшанувати їхню світлу пам'ять. Служителі різних церков на чолі з владиками після Служби Божої в церкві св. Андрія Первозваного провели поминальні Молебні біля могил. У церемонії взяли участь українські ветерани різних військових формацій, які пройшли парадою зі своїми прапорами.

Л. Хм.

УКРАЇНЦІ У СВІТІ

У Заполяр'ї згадали рідну землю

МУРМАНСЬК, Росія. – Тематичний вечір „Минуле та сучасне моєї области в спогадах" провела в лютому громада Національно-культурної автономії українців Мурманської области. Члени – представники майже всіх областей України, й усім хотілось провести такі домашньо-родинні посиденьки зі спогадами про своє місто, село, область, про батьків, дитинство. Вечір відкрила Алла Марчук.

Від кожної области виступили її представники. Це не були доповіді, а згадки та повернення в Україну, в дитинство і юність, в родину. Першою йшла Вінницька область. Женя Кута, художній керівник хору „Лелеки", почала з вірша „Вінниця – ти отчого краю столиця". Волинську область представив Микола Матвієнко, композитор. Дніпропетровську область представила бандуристка, художній керівник дитячого ансамблю „Криниченька" Лариса Сичова, яка розповіла про Запорізьку Січ, могилу Івана Сірка. Донецьку область представила Надія Полозкова, яка розповіла про курорти, де лікують маслянистою і пластичною гряззю. Алла Марчук говорила про Житомир, про Коростень – Поліна Матвеєва, солістка хору „Лелеки", Марія Прилуцька розповіла про трипільську культуру, про Білу Церкву, засновану Ярославом Мудрим. Цікаві розповіді підготували Борис Бугаєв, Ірина Калуська, Катерина Ширко, Галина Цвіткова, Тамара Рушелюк та інші. Якщо з якоїсь области було 2–3 представники – то всім їм надавалось слово. Якщо цей допис прочитають в часописі „Свобода" інші то, можливо, і в інших діяспорах таку зустріч захочуть провести.

Алла Марчук

Українська громада в Мурманську

Спільне засідання провідників українських організацій

МОСКВА. – 9-10 квітня відбулося спільне засідання рад двох федеральних українських організацій Російської Федерації – Об'єднання українців Росії (ОУР) та Федеральної національно-культурної автономії „Українці Росії" (ФНКА). У засіданні взяли участь керівники понад 40 регіональних українських організацій. Розглянуто хід виконання рішень III Конгресу українців Росії, який відбувся у 2002 році, стан української освіти в Російській Федерації.

Було відзначено, що вже розпочато підготування до IV Всеросійського фестивалю-конкурсу українських хорових колективів ім. О. Кошиця, побачило світ чергове число часопису українців Росії „Український огляд", створено Українську інтернет-книгарню, у багатьох регіонах Російської Федерації українські організації провели заходи, пов'язані з 70-річчям Голодомору в Україні 1932-1933 років, створено програму „Українська хвиля" на одній з московських радіостанцій. Багато дискусій з точки зору висвітлення українського питання та українсько-російських взаємин викликали публікації у газеті „Украинские вести", яка нещодавно почала виходити у Москві. Гострій критиці було піддано також низку публікацій у російських засобах масової інформації, в яких створюється негативний образ українців.

Є багато проблем в українській національній освіті в Російській Федерації. Українська мова та інші українознавчі курси на базових засадах вивчаються у семи школах: у Москві, Республіці Башкортостан та Томській області, як факультатив - у 5 школах Москви, Республіки Комі та Ханти-Мансійського автономного округу.

Українська мова та історія козацтва викладаються в Краснодарській крайовій дитячій експериментальній школі народного мистецтва; у Республіці Башкортостан щороку працює літній табір з вивчення української мови.

Існує 12 недільних (суботніх) шкіл при освітніх закладах або українських товариствах Москви (Український національний освітній центр), Санкт-Петербургу, Республік Башкортостан, Саха (Якутія), Ханти-Мансійського автономного округу, Камчатської, Курської, Самарської областей. В Уфимському педагогічному коледжі працює відділення української мови. У 9 вищих учбових закладах Росії – Московському державному університеті ім. М.В.Ломоносова, Московському державному лінгвістичному університеті, університеті „Московський державний інститут міжнародних відносин", Дипломатичній академії, Воронезькому, Красноярському та Тюменському державних університетах, Томському державному педагогічному університеті, Уфимській філії Московського державного відкритого педагогічного університету ім. М.О.Шолохова вивчаються українська мова та література.

Але, на жаль, було відзначено на засіданні, в Росії до цього часу немає системи української освітньої роботи, не існує жодної української школи та дошкільного дитячого закладу. Належне розуміння проблеми національної освіти та підтримка з боку державних органів Російської Федерації, за поодинокими винятками, відсутні (в Івановській області, наприклад, органи освіти відмовили у встановленні ставки вчителя для української недільної школи). Пасивною є і значна частина самих українських організацій. Замало конкретної допомоги від державних інституцій України, зокрема від тих, які знаходяться в Росії. У результаті значна кількість українців, їхніх дітей не залучені до вивчення української мови, культури та історії.

На засіданні говорилося про нові ускладнення, пов'язані з перетином державного кордону між Україною та Росією у зв'язку з набуттям чинності деяких нормативних актів РФ. Зокрема, громадяни України, мешканці Луганської области, які бажають провідати своїх родичів у сусідньому селі Воронезької области, змушені щоразу платити значні суми в Росії за автострахування.

Не можна назвати задовільними зв'язки української громади Росії з материковою Україною. Залишився практично нереалізованим такий важливий документ, як Національна програма „Закордонне українство до 2005 року". Уряд України ніяк не відгукнувся на прохання, висловлені у рішенні рад у 2003 році стосовно інформаційних та інших національно-культурних потреб українців Росії. Це не лише негативно позначається на здійсненні національно-культурних прав російських українців, але, на думку учасників засідання, завдає шкоди й самій Україні, оскільки невикористаним залишається інтелектуальний потенціял української діяспори в пропаганді українства, цілеспрямованій праці на користь України.

Прийнято рішення про скликання 9-10 квітня 2005 р. у Москві IV Конгресу ОУР та III з'їзду ФНКА. На засіданні виступив радник-посланник Посольства України в Російській Федерації Микола Дорошенко.

Юрій Кононенко

Свято молоді організували українці

НИЖНЄКАМСЬК, Росія. – Емблемою III республіканського міжнаціонального спортивно-фольклорного фестивалю молоді, що відбувся 7 березня, був лелека - символ родини, миру, спокою і щастя. Ініціятором проведення цих зустрічей Українське товариство „Вербиченька" стало ще у 1998 році. „Лелеки" – молодіжна організація української національно-культурної автономії „Вербиченька" – діє в Нижнєкамську з 1998 року і проводить велику самостійну працю з виховання молодого покоління в дусі національних традицій. Діти вивчають українську культуру в недільній школі, піклуються про малят і допомогають людям похилого віку. Вони виступали з великими концертними програмами в Нижнєкамську, Казані, Москві, Уфі, в містах України - Львові і Ніжині, були дипломантами мистецьких конкурсів, організаторами виставок і заходів міжнародного рівня.

Ведучою концертної програми була Марійка Савельєва. Зі сцени актової зали середньої школи ч. 32 лунали чуваські пісні, українські вірші та гуморески, спалахували яскраві строї танцюристів. Перше місце в спортивних змаганнях традиційно зайняла українська команда. Цього ж дня відбулася ще одна чудова подія в житті „Лелек" – урочисто відкрилися нові приміщення Українського молодіжного культурного центру та кляси української недільної школи. Діти можуть влаштувати бібліотеку, розмістити зібрані в подорожах експонати українського побуту. 26 лютого недільній школі виповнилось вісім років.

Адміністрація міста вручила „Лелекам" символічний золотий ключ, від інших організацій їм вручено годинника, зошити і ручки, а членкиня „Вербиченьки" Ліза Качуровська подарувала килим з лелеками, який виготовила саме до цього свята.

Людмила Найденко

Миротворчі операції України - шлях підвищення боєздатности війська

Українські миротворчі підрозділи, починаючи з 1992 року, виконують свою важливу місію у різних країнах світу під проводом міжнародних організацій ООН, ОБСЕ та НАТО.

Понад 20 тисяч військовиків України брали або беруть участь в акціях з підтримання миру в Сьєра-Леоне, Демократичній Республіці Конґо, Етіопії, Еритреї, Анґолі, Східньому Тиморі, колишній Югославії, Лівані, Таджикистану, Грузії, Афганістані, Молдові, Іраку, Ліберії. Розповідає начальник Генерального штабу Збройних сил України генерал-полковник Олександер Затинайко:

– У період з 1992 по 1995 рік у миротворчих акціях на Балканах брали участь майже 6.5 тисячі військовиків Збройних Сил України. Вони забезпечили варту вантажів гуманітарної допомоги місцевому населенню, сприяли припиненню бойових дій та нормалізації ситуації, несли варту в зонах відповідальности.

З 1995 по 1999 рік 2800 військовиків пройшли службу у складі 240-го окремого спеціяльного батальйону, який виконував завдання на території Боснії та Герцеговини під егідою НАТО. „Африканську сторінку" в миротворчій біографії України у січні 1996 року відкрили військовослужбовці 901-ої окремої понтонно-мостової роти, група штабних офіцерів, військових спостерігачів, які увійшли до складу Місії ООН в Анґолі. Особовий склад 8-ої та 17-ої окремих вертолітних ескадрилей, 64-ої окремої спеціяльної механізованої та 70-ї окремої танкової рот з квітня 1996 року до січня 1998 року виконували обов'язки у складі Місії ООН у Східній Славонії.

З вересня 1999 року по липень 2000 року Україна надавала до складу Сил НАТО з підтримання миру в Косово 14-ий вертолітний загін та окрему роту забезпечення.

З грудня 1998 року по березень 1999 року українські військові спостерігачі виконували завдання у складі Місії ОБСЕ з у Косово, здійснювали нагляд та контролю за проведенням виборів. Протягом п'яти місяців 1997 року українські військові спостерігачі Місії ООН у Гватемалі інформували ООН щодо стану справ у цій центральноамериканській країні, яка впродовж багатьох років була розколота громадянським протистоянням. 17 офіцерів Збройних Сил України з грудня 1994 по березень 2000 року виконували завдання Місії ООН у Таджикистані, ще 4 офіцери були у складі Місії ООН превентивного розгортання в Македонії з червня 1995 по березень 1999 року. Зразкове виконання українськими миротворцями найвідповідальніших завдань у багатьох „гарячих точках" земної кулі сприяло не тільки обмеженню, а й повному припиненню бойових дій. Україна з року в рік розширює свою участь у міжнародних миротворчих акціях, що проводяться під егідою ООН та інших міжнародних і реґіональних організацій з безпеки, наслідком чого є значне підвищення рівня бойової готовности її Збройних Сил.

У липні 2000 року 3-ий окремий інженерний батальйон приступив до виконання завдань у складі Місії ООН у Республіці Ліван. За три роки діяльности українські військові знешкодили понад 3.5 тисячі вибухонебезпечних предметів. Наприкінці грудня 2000 року Україна направила до складу Місії ООН в Сьєра-Леоне 4-ий окремий ремонтно-відновлювальний батальйон, передала для потреб Місії ООН в цій країні 220 бронетранспортерів та 266 вантажних автомобілів.

В березні 2001 року до миротворців у Сьєра-Леоне приєдналися військовослужбовці 20-го окремого вертолітного загону з 4 вертолетами Мі-8МТ для перевезення персоналу місії, вантажів, медичного транспортування, евакуації поранених, повітряного супроводження переміщення військ.

Українські спостерігачі беруть участь у врегулюванні наслідків конфлікту в Придністровському реґіоні Республіки Молдова, Демократичній Республіці Конґо, Ефіопії та Еритреї, Грузії, Сьєра-Леоне, Косово.

Миротворчість надає унікальну можливість збагатити досвід у виконанні військових завдань, що цілком відповідає сучасній філософії світоустрою та практиці вирішення найгостріших проблем сьогодення, які пов'язані із безконфліктним співіснуванням держав.

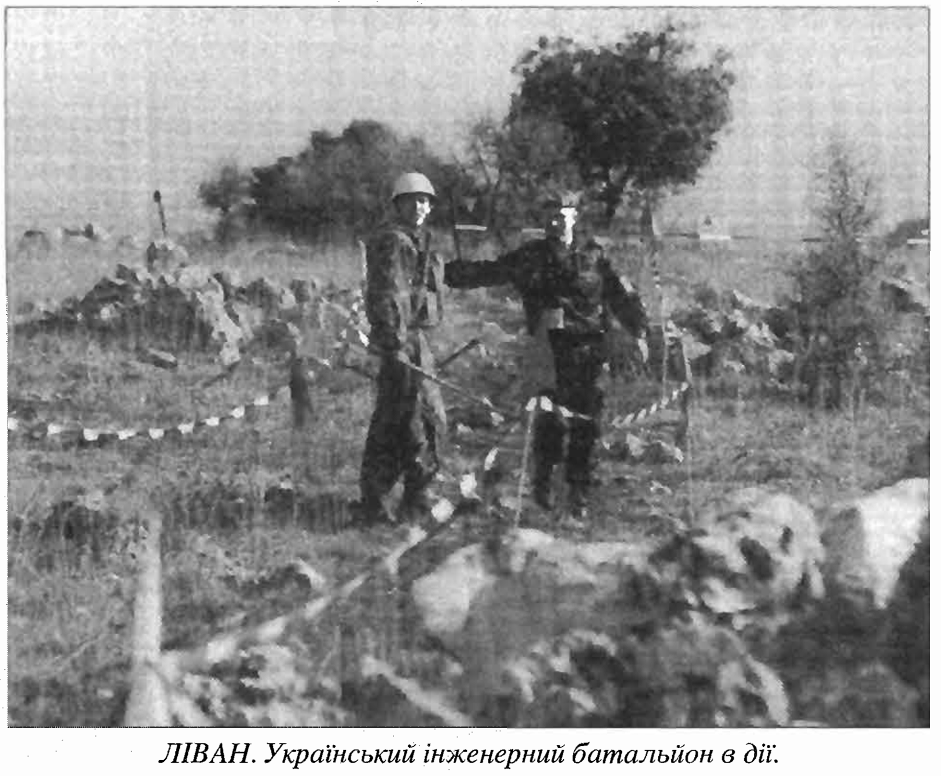
Л. Хм.

КИЇВ. Українські миротворці відбувають в Ірак.

ЛІВАН. Розмінування місцевости.

ЛІВАН. Український інженерний батальйон в дії.

КОСОВО. Український і італійський офіцери штабу КФОР.

КОСОВО. Українські миротворці спілкуються з місцевим мешканцем.

КОСОВО. Нарада керівництва українсько-польського батальйону.

ЛІВАН. Прибуття українських миротворців.

СЬЄРА-ЛЕОНЕ. Прибув український батальйон

КОСОВО. Український контингент у складі КФОР.

КОСОВО. Український вояк спілкується з місцевим хлопчиком.

Публікація підготовлена за сприяння радника Міністерства оборони при Постійному представництві України в ООН полковника Анатолія Кононенка.

УКРАЇНА І СВІТ

Відновлено будівництво Полтавського собору

ПОЛТАВА. – На плянах Полтавської фортеці початку XVIII століття позначено дерев'яний трибанний Успенський собор, а поруч з ним – двоярусну дзвіницю. Судячи з напису на соборному дзвоні, що зберігся в Полтавському краєзнавчому музеї, храм було збудовано як головний „градський" собор, а дзвін було відлито в 1695 році з гармат, які Полтавський козачий полк захопив під час взяття турецької фортеці Казикермен, тому так він і називався „Казикермен". Місце для будівництва було вибрано найкраще – на горі в центрі міста.

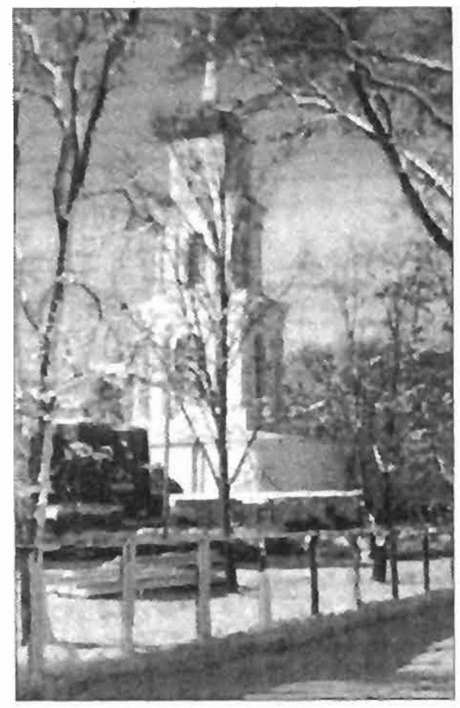
Перший собор стояв неподалік, всього за кілька метрів, від мурованого кам'яного храму, який постав замість дерев'яного. В 1776 році старий храм був перенесений в с. Івашки, що поблизу міста, а старшина Полтавського козацького полку прийняла рішення про спорудження кам'яного храму в стилі бароко за зразком собору Хрестовоздвиженського монастиря, що вже височів на горі поблизу Полтави.

8 листопада 1748 року між генерал-майором Іваном Хорватом і полтавським полковником Андрієм Горленком, обозним Андрієм Руновським, полковим суддею Григорієм Сахновським, бунчуковим товаришем Дмитрієм Білухою (Білушенком) та іншими було укладено угоду про будівництво храму. Будував собор київський майстер Стефан Стабанський. У 1770 році собор було освячено і в ньому розпочались Богослужіння.

У 1774 році, за проєктом того ж архітектора Стефана Стабанського поруч з собором розпочалося будівництво дзвіниці, яке тривало аж 27 років. У 1801 році було закінчене. На відміну від храму, який являє собою зразок українського бароко, дзвіниця була побудована в стилі російського клясицизму. Дзвіниця чудом вціліла і в 1991 році передана УПЦ Київського патріярхату, де обладнано церкву Успіння Пресвятої Богородиці.

З собором пов'язані долі Івана Величковського, Івана Котляревського, Тараса Шевченка, який, перебуваючи в Полтаві, змалював собор. Біля стін святині було поховано багато визначних полтавців. Тут відспівували Панаса Мирного. В соборі молились Паїсій Величковський та Феофан Затворник...

Зловісна рука безбожників знищила собор: у 1934 році його було зруйновано. Коли в 1991 році в Полтаві було зареєстровано першу громаду УАПЦ, вона ініціювала відродження святині та передачі дзвіниці, що чудом збереглася, громаді для облаштування там тимчасової церкви до повного відтворення Свято-Успенського кафедрального собору. Після нелегкого протистояння комуністична влада дзвіницю собору та місце, де стояв собор, передала громаді.

Будівництво Свято-Успенського собору в Полтаві (світлина з лютого 2004 р.).

В травні 1992 року на цьому святому місці молився перший Патріярх Української Церкви Мстислав (Скрипник). А за другим приїздом у грудні цього ж року він відслужив Літургію у храмі. 2 вересня 1994 року було створено громадський комітет з відродження Свято-Успенського собору. На храмове свято 1995 року було закладено наріжний камінь храму. В жовтні 1996 року, перебуваючи в Полтаві, Патріярх Київський і Всієї Руси-України Філарет відслужив на місці зруйнованого собору Молебень.

3 червня 2000 року на майдані розпочались інтенсивні праці з відбудови собору, а вже 20 серпня Патріярх Філарет за участю духовенства, тисяч полтавців, губернатора та посадника міста освятив наріжний камінь.

За ініціятиви народного депутата Анатолія Кукоби та підприємців міста будівництво триває, і є надія його завершити в 2005 році. Громада звертається за підтримкою до всіх полтавців в Україні і не в Україні сущих: відновімо собор Успіння Божої Матері в Полтаві! Імена всіх жертводавців будуть викарбувані на мармурових плитах на фасадах собору. Наша адреса: Соборний майдан, 1, Полтава, 36020 Ukraine.

Протоєрей о. Миколай Храпач

Українська пісня в інтернеті

МОСКВА. – Відомий колекціонер та реставратор грамплатівок Володимир Коваленко відкрив новий сайт „Українська пісня" (ukrsong.narod.ru), на якому зібрані головним чином українські ретрозаписи: пісні у виконанні Оксани Петрусенко, Івана Козловського, Івана Паторжинського та інших, серед яких багато довоєнних записів. Це єдиний подібний сайт в Інтернеті.

Ю. К.

В пам'ять жертв Великого голоду 1932-33 років

Геноцид в Україні: історичні паралелі

Геноцид учора

Слово „геноцид" у радянському словнику (1974 р.) пояснюється як „винищення окремих груп населення за расовими, національними, релігійними мотивами" і зазначається, що це „один з найтяжчих злочинів проти людства, органічно пов'язаний з фашизмом", а головною метою фашизму є „знищити будь-які демократичні права і свободи всередині країни". Виходячи з цього визначення, варто розглянути паралелі подій, що супроводжували геноцид проти українського народу в 1930-их роках і подій в нинішній Україні. Їх спільний знаменник – розукраїнення України й боротьба за Україну як життєвий простір. Розукраїнення України почалось давно, але геноцидних маштабів воно набрало з включенням України в межі Радянського Союзу. Ще перед 1932-33 роками київський академік М. Яворський говорив, що репресії в УРСР були наслідком центральної національної політики ЦК ВКП(б), спрямованої на знищення українського народу. Знищення розв'язувалось у „чекістському порядку", як заявив М. Грушевський голові комісії „чистки" в Академії Наук, а керувалось Російською КП(б). „Те все йшло з наказу Москви, - говорить свідок з Кубані, - арештували українських учителів і закривали українські школи".

Таку крайню реакцію ЦК ВКП(б) викликав зростаючий національний рух відросійщення України. Серед українських соціялістів-революціонерів (есерів) та інших партій зактуалізувалось давнє гасло „Лицем до села", до верстви економічно незалежної, самостійно мислячої, а найголовніше – національно збереженої. З неї мала створитись українська робітнича кляса й інтелігенція, і ними мали українізуватись зросійщені міста, фабрики, шахти й ціла інфраструктура держави.

Додатковою причиною паніки в РКП(б) і ЦК ВКП(б) була зросла національна свідомість серед української інтелігенції. Учасник київських ювілейних святкувань 60-ліття від народження й 40-ліття наукової та політичної діяльности М. Грушевського, 3 жовтня 1926 року, Григорій Костюк, тоді молодий студент, у своїх споминах пише: „Це був тріюмф. Це був вибух великої сили української державної свідомости" („Зустрічі і прощання", Едмонтон, 1987).

Отже, треба було негайно, рішуче і з корінням вирвати державницьку свідомість та ідею відросійщення України. І вже в 1921 році відбувається суд Верховного надзвичайного трибуналу над українськими соціялістами-революціонерами, що був першим ударом проти інтелігенції й посередньо проти села. 26 квітня 1926 року Сталін, у своєму листі „Тов. Кагановичу та іншим членам ПБ ЦК КП(б)У", гостро засуджує вимогу М. Хвильового про „негайну дерусифікацію пролетаріяту"; 4 вересня 1926 обіжник ГПУ „Про український сепаратизм" ставить вимогу „ув'язувати роботу щодо української інтелігенції з роботою на селі"; 11 вересня 1926 року, напередодні ювілеїв М. Грушевського, канцелярія ГПУ УССР розсилає начальникам відділів ГПУ секретний циркуляр, у якому даються доручення слідкувати, в яких формах проявляється підготування до ювілею; слідкувати за настроями й розмовами про підготування святкувань та які ініціятивні або організаційні комітети оформлюються. Стежити за привітами, адресами, листами й телеграмами у зв'язку зі святкуваннями. Вимагається звернути увагу на те, чи будуть прибувати до Києва делегації або представники на ювілей, а якщо будуть, то слід мати серед них надійних донощиків. Навесні 1927 року відбуваються арешти „кооперативних діячів", а в березні 1928 року, на об'єднаному пленумі ЦК і ЦКК КП(б)У Лазар Каганович попереджає, що українська контрреволюція „свої погляди спрямовує на політику, на село". В 1932-33 роках здійснюється найбільший в історії людства голодовий морд українського села. „На фронт війни з власними громадянами Сталін посилає в Україну головних „командирів голоду" – комісарів В. Молотова, Л. Кагановича (Айхмана Радянського Союзу) й шефа НКВД Г. Ягоду" (E. Margolis, „Toronto Sun", 16 листопада 2003). В селян насильно забирають зерно і хліб, створюють „харчову блькаду України" й забороняють ввозити харчі з Росії та вести офіційний реєстр смертностей.

Одночасно з голодом відбувається етноцид культури - масові арешти, заслання й розстріли еліти нації: академіків, письменників, мистців, учителів, священиків, включно зі сліпими бандуристами. Доконується нищення матеріяльної культури - пам'яток старовинної церковної архітектури, творів мистецтва, палення й розкрадання бібліотек та архівів, словом, нищення усього, що мало українські національні ознаки. А вершком цього масового злочину, як знак протесту, було самогубство українських націонал-комуністів - М. Хвильового й М. Скрипника. В результаті цього шаління знищено чверть населення України. „Хати були порожні, - говорить свідок голоду В. Кириченко, - потім у ті хати почали населяти з центральної Росії москалів, які стали господарями тих садків, тих хатів...", в Україні закріплюються „п'яті колони", які сьогодні діють як „партія реґіонів" і „партія слов'ян".

Витворився, отже, імперський парадокс. Українці, заслані в Росію, позбавлені своєї мови, освіти й культурного себевияву, були змушені російщитись, і сьогодні їх нащадки помагають будувати Путінову мрію. Натомість, російське населення, ввезене в вимерлу Україну, не мусило українізуватись, а навпаки, йому допомагали розвиватись у власній мові й культурі й накидати її корінному населенню.

Геноцид сьогодні

"Не дайте, щоб заснула край коня..."
Леонід Кисельов

Коли приглянутись до профілів людей, що при кермі в теперішній Україні, та до їхньої національної політики, то з жахом відкриємо, що геноцид проти української нації продовжується. Зірвавши з тієї влади маску нинішньої „символіки", побачите примару давніх облич будівників „імперії зла", наставників ҐУЛагів та офіцерів НКВД-КҐБ, над якими ні національний, ні міжнародний суд не відбувся. Бо коли всі раділи з розпаду імперії і зі своєї незалежности, вони крадькома ділили між собою народне добро і плянували, як краще загальмувати незалежність і задержати віжки у своїх руках. А володіючи неторкнутою радянською інфраструктурою, включно зі стукачами і драбиною від генсека до голови колгоспу, потрібна була тільки хитрість і підступність, щоб владу затримати. Навіть не було важко розправитись з патріотичною інтеліґенцією та з колишніми антирадянськими дисидентами. Вони розчленували всякі „рухи", декого втягнули, щоб викинути як „неспосібних", а себе, поніцшеанському, поставити над законом і над мораллю. Територію свого володіння поділили на „схід" і „захід", на меншість і більшість та цькували одних на одних. „Правосуддя" полагоджують на „замовлення" (як у Чикаґо в 1930-ті роки), а заляканими громадянами пересувають, як гравці на шахівниці. Створено економічну систему, якою громадян українського роду відлучено від процесів приватизації, а в опозиційних до

(Закінчення на стор. 22)

Українські газети про Великий голод 1932-33 років

В „Свободі" (ч. 11) було вміщено початок добірки матеріялів, які друкувалися в газетах Західньої України в 1933 році. Їх надіслав до „Свободи" науковий працівник львівської Наукової бібліотеки ім. В. Стефаника Маркіян Нестайко. Подаємо закінчення цієї добірки.

З листа, писаного від рідні, яка живе в одному з найбільших міст України, довідуємось про ціни продуктів на тамошньому ринку. І так літра молока коштує 3 і пів карб. Десятка яєць 12 карб. Мясо – 17 карб. кільо, одна курка 25–30 карб. Цукор (у вільній продажі) 30 карб. кільо, картопля – 120 карб. пуд (16 кільо). Склянка муки – 2 карб. От через це – вареники, галушки або бліни – це розкіш. Склянка рижу 5 карб. Молода картопля – одна штука пів карб. та її майже не видно. „Вчора зробили ми борщ – але хоч коштував 15 карб. (ми туди доклали кусок капусти, який купили за 3 карб., картоплі за 2 карб та кусок мяса за 7 і пів карб.) – всетаки вийшов ні до чого. А все те й за гроші тяжко дістати, бо просто бракує на ринку. В порівнянні до такої дорожнечі большевики платять дуже мало. Платять приміром інжинерові 350 карб. у місяць, а це ледве стільки, що з того він має право жити 10 день. А де ж решта місяця? Або що він має робити коли має на удержані родину?

Як дає собі раду звичайний робітник, якому платять 100–200 карб? Недоїдає. Чи може він вижити цілий місяць 16-ма кільоґрамів бульби? За що тоді купити якусь одежину? Так виглядає большевицький рай на ограбленій Україні! Не дивно, що сухоти страшно там тепер поширені. А большевики як на сміх воліють побудувати дві-три лічниці для сухітників, аніж дати їсти ще здоровим. Се в них називається „пролєтарська цивілізація".

„Правда", Львів, ч. 32, 1933 р.

Чернівецький „Час" оголосив такого листа: „Поважний пане редактор! Маючи на увазі розповсюдження комунізму у нашім селі, з якої причини і переведено труси і арештування кількох легкодумців, що далися на підмову до комунізму і щоби запобігти цьому лиху, прошу помістити у Вашім шановнім часописі лист, який я отримав від свого свояка з Харбіну з 15 травня 1933 р.: „Дорога рідне! На ваш запит в листі, що діється на Україні, то пишу Вам от що: в Росії і на Україні дуже тяжко жити. Нарід гине, як мухи, від епідемії тифу, болезней і голоду. Люди вмирають з голоду на улицях Києва і інших городів. Нема хліба, нема бараболь, нема ліків. Люди їдять траву, вибирають посаджену картоплю і їдять сиру. То саме діється в Сибірі і у Владивостоці, куди тікав нарід". Читайте це, браття гуцули, і не вірте нікому, що в СССР добре, бо це нам пише ні якийсь чужинець, а таки наш чоловік, зайшлий туди ще 1914 р.

„Діло", Львів, 12 серпня 1933 р.

Населення в Совітах голодує так страшно, що в деяких місцевостях доходить до людоїдства. Не дивлячись на це, большовики вивозять багато харчевих продуктів за кордон, щоби дістати трохи готівки, якої потребують на агітацію. З тої причини прийшло недавно в одеській пристані до жахливих і трагічних подій.

Коли почали ладувати три кораблі консервами, рибою, маслом та іншими продуктами, щоби відправити за кордон, ціла маса голодних мешканців старалася не допустити до того. Але чрезвичайка була про це попереджена.

Змобілізовані аґенти ДПУ і відділи червоноармійців повели правдивий наступ на товпу, в якій були також жінки й діти, і почали стріляти. Товпа розбіглась лишаючи вбитих і ранених. Після цього робітники відмовились ладувати продукти на пароплави. Але тут знову пішли в рух револьвери.

Ціла пристань була засіяна трупами, а багато арештованих пішло на муки до льохів чрезвичайки. Так то кормить робітничо-селянська влада своє населення.

„Свобода", Ню-Джерзі, 1933 р.

Писали про голод і західні газети, хоча там замовчувалися страхітливі маштаби голоду. Багатьом на Заході важко було повірити, що в той час як СССР експортує зерно й відмовляється від чужоземної допомоги, на Україні може лютувати голод.

Геноцид...

(Закінчення зі стор. 21)

влади й національно свідоміших західних областях України пильно зберігається (як і за часів „нерушимого" Союзу) масове безробіття. За роки володіння меншинного клану Кучми населення України зменшилось на 12 мільйонів - п'ять мільйонів вимерло, а сім мілйонів знайшлося за кордоном у пошуках наймитської праці. Україну доведено до того, що вона сьогодні між останніми країнами світу щодо стану здоров'я громадян. І якщо не буде драстичних заходів уряду, то її населення в 2010 року зменшиться до 45 мільйонів, а в 2040 зменшиться на 40 відсотків. Триває геноцидна політика і щодо української історії й культури - святкуванням „Переяславу", сяганням на національний авторитет Шевченка, паленням недопалених архівів та зменшенням кількости українських видань і книгарень. Обмежується розвиток і всебічну функціональність української мови й не очищується її від російських нашарувань, щоб не стала „престижною" в державі. Культурний і духовний пульс старої Руси-України - Печерську Лавру - Президент Л. Кучма віддає під юрисдикцію чужинців та (разом з Путіном) задумує передати всю Українську Православну Церкву під правління Московського патріярха, щоб дати додаткову запоруку мрії Путіна.

Обмежується доступ до джерел вивчення кримінальних злочинів ЧК-ГПУ-НКВД-КҐБ, щоб „не бути в конфлікті зі своєю історією", як цинічно висловився президент Росії Путін. Навіть шкільним дітям по українських селах сьогодні забороняється знайомитись із вчинками комуністів та вивчати опір проти них. Президент Л. Кучма дволично декляруе Голодомор в Україні 1932-33 років геноцидом, і в той же час дає доручення прем'єр-міністрові В. Януковичеві докласти всіх старань, щоб відзначення 70-ліття цього геноциду не відбулося на найвищому державному рівні. Тим же часом в Україні процвітає будівництво пантеонів жертвам німецького нацизму та генералам КҐБ.

Як вияв зневаги до демократичних процесів в Україні, Президентська адміністрація організує зривання форумів національно- демократичного бльоку „Наша Україна". У випадку відзначень ювілеїв М. Грушевського (1926 р.) таку функцію виконувало ГПУ, а в часах Президента Кучми це робить його власна канцелярія, яку очолює (відомий з „New York Times") В. Медведчук – мудрість і рука Кучми (як у Сталіна – Каганович). За підписом Медведчукового заступника (Загороднього), головам обласних державних адміністрацій розіслано секретний обіжник із вказівками як проводити вбивство національного руху й демократії в Україні. Головам доручено творити „оперативні штаби", які повинні очолювати їх „заступники"; „штаби" зобов'язано здобувати інформації від учасників або осіб, що мають відношення до організації демократичних форумів, та не допускати до „помпезности зустрічі лідера бльоку Ющенка". Не допустити до активної участи в організуванні форуму відомих в області політичних та громадських діячів і перевагу надавати приміщенням з обмеженою кількістю місць та далеко від центру міста. Організувати групи „статистів" і їм віддати якнайбільше місць та подбати, щоб на форумі було якнайбільше „критично налаштованих до бльоку". Всі інформації своєчасно доставляти до „оперативного штабу" – все мало йти, як на дворі царя Миколи І в Шевченковому „Сні".

До речі, між „циркулярами" (з 1926 і 2003 років) різниця невелика. В обидвох подібні „доручення", на чоло висунені „заступники" обласних голів (мабуть, тому, що в разі „потреби" вони легше котяться). За успішне переведення „інструкцій" відповідно нагороджується. Так робив Сталін і його наслідники, і так продовжує робити Л. Кучма. Голову Донецької обласної державної адміністрації та організатора зірвання форуму (А. Близнюка) Л. Кучма, за „значний особистий внесок у державне будівництво" нагороджує орденом "За заслуги" III ступеня, а Й. Кабзонові (якого, кажуть, ні США, ні навіть Ізраїль, не впускають у межі своїх держав) уряд Л.Кучми спорудив пам'ятник під палацом „Юність" у Донецьку, де відбулося зірвання форуму Ющенка.

В трагічних 1930-их і після них виконавцями „розукраїнення" України й геноциду над українською нацією були сталіни, кагановичі, молотови, єжови, ягоди, постишеви, касіори і їм подібні. Нині це виконують кучми, медведчуки, януковичі, пінчуки, суркіси, колесникови, симоненки і їх „збройне рам'я" – партії „слов'ян" і „регіонів" та понад 40 відс. „народних" депутатів „транснаціональної" орієнтації. Який цинізм історії та яка лякаюча подібність виконавців. І тут справа не в генетиці, а в злочинному ставленні цих людей до свободи країни, в якій вони живуть, та до культури і прав народу, якого хліб їдять і коштом якого багатіють.

Це не будівники в европейському розумінні, бо їм далеко до такого рівня, а торгівці й майстри маленьких сімейних і кланових „республік" наживи, де всі колаборують з кожним, хто цю наживу їм кидає, незважаючи, з-поза якого кордону. Тому свою владу вони опирають не на конструктивній і законній більшості населення держави, а на елемент меншинний, деструктивний, фанатичний і ворожий корінному населенню. Це влада антиевропейська й антинаціональна, бо вона, як і її північний аліянт, боїться Европи. Мало того, вона її ненавидить, бо в присутності Европи її душить комплекс не-повноцінности. І також, з подібних причин, ця влада лякається демократичної держави з національним обличчям.

Згідно з 6-ою статтею Римського статуту Міжнародного кримінального суду, поведінка правлячого „інтернаціоналу" в теперішній Україні має всі ознаки фізичного й духового геноциду проти української нації. Геноциду, який може мати трагічні наслідки для народу, проти якого цей злочин спрямований, і для екзекуторів цього злочину, бо терпець народу давньої й великої европейської культури може обірватись. І про це можновладцям, що володіють страхом і нечесним капіталом, варто пам'ятати.

проф. Ярослав Розумний
Манітобський університет,
Канада

Кіцманщина вшановує пам'ять свого сина

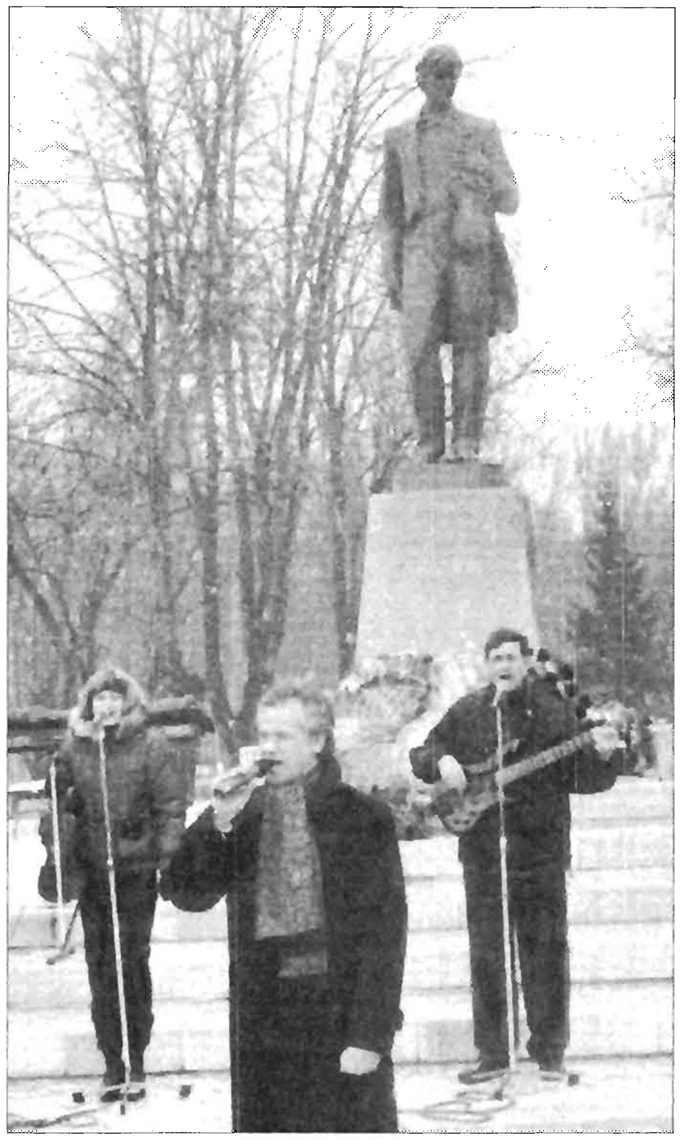
КІЦМАНЬ, Україна. – Білими квітами встеляло небо дороги, якими ходив тут він, юний, припорошувало старий парк, будиночок на провулку Горького, 5, стежку до школи і цей сквер, де йому судилося залишитися навічно, де зібралися сотні кіцманчан і гостей міста 4 березня 2004 року, щоб вшанувати 55-річчя від дня народження Володимира Івасюка, автора прославленої „Червоної рути", талановитого поета і композитора, людину, з якої почалася нова українська естрадна пісня.

Спогадами про дитячі роки Володі поділився директор дитячої музичної школи М. Новицький. Саме тут, біля пам'ятника, було вручено нагороди юним співакам, що стали переможцями міжреґіонального конкурсу „Пісня буде поміж нас". Першу наороду учневі з Лужан, що став переможцем багатьох фестивалів – Едмону Казаряну. Цьому талановитому хлопчикові вірменської національности (українська мова стала для нього другою рідною мовою) було вручено і премію імені Володимира Івасюка, що з 2000 року присуджується на Кіцманщині виконавцям кращих пісень Володі.

З піснями-посвятами відомому митцю виступили Тетяна Златова і Василь Пенюк, Василь Мошук, Ілля Богданюк, Микола Перепічка та Оксана Куцька. Окрасою святкового концерту у Кіцмані стали виступи народних артистів України Ольги Добрянської і Івана Мацялка, заслуженої артистки України Алли Кобилянської, соліста обласної філармонії, теж кіцманчанина Леоніда Корінця.

В. Івасюк – серед нас, – стверджує Марія Соладжук, начальник Кіцманського управління культури. У мене також було таке відчуття, а серце все ж щеміло, що вшановуємо ми своїх членів після смерти... Люди розходилися, несучи у душі тепло і надію, гордість за свого талановитого земляка.

Одарка Гасяк

Біля пам'ятника В. Івасюкові співає Народний артист України Іван Мацялко

Україна на ринку інформаційних технологій

ГАНОВЕР, Німеччина. – 29 березня завершився черговий ярмарок високих технологій та телекомунікацій – „CeBIT", у якому взяли участь близько 6400 фірм з 70 країн світу. Вже стало традицією, що Україна має на „CeBIT" окремий національний стенд. На ярмарку було представлено понад 20 українських компаній. За словами координатора „Української Hi-Tech ініціятиви" Віктора Мазнюка, цьогорічний ярмарок показав, що закордонні партнери виявляють дедалі більшу зацікавленість до України, особливо до українських програмістів. Якщо ще 2-3 роки тому Україна взагалі не була відома на цьому ринку, то сьогодні вона разом з Білоруссю, балтійськими країнами, Єгиптом та Сінгапуром потрапила в третю групу. Непоганим попитом користуються розроблені в Україні програми для веб-технологій, програми, що використовуються в медичній галузі. Особливо гарні перспективи Україна має на ринку операційних програм для мобільних пристроїв, у тому числі й мобільних телефонів, оскільки тут йдеться про зовсім новий вид продукції.

Надія Кандиба,
Радіо „Свобода"

Волинський журнал „Терен" можна читати в Інтернеті

ЛУЦЬК. – З 1998 року в Луцьку виходить друком ілюстрований літературно-мистецький журнал „Терен". Серед авторів журналу – Євген Сверстюк, Микола Жулинський, Дмитро Стус, Павло Вольвач, Ігор Павлюк, Ігор Бондар-Терещенко, Дарія Рихтицька, Тадей Карабович та багато інших. Останнім часом виданням зацікавилися українці з-поза меж держави, тому редакція вирішила розта шувати основну частину матеріялів журналу в мережі Інтернет. Відтепер ці матеріяли в оригіналі можна читати на сторінках сайту www.ceeol.org. Досить лише вибрати розділ „Періодика", знайти в переліку Україну й вибрати журнал „Терен". Матеріали публікуються українською мовою, а для іншомовних користувачів надаються англомовні анотації.

Андрій Криштальський,
редактор журналу

Львівське ґетто у спогадах рабина Давида Когена

Наприкінці 2003 року з'явився у Києві „Щоденник львівського ґетто. Спогади рабина Давида Кахане" – видання Центру європейських гуманітарних досліджень Національного університету „Києво-Могилянська академія", Центру єврейської освіти України, Інституту юдаїки України. Праця вийшла друком спільними заходами телеканалу 1 + 1 та видавництва „Дух і літера". Переклад з англійської на українську Ніни Шпет, а упорядником є Жанна Ковба.

Відразу хочу наголосити, що праця упорядниці Жанни Ковби виявилася особливо успішною. До речі, вона є також автором цінного довідника „Митрополит Андрей Шептицький, документи і матеріяли, 1941-1944". Вона жителька Львова, а тепер живе у Києві. Щойно недавно помер її чоловік. Висловлюю їй глибоке співчуття. Подружжя Ковбів – віддані українські патріоти.

Щоденник рабина Когена – це мова незаперечних фактів, це історія єврейства у Західній Україні, писана кров'ю, якій немає ціни.

Слід зауважити, що перекладач Ніна Шпет користувалась російською транслітерацією. Дуже неприродно звучить передання прізвища з англійського „Kuhune" на українське Кахане. Чому не Кагане? Український алфавіт має букву „г". Це не дуже добре вписується, зокрема у працю Могилянської академії. До речі, оригінально у Львові офіційно рабин був записаний: Давид Коген. Тут вживатиму прізвище Коген.

Спогади рабина Д. Когена належить привітати і водночас подякувати усім тим, що спричинились до появи цієї особливої праці українською мовою, передусім авторові. Друга світова війна, яка ніби велась за новий світ, на багнетах гітлерівської Німеччини, від якої українці багато сподівались, була неповторним кошмарним явищем на европейському континенті. Гітлерівська Німеччина брутально стирала з карти Европи волелюбні держави – спершу Чехо-Словаччину і Польщу, а згодом Францію, Бельгію, Голяндію, і вкінці напала на СССР. Україна стала головним театром дій Другої світової війни. У цьому вирі воєнної жорстокости було поставлено на поголовне знищення єврейського народу.

Знаємо з історії, що єврейський нарід, який розійшовся по цілому світі, найбільше скупчувався у країнах Середньої і Східної Европи. Тут можна назвати Польщу й Україну, де вони, як довговікові жителі створили свою багату культуру. На жаль, це питання у нас невивчене, тому не маємо правильного уявлення про наших співжителів – євреїв в Україні. Це дає змогу далі панувати неґативним стереотипам, які нам заважають бачити правду.

Повертаючись до спогадів рабина Когена, належить підкреслити, що на цих теренах, себто Польщі й України, єврейське населення пережило неймовірну страшну долю. Правда, кожний сприймає свій біль найближче, це нормально. В той же час, мимо волі, не бачиться болю інших, який міг бути і значно більший. Українці Західньої України вітали гітлерівську армію як визволителів, але скоро побачили, що вони є найбільшими ворогами. Ґестапо влаштовувало облави, ловило українську молодь, одних засилали до концентраків, інших – на примусову працю до Німеччини. В той же час наших співжителів- євреїв приготовляли до поголовного знищення.

Власне, рабин Давид Коген у своїх спогадах показав увесь трагізм і жахіття, який переживали євреї. Вражає те, що Д. Коген не розповідає з ненавистю і бажанням помститися. Він описує події такими, якими вони були, без прикрас і перебільшень. Він, як справжній рабин, дивився на події того часу з погляду глибоко віруючої людини. Не раз можна тільки подивляти його непорушний стоїцизм. У книжці підкреслено, що деякі євреї намагались пояснювати жахіття Голокосту як кару, послану на євреїв, що жили в Европі, „за скоєний ними гріх асиміляції". Інші намагались знайти відповідь людським здоровим глуздом.

Читаючи спогади рабина Д. Когена, ви мимоволі стаєте його другом, а не раз ним самим. Переживаючи всі події, починаючи від Бриґітків, де євреїв змушували розкопувати могили, виносити трупів з в'язниці. Ось слова автора: „Цей жахливий спектакль спостерігали величезні юрби „арійських" жителів Львова. Площа перед в'язницею, тюремне подвір'я і коридори були заповнені людьми, які спостерігали за тим, що відбувається, зі задоволенням і неприхованою зловтіхою...".

У перші дні гітлерівської окупації у львівських в'язницях загинуло, як пише автор, понад три тисячі євреїв. Серед них – один з найвідоміших і найшанованіших рабинів Львова – д-р Йєхезкель Левін і його брат з Ряшева, ребе Аарон. Ці події, у яких брали участь і українці, сколихнули єврейською громадою. Ребе Левін вирішив звернутися до Митрополита Андрея, який мав репутацію друга євреїв. „Вранці 2 липня, у супроводі двох представників єврейської громади ребе Левін рушив до гори Юра.

Митрополит відразу його прийняв і пообіцяв написати послання із закликом до українців не брати участи у вбивствах і пограбуваннях... Коли вони відходили, Архиєпископ запропонував ребе Левіну залишитися на деякий час у нього в резиденції, бо він чув, що на вулицях небезпечно". Ребе Левін подякував за пропозицію, не принявши її. На доручення Митрополита Андрея, один зі священиків його супроводив, і після деякого часу рабе відмовився від супроводу. Перед входом до свого будинку не прийняв перестороги єврейки, яка бажала його врятувати. „Коли ж він наблизився до дверей, звідти вийшли два українські поліцаї та забрали його із собою". Щойно у січні 1942 року стало відомо, що ребе Левін був розстріляний у Бриґітках. Зізнання зробили водій і ті, що допомагали при похованні тіл убитих.

Рабин Д. Коген не забуває згадати і єврейських поліцаїв. Ось його слова: „Єврейська поліція залишиться вічною ганьбою в історії Львівського ґетто". Він пише, що серед цих поліцаїв виявилось також багато професійних здирників.

У праці згадує так звані „петлюрівські дні". Як до цього дійшло – чи то ґестапо підказало „блискучу ідею" українській поліції, чи самі українці прийшли до неї як до акції помсти за смерть Петлюри? Ця акція, як описує автор, була жорстокою. В'язниця і подвір'я були заповненими євреями. Тільки одиницям вдалося втекти і уникнути від того, що там діялося.

Автор пише: „Я хочу трохи зупинитися на взаємовідносинах між євреями та українцями взагалі. Глибина і сталість ненависти українського народу до євреїв воістину гідні подиву. Протягом всієї історії національного руху українського народу, під час будь-якого заколоту, чи то він був проти Росії, чи то проти Польщі, завжди проливалася єврейська кров та учинялись єврейські погроми".

Задумуючись над вище сказаним, не можемо цього заперечити. Били беззборонних євреїв. Ще сьогодні можна почути голоси, що у довголітньому нашому поневоленні і навіть наших сучасних негараздах в Україні винні євреї. Читайте статті українського літератора проф. Василя Яременка, що з'явились нещодавно в „Сільських вістях" – вони є незаперечним фактом вище сказаного.

Рабин Коген пише: „Я не можу сказати, що євреям взагалі немає в чому дорікнути". Тут він згадує євреїв-землевласників, які, здаючи землі в оренду, як заставу брали ключа від церкви і т. д.

Автор пише, що було б великим гріхом, показавши особисті картини, не сказавши, „що значна частина української інтелігенції утримувалася від участи в подібних діях і навіть боролася проти грубих проявів антисемізму з боку своїх співгромадян. Я віддаю данину поваги вищому українському духівництву, десяткам ченців, які наражались на великий ризик, рятуючи єврейських дітей".

Автор цих рядків, уродженець села, до цієї когорти, що не поділяли антисемітизму, зарахував би більшість українських селян.

Рабин Коген подав не тільки сам дуже цікавий опис життя у Львівському ґетто, але також глибоку аналізу історичних українсько-єврейських фактів. Спогади читаються не без зворушення. Не раз на обличчі з'являються непрошені сльози. Не можна було прийняти без зворушення розлучення арійських жінок, яких мужі-євреї просили, щоб розлучались і так спасли себе і дітей від смерти. Не багато було таких, що погоджувались на такі пропозиції. Євреїв ловили, як собак. Старих, немічних і дітей кидали, як сміття, на вантажівки і відсилали до Белзця. Це був шлях у той світ. Здорових змушували до каторжної праці, а згодом їх шлях провадив до того ж Белзця. Це був безоглядний кошмарний макабризм, який відбувався на наших очах.

Завдяки знайомству рабина Когена з Святоюрською Горою, вдалось йому віддати трирічну дочку до сиротинця Студиток, а згодом і дружина опинилась у монастирі Студиток. Сам ще деякий час залишився жити в гетто. Коли вже ліквідувалось Львівське гетто, вирішив попросити порятунку у Митрополита Андрея, і Митрополит не відмовив.

Під кінець травня 1943 року рабин Коген опинився у палаті Митрополита Андрея. Хоч Митрополит мав інформації, що діялось у Львівському ґетто, а також у ґетто інших міст і містечок, але бажав почути від безпосереднього свідка. Рабин Коген пише: „... До пізньої ночі я переказував йому криваву історію Янівського табору. Я змалював пекло, що панувало там, і вчинки вбивць Гебаура, Блюма, Хейніша, Гржимека та інших. Митрополит не витримав: він постійно отирав сльозу, що раз у раз стікала його щокою. Він був глибоко схвильований. У відповідь я одержав від Митрополита повний текст листа, якого він надіслав Гімлеру, і пастирське послання... „Не убий".

В епілозі рабин Давид Коген, який щасливо дочекався волі, пише: „Якщо не брати до уваги купку шляхетних людей, християнські жителі міста з ентузіязмом брали участь у ганебних акціях полювання на євреїв, які проводились німцями". На жаль, це гірка і незаперечна правда. У цій складній для євреїв ситуації ми могли значно більше простягнути їм нашу допоміжну руку.

У книжці надруковане послання Митрополитас Андрея „Не убий", словник юдейських релігійних понять і термінів і додатки. Тут є дбайливо опрацьована біографічна довідка про Митрополита Андрея авторства Жанни Ковби. Тої ж самої авторки є стаття на тему: „Рабини і католицьке духовенство Східної Галичини в часи Голокосту". В ній вона подає слова о. Івана Бучка, пізнішого Владики, який „називав антисемітизм антихристиянізмом, схвалював прагнення євреїв до власної держави, відзначав великий вклад єврейства у світову культуру".

Польське націоналістичне товариство „Самооборона" з приводу інтерв'ю о. Бучка звернулося до Митрополита з розлогою скаргою, де євреї звинувачувалося у всіх негараздах Польщі. Митрополит залишив скаргу без відповіді. Також згадує мого односельчанина о. Івана Котева, який у Львові організував для євреїв одержання „арійських" документів, забезпечення одягом, харчами. Згадує також особистого автоводія Митрополита Івана Гірного, який допомагав у врятуванні євреїв. Щоденник рабина Когена – це мова незаперечних фактів, це історія єврейства у Західній Україні, писана кров'ю, якій немає ціни.

Микола Галів,
Ню-Йорк

Подальшу інформацію про видання можна отримати від видавництва „Дух і літера" НаУКМА: 5-ий корпус, кімн. 210, вул. Волоська, 8/5, Київ, 04070 Ukraine, тел/факс: (380) (44) 416-6020 або електронною поштою від Інституту юдаїки: judaica@svitonline.com

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Хор „Думка" діє майже 55 літ і розвивається

НЮ-ЙОРК. – 26 березня в приміщенні Українського спортового клюбу відбулися річні загальні збори українського хору „Думка". Їх відкрив голова хору Юрій Штогрин і попросив головувати в президії Лева Лопатинського, а вести протокол – Анну Луцак.

Привітавши присутніх Ю. Штогрин попросив мовчанкою вшанувати довголітніх членів хору, які відійшли у вічність в цьому році: секретарку управи хору Галю Яременко і соліста Омеляна Гельбіга, Петра Семенюка і Константина Лещука.

Після затвердження порядку нарад, відчитання протоколу з минулорічних загальних зборів вибрано верифікаційну і номінаційну комісії в складі: Клара Легка, Павлина Побігушка, Ігор Єдлицький (представник „NY State Counsil on D'Arts", якій підлягає „Думка") і Володимир Сафян, які рівночасно репрезентували контрольну комісію.

Звітували члени уступаючої управи: бібліотекар Олена Лозова, секретар (англомовний) Роксоляна Подпірка, секретар (україномовний) Ольга Гаєцька, господар Анатолій Качмарський. Юрій Штогрин, звітуючи, відзначив, що робить це від себе і Мирослава Кулинича, бо вони удвох виконували функції голови. Ю. Штогрин подякував „Кредитівці Самопоміч" за велику фінансову підтримку, особливо в справі влаштування величавого концерту в честь 160-ліття від дня народження Миколи Лисенка, основоположника української клясичної музики; диригентові Василеві Гречинському та усім хористам, які причинилися до успішних концертів. Ю. Штогрин і М. Кулинич доклали багато праці в організування концертів, включно з замовленням приміщень; вдячности заслуговує Володимир Корнага за транспорт для хористів.

Дириґент Василь Гречинський в своєму слові висловив признання для хористів, які здисципліновано приходили на проби цілий рік, усвідомлюючи важливість репрезентативних концертів для громади.

Після короткої дискусії в справі зміни репертуару і нових пропозицій до програми хору слово мав новообраний (одноголосно оплесками) голова Михайло Мочула. Він подякував за довір'я і сказав, що любить „Думку" і бажає, вже вдруге, причинитися до успіхів цього славного хору. Заступниками голови вибрано Юрія Штогрина і Юрія Семенюка, секретарем – Лева Лопацького.

Хор „Думка", незважаючи на те, що більшість хорів, створених в діяспорі, перестала існувати, з огляду на щораз важчі умови еміграційної дійсности, не піддається. Він діє безперервно вже майже 55 літ, зберігаючи родинну атмосферу і пієтизм та любов до пісні. І саме це спонукує до створення більшого, поновленого складу хористів. З наближенням нашого ювілею, який думаємо гідно відсвяткувати, звертаємося до всіх, хто диспонує добрими голосами, без огляду на вік, включитися в наш славний хор „Думка". Можна зголошуватися в кожну п'ятницю між год. 6–7 вечора в приміщенні Українського спортового клюбу (другий поверх) до дириґента хору Василя Гречинського. Продаж касет і компакт-дисків хору „Думка" – в Сурмі або в членів хору.

Ольга Гаєцька

НОВІ ВИДАННЯ

Нарис історії відділу ТУІА

КЛІФТОН, Н. Дж. – У видавництві „Компютопрінт корп." (Computoprint Corp.) щойно появилася 150-сторінкова, багатоілюстрована книжка „Короткий нарис історії філядельфійського відділу Товариства українських інженерів Америки". Згадане видання приготоване редакційною колегією, яку очолив Володимир Яримович, члени: д-р Олександер Білик, інж. Методій Борецький, інж. Борис Захарчук, д-р Лев Кушнір, інж. Осип Німилович, інж. Степан Романко і св. п. інж. Ярослав Цюк.

Книжка видана в твердих обкладинках і її можна набути, телефонуючи на число (215) 663-1764 (інж. Марта Шиприкевич), або пишучи на адресу Ukrainian Engineers Society of America, Philadelphia Brench, 700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046.

М. Борецький

Вийшла книжка А. Кримського

МОСКВА. - Видавництво „Кучково поле" перевидало російською мовою книгу видатного українського вченого-сходознавця Агатангела Кримського (репресований і закатований в 1942 році в одній з тюрем НКВД у Казахстані) „Історія мусульманства". Книга містить, крім авторського тексту, переклади найцікавіших і найважливіших уривків з праць Р. Дозі й І. Ґольдціера. Основна частина книги А.Кримського присвячена дослідженню Корану, сунни (переказу) та релігійних легенд. „Історія мусульманства" А.Кримського навіть через століття після створення (уперше книга вийшла у 1904 році) – одна з найглибших книг, присвячених історії ісляму.

Юрій Безкровний

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", березень 2004 р.

2,000 дол.	Федеральна Кредитова Спілка Самопоміч в Ню-Йорку	Ню-Йорк, Н.Й.
300	Банах Меланія	Вудбридж, Н.Дж.
112	Кубіний Юліюс	Кейн, Па.
100	Воскобійники Галина і Олександер	Бока Ратон, Фла.
	Андрушка Мира	Норт Порт, Фла.
	Бігун Ярослав	Вашінгтон, ДС
	Українська Федеральна Кредитова Спілка Самопоміч Мишиген,	Н. Маямі, Фла.
	Вірстюки Юлія і Борис	Гекецтавн, Н.Дж.
85	Гаєцька Ольга	Бронкс, Н.Й.
	Самотовка Михайло	Гантсвил, Ала.
75	Банах Меланія	Вудбридж, Н.Дж.
55	Стек Уляна	Місісаґа, Онт. Канада
50	Українсько-Американська Медична Фундація	Ґросе Поінте, Миш.
	Климук Віліям	Брендфорд, Кон.
	Гірняк Тарас	Ню-Йорк, Н.Й.
	Лучанко Анастазія	Рочестер, Н.Й.
	Перейма Марта	Далес, Ва.
	Петренки Аня і Юрій	Ештон, Мд.
	Стецура Іван	Мідлбург Гай, Огайо
	Свищук Юрій	Ст. Луї, Мо.
	Вижницька Люба	Сан-Франціско, Каліф.
45	Павліський Ярема	Телеґасі, Фла.
	Зварич Сава	Чикаго, Іл.
	Ґлобал Біомаркетінг Ґруп Інк., Мишиген	Пало Алто, Каліф.
40	Вулф Марія	Нептун Сіті, Н. Дж.
35	Бадинський Йосиф	Фінікс, Аріз.
	Бекерська Дарія	Таксідо Парк, Н.Й.
	Бемко Ігор	Едінборо, Па.
	Болонка Василь	Бутвин, Па.
	Хомяк Ростислав	Вашінгтон, ДС
	Храневич Оксана	Апер Монтклер, Н.Дж.
	Демчук Таня	Кері, Н.Кар.
	Дербіш Лідія	Торонто, Онт. Канада
	Джуль Павло	Ґросе Пт. Шор, Миш.
	Ґалонзка Дмитро	Рослиндейл, Мас.
	Ґлобал Біомаркетінг Ґруп Інк.	Пало Алто, Каліф.
	Ганкевич Ярослав	Чикаго, Іл.
	Гайда Ігор	Істон, Кон.
	Івах Євген	Мангетен Біч, Каліф.
	Ковальчин Михайло	Філядельфія, Па.
	Ломага Мирослав	Ветерсфілд, Кон.
	Луценко Василь	Стронгсвіл, Огайо
	Макар-Лавді С.	Бруклин, Н.Й.
	Одежинська Лідія	Філядельфія, Па.
	Олесницькі Нестор і Іванка	Мейплвуд, Н.Дж.
	Рак Володимир	Ню-Йорк, Н.Й.
	Рожанковський Ярослав	Енґлвуд Клифс, Н.Дж.
	Сімок Андрій	Лас Веґас, Невада
	Сим-Ліпська Іванна	Лейквуд, Огайо
	Телепко Ігор	Парсипані, Н.Дж.
	УНС Відділ 45	Дженкінтавн, Па.
	Вагнер Євген	Лонгквіл, Квеб. Канада
	Воловодюк Володимир	Чатам, Н. Дж.
	Яриш Іван	Рокі Гіл, Кон.
30	Антоняк Зенон	Річленд, Ваш.
	Березовський Ярослав	Лонг Айленд Сіті, Н. Й.
	Мандрусяк Надія	Норт Порт, Фла.
	Полон Оксана	Пен Ян, Н.Й.
25	Боженко Святослав	Сан-Франциско, Каліф.
	Ґаховська Ольга	Дірборн, Миш.
	Меренюк Богдан	Монтреаль, Квеб. Канада
	Ратичі Олена і Ростислав	Едісон, Н. Дж.
	Артимів Модест	Філядельфія, Па.
	Бойчук Іван	Трентон, Н. Дж.
	Бурачинський Богдан	Флорам Парк, Н.Дж.
	Цетенко Вячеслав	Венес, Фла.
	Хомяк Е.	Болтон Лендинґ, Н.Й.
	Худовський Леонід	Ветерсфілд, Кон.
	Червоняки Катря і Ярослав	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Дурбак Христина	Мавтенсайд, Н.Дж.
	Двояк Степан	Венес, Фла.
	Якубовичі Дарія і Олександер	Бреквсвил, Огайо
	Кебужинський Юрій	Ґайтерсбурґ, Мд.
	Кікта Володимира	Ґолден, Кольо.
	Кричик Олександер	Лорейн, Огайо
	Лебедович Міляс	Савана, Джа.
	Маренін Лідія	Енглвуд, Кольо.
	Матковський Степан	Рочестер, Н.Й.
	Мельник Люба	Елмгерст, Н.Й.
	Никифорук Василь	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Полон Оксана	Пен Ян, Н.Й.
	Ратичі Олена і Ростислав	Едісон, Н.Дж.
	Саболотна Параня	Нокс, Інд.
	Слободинський Михайло	Паріш, Фла.
	Сидоряк Тамара	Ню-Йорк, Н.Й.
	Тершаковець Андрій	Ню-Йорк, Н.Й.
	Волошини Марія і Григорій	Форест Гілс, Н.Й.
	Вовк Володимир	Мінеаполіс, Мін.
	Залуцький Мирон	Кортленд Менор, Н.Й.
20 дол.	Бірко Арнолд	Лівонія, Миш.
20 дол.	Денисенко Катерина	Вашінгтон, ДС
	Ганипсяк Йосиф	Бафало, Н.Й.
	Кеске Люба	Вудленд Гілс, Каліф.
	Матковська Евдокія	Вашінгтон, ДС
	Мельник Христина	Ню-Гейвен, Кон.
	Мисько Катерина	Норт Порт, Фла.
	Надзікевич Павло	Чикаго, Іл.
	Шкляр Стефанія	Сатбурі, Онт. Канада
	Барон Дарія	Кергонксон, Н.Й.
	Білобронь Силвія	Кліфтон, Н.Дж.
	Бірко Арнолд	Лівонія, Миш.
	Борачок Олег	Медісон, Віск.
	Гудзяк Олександер	Сиракюз, Н.Й.
	Гуцал Йосиф	Торенс, Каліф.
	Івашків Євгенія	Ню-Йорк, Н.Й.
	Єнсен Галина	Форест Гілс, Н.Й.
	Лавро Марія	Лонг Айленд Сіті, Н.Й.
	Лімонченко Олексій	Гелендейл, Каліф.
	Мандрусяк Надія	Норт Порт, Фла.
	Мельник Дмитро	Ґолета, Каліф.
	Шмідт Роберт	Бірмінґем, Миш.
	Стахів Михайло	Рокпорт, Текс.
	Страпко Григорій	Рокфорд, Іл.
	Ваврищук Борис	Ошен Спрінґс, Міс.
15	Баско Дмитро	Ворен, Миш.
	Бровінс Володимир	Ен Арбор, Миш.
	Іванів Бронислав	Вуд Дейл, Іл.
	Іваничко Еліяна	Норт Порт, Фла.
	Юрчищак Роман	Ню Британ, Кон.
	Кровіцький Іван	Фармінґтон Гілс, Миш.
	Маринюк Андрій	Бей Гарбор Ісл., Фла.
	Танін Ананій	Мілвокі, Віск.
	Турчин Андрій	Трентон, Н.Дж.
	Вох Дмитро	Іст Гановер, Н.Дж.
	Біраковський Богдан	Коледж Поінт, Н.Й.
	Буренко Олег	Кристал, Фла.
	Хемій Іван	Кергонксон, Н.Й.
	Черни Мирослав	Чикаго, Іл.
	Чорний Степан	Торонто, Онт. Канада
	Цибрівська Мирослава	Чикаго, Іл.
	Данилюк Олександер	Рендолф, Н.Дж.
	Дмитраш Василь	Клірвотер, Фла.
	Гарасовський Остап	Чикаго, Іл.
	Гупчак Анна	Лейк Зюріх, Іл.
	Ільків Іван	Вітінґ, Н.Дж.
	Івасечко Василь	Ендовер, Н. Дж.
	Іваськів Любомир	Венес, Фла.
	Яцюк Анатоль	Рівієра Біч, Фла.
	Кейбіда Андрій	Мейплвуд, Н.Дж.
	Климковський Володимир	Вармінстер, Па.
	Коропецький Євген	Фергасон, Мо.
	Костюк Теодор	Силвер Спрінґ, Мд.
	Кочерга Микола	Бафало Ґров, Іл.
	Ковалисько Михайло	Ґейтерсбурґ, Мд.
	Козак Ольга	Коламбія, Мд.
	Кулинич М.	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Купчинський Ярема	Іст Бранзвик, Н.Дж.
	Купчинська Марія	Лорейн, Огайо
	Лаврін Іван	Чикаго, Іл.
	Леськів Олександер	Іст Гановер, Н.Дж.
	Ліс Микола	Едісон, Миш.
	Луцька Оксана	Вудсайд, Н.Й.
	Мазур Тарас	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Музичка Ярослав	Кентон, Огайо
	Микитей Надія	Рокі Гіл, Кон.
	Мисишин Маріян	Спрінґфілд, Мас.
	Новосівський Тарас	Дебон, Па.
	Нечай Ірина	Байон, Н.Дж.
	Обушак Степанія	Філядельфія, Па.
	Олиник Степан	Вашінгтон, ДС
	Пак Ігор	Гантінгдон Ву, Па.
	Палій Марія	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Павлів Сергій	Лейквуд, Н.Дж.
	Плакида Надія	Раритан, Н.Дж.
	Полець Олександер	Ст. Антоні, Мін.
	Пришляк Степанія	Бафало, Н.Й.
	Питель Петро	Твін Лейкс, Віск.
	Самбір Віра	Лейк Ворт, Фла.
	Семків Олександра	Рочестер, Н.Й.
	Серафин Олександер	Трой, Миш.
	Штомпіль Тимофій	Іст Гановер, Н.Дж.
	Шуст Ігор	Гантинґдон Ву., Па.
	Собко Йосиф	Ню Гейвен, Кон.
	Стахів Денис	Мідлсекс, Н.Дж.
	Стасів Роман	Конджерс, Н.Й.
	Ставничий Юрій	Кінелон, Н.Дж.
	Страшовський Юрій	Індіянаполіс, Інд.
	Теслюк Володимира	Гартфорд, Кон.
	Тимків Степан	Мілерсвіл, Мд.
	Якимечко М.	Едмонтон, Алб. Канада
	Захарків Ірина	Ворен, Миш.
	Задерей Андрій	Савт Бенд, Інд.
	Зайло Еміль	Кісімі, Фла.
10	Андрушків Софія	Мейплвуд, Н.Дж.
	Бенеш Роман	Торонто, Онт. Канада
	Берестянський Роман	Чикаго, Іл.
	Бодляк Ольга	Норт Порт, Фла.
10 дол.	Боднар Роман	Рочестер, Н.Й.
	Боївка Михайло	Лорейн, Огайо
	Давидович Текля	Бресійбридж, Онт. Канада
	Дейчаківська М.	Етобіко, Онр. Канада
	Донець А.	Ламбертвил, Н.Дж.
	Гадзевич Катрія	Торонто, Онт. Канада
	Кінах Методій	Монреал, Квеб. Канада
	Красовський Микола	Порт Шарлот, Фла.
	Кривенко Олександер	Сан Сіті, Аріз.
	Матіяш Е.	Аліквіпа, Па.
	Мельникович Михайло	Парма, Огайо
	Павлюк Володимир	Шарлот, Н. Кар.
	Пежанська Любомира	Лонг Айленд Сіті, Н.Й.
	Шийка Антоніна	Парма, Огайо
	Стельмах Анна	Віліямсвіл, Н.Й.
	Шпачинський Володимир	Гемпстед, Н.Й.
	Терлецька Катерина	Ню-Йорк, Н.Й.
	Вальчук Володимир	Кергонксон, Н.Й.
	Андреюк Андрій	Іст Гановер, Н. Дж.
	Андрусяк Марія	Ворен, Миш.
	Андрейович Михайло	Н. Лодердейл, Фла.
	Баб'як Марія	Болдер, Коло.
	Бачинська Марія	Нюарк, Н. Дж.
	Байляки Анна і Роман	Метітак, Н.Й.
	Бартків Ориса	Філядельфія, Па.
	Бартошик Марійон	Гаятсвіл, Мд.
	Барусевич Софія	Норт Порт, Фла.
	Біленький Н.	Моріс Плейнс, Н. Дж.
	Бобечко Микола	Клівленд, Огайо
	Бобиляк Олена	Кліфтон, Н.Дж.
	Бохно Михайло	Торонто, Онт. Канада
	Боднар Олександра	Трой, Н. Й.
	Боднарчук Дмитро	Албакеркі, Н. Мехіко
	Бодо Галина	Юріка Спрінґс, Аріз.
	Богданів Віталій	Силвер Спрінґ, Мд.
	Бойчук Марія	Дрешер, Па.
	Бонакорса Христина	Белвил, Н. Дж.
	Борковський М.	Йонкерс, Н.Й.
	Борисюк Петро	Ветерсфілд, Кон.
	Букачевський Я.	Норт Порт, Фла.
	Бурбело Дж.	Вестерлі, Р. Айленд
	Бурий Тарас	Севен Гілс, Огайо
	Ханас Петро	Овк Лон, Іл.
	Чайковська Наталія	Моріс Плейнс, Н. Дж.
	Хома Михайло	Балтимор, Мд.
	Хомин Михайло	Лігайтон, Па.
	Чопик Анна	Лос Аламос, Н. Мехіко
	Ціховлас Любомира	Ст. Петерсбурґ, Фла.
	Чабан Галина	Кентон, Мас.
	Дем'янчук Богдан	Парма, Огайо
	Дубик Ольга	Трентон, Н. Дж.
	Духнич Ольга	Нюарк, Н. Дж.
	Дурбак Антонія	Куягога Фолс, Огайо
	Дидик Марія	Фінікс, Аріз.
	Дигдало Володимир	Трой, Миш.
	Дитиняк Марія	Едмонтон, Ал. Канада
	Феденко Степан	Ворен, Миш.
	Федій Олександер	Едісон, Іл.
	Феленчак Степан	Ню Берн, Н. Каролайна
	Ференцевич Роман	Александрія, Ва.
	Ґайдич Леся	Кергонксон, Н.Й.
	Ґаврик Лена	Лас Веґас, Нев.
	Ґерент Володимир	Норт Порт, Фла.
	Ґлух Роман	Мідл Виледж, Н.Й.
	Ґлют Степан	Фландерс, Н. Дж.
	Ґоляш Анна	Палатайн, Іл.
	Ґонзалез Люба	Линбрук, Н.Й.
	Ґордон Валентина	Порт Шарлот, Фла.
	Ґуран Наталія	Орчард Парк, Н.Й.
	Гадзевич Катрія	Торонто, Онт. Канада
	Гафткович Ірина	Рочестер, Н.Й.
	Ганас Юрій	Гамільтон, Онт. Канада
	Гаргай Богдан	Говл, Н. Дж.
	Гаврилюк Галина	Джерзі Сиці, Н.Дж.
	Гайда Станіслава	Ворен, Миш.
	Глинський Борис	Вісна, Ва.
	Гнатюк Юлія	Монреал, Квеб. Канада
	Гнатюки Анна і Юрій	Вініпеґ, Ман. Канада
	Гнатюк М.	Лівонія, Миш.
	Гніда Марія	Гілсборо, Н.Дж.
	Гоголь Михайло	Етобіко, Онт. Канада
	Городецька Ольга	Кендал Парк, Н.Дж.
	Граб Омелян	Венис, Фла.
	Гунзе Ірина	Гантінґтон Стн., Н. Й.
	Гуралечко Люба	Юніон, Н. Дж.
	Івахів Михайло	Чатам, Н. Дж.
	Іванюк Андрій	Чикаго, Іл.
	Іванів Бронислав	Вуд Дейл, Іл.
	Іваницька Віра	Чикаго, Іл.
	Яцух Михайло	Ветерсфілд, Кон.
	Янович Люба	Чешір, Мас.
	Яровенко Вадим	Елізабеттавн, Па.
	Яворський Віктор	Орендж6урґ, Н.Й.
	Качай Ярослав	Челтелгем, Па.
	Кармазін Олена	Нанует, Н.Й.
	Карпенко Борис	Савтфілд, Миш.
	Кавка Володимира	Дрексел Гіл, Па.
	Клячко Люба	Мурі Гіл, Н. Дж.
	Клюфас Зоряна	Гайленд Парк, Н. Дж.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, березень 2004 р.

10 дол.	Кобаса Олександер	Віліямставн, Н. Дж.
	Кохман Олександра	Чикаго, Іл.
	Кохман Ярослава	Гамонтон, Н.Дж.
	Коцур Ігор	Самервіл, Мас.
	Коцюбала Святослав	Кротон Он Гадсон, Н.Й.
	Колінко Оксана	Філядельфія, Па.
	Копчак Станіслав	Чикаго, Іл.
	Король Дмитро	Ошава, Онт. Канада
	Коритовський Володимир	Стерлінг Гайтс, Миш.
	Косяк Михайло	Сиракюз, Н. Й.
	Ковальчук Роман	Рідінг, Па.
	Козіцький Володимир	Йонкерс, Н.Й.
	Крамарчук Мирон	Ст. Антоні, Мін.
	Кравчук Микола	Менвіл, Н.Дж.
	Кравченюк Степан	Джерзі Ситі, Н. Дж.
	Кріль Юліян	Джерсі Ситі, Н.Дж.
	Крупа Теодозій	Моріс Тавн, Н.Дж.
	Кривуцький Іван	Коледж Парк, Мд.
	Крижанівський Юрій	Медісон, Н.Дж.
	Кулинич Петро	Йонкерс, Н.Й.
	Кунцьо Зеновія	Флашінг, Н.Й.
	Кузьо Теодор	Ґренбі, Кон.
	Кузик Дарія	Трентон, Н. Дж.
	Кий Лідія	Валінгфорд, Па.
	Лехман Неонілія	Лафаєт, Інд.
	Левенець Володимир	Ворен, Миш.
	Ліщинська Лада	С. Орандж, Н.Дж.
	Логан Юрій	Літл Фолс, Н.Дж.
	Лупе Оксана	Балстон Лейк, Н. Й.
	Лутак С.	Ню-Йорк, Н.Й.
	Лисак Лідія	Нюнен, Джа.
	Лиско В.	Александрія, Ва.
	Лиса Соня	Голден Валей, Мін.
	Литвинець Микола	Рочестер, Н.Й.
	Мацьків Володимир	Чикаго, Іл.
	Максимович Анна	Вілов Гров, Па.
	Мандибур О.	Гемстед, Н.Й.
	Мартиненко Михайло	Трентон, Н. Дж.
	Маринюк Андрій	Бей Гарбор Айл. Фла.
	Матіяш Е.	Аліквіпа, Па.
	Мазяки Юліяна і Роман	Блумфілд Гілс, Миш.
	Мельникович Юрій	Оро Велі, Аріз.
	Мізь Любомир	Овк Форест, Іл.
	Мокей Віліям	Вотервліт, Н.Й.
	Мостович Леонід	Лексінґтон, Кент.
	Мрозовська Ірина	Тусон, Аріз.
	Нішко Петро	Проспект Гтс., Іл.
	Новицький Славко	Силвер Спрінг, Мд.
	Оберишин Ярослав	Джамайка, Н.Й.
	Одарченко Петро	Такома Парк, Мд.
	Онишкевич Ілля	Ірвінгтон, Н. Дж.
	Опарик Танасій	Елдред, Н.Й.
	Остафійчук Марія	Лонг Айленд Ситі, Н.Й.
	Пар Ірина	Торонто, Онт. Канада
	Пацай Я.	Вест Голивуд, Фла.
	Пасічна Анна	Ст. Пітерсбург, Фла.
	Пастушок Степан	Рідлі Парк, Па.
	Павлюк Ігор	Лансдейл, Па.
	Павлик Тарас	Асторія, Н.Й.
	Пелещук Степан	Стемфорд, Кон.
	Петрик Федір	Левітан, Па.
	Піхурко Микола	Парма, Огайо
	Підлетейчук Микола	Ґроссе Пте. Вудс, Миш.
	Пилипчук Роман	Еверґрін Парк, Іл.
	Плита Іван	Оборн, Н.Й.
	Попович Ярослава	Ст. Пітерсбург, Фла.
	Процик Ольга	Трой, Миш.
	Прокопович Іриней	Калабасас, Каліф.
	Радловський Богдан	Елмвуд Парк, Іл.
	Рак Ігор	Вілмінгтон, Дел.
	Ракочий Теодор	Олбані, Н.Й.
	Ранюк Анна	Бостон, Мас.
	Роман Антін	Ріно, Невада.
	Романів Звена	Філядельфія, Па.
	Романів Микола	Норт Берген, Н. Дж.
	Рожак Петро	Філядельфія, Па.
	Рудь Пелагія	Ріджвуд, Н.Дж.
	Рихтицька Дарія	Ворен, Миш.
	Саляк Василь	Ню Говп, Па.
	Самотулка Дарія	Гілсборо, Н.Дж.
	Семущак Степанія	Вудсайд, Н.Й.
	Сендзік Віра	Трентон, Н. Дж.
	Сенечко Лев	Чикаго, Іл.
	Шандрук Володимир	Філядельфія, Па.
	Шарун Йосип	Чикаго, Іл.
	Шепелявий Данило	Скенектеді, Н.Й.
	Шраменко Роман	Венес, Фла.
	Шульга Андрій	Матітак, Н.Й.
	Сея Ольга	Фт. Лодердейл, Фла.
	Сєрант Іван	Ню-Йорк, Н.Й.
	Сєрант Іван	Ню-Йорк, Н.Й.
	Сікора Василь	Парма, Огайо
	Скарупа Юрій	Клівленд, Огайо
	Склепкович Б.	Ратерфорд, Н.Дж.
	Скоп Софія	Ла Месса, Каліф.
	Скипакевич Степан	Ворен Миш.
	Слиж Володимир	Вудсайд, Н.Й.
	Соболь Теофіль	Кісвіл, Н.Й.
	Сохан Неоніля	Моріставн, Н. Дж.
	Солонинка Михайло	Мінеаполіс, Мін.

10 дол.	Стебельська Лідія	Йонкерс, Н.Й.
	Стецишин Володимир	Чикаго, Іл.
	Стерчо Ірина	Нарберт, Па.
	Субчак Леся	Кентон, Огайо
	Свансон, Ляриса	Пало Алто, Каліф.
	Сидорак Ярослав	Гілсборо, Каліф.
	Школяр Анна	Манагавкін, Н. Дж.
	Шпачинський Володимир	Гемстед, Н.Й.
	Тенюх Яким	Вайт Плейнс, Н.Й.
	Тершаковець Марія	Мілбурн, Н. Дж.
	Ткач Степанія	Монро Твп., Н.Дж.
	Торбич Марія	Флорам Парк, Н.Дж.
	Троч Михайло	Парма, Огайо
	Турчин О.	Буена Парк, Каліф.
	Тичко Антін	Філядельфія, Па.
	Витковицький Ігор	Сізор Спрінг, Мд.
	Вербицький Лев	Вудсайд, Н.Й.
	Вовк Степан	Торонто, Онт. Канада
	Ягла Василь	Лансдейл, Па.
	Загайкевич Орест	Кренфорд, Н.Дж.
	Заяці Степанія і Ігор	Іст Гановер, Н. Дж.
	Жизномирський Зенон	Юніверсіті Парк, Фла.
6	Наконечний Михайло	Парма, Огайо
5	Апонюк Катерина	Едмонтон, Алб. Канада
	Бабіцький Степан	Іст Стросбург, Па.
	Березовська Анна	Ортонвіл, Миш.
	Ходновський Маркіян	Лівінгтон, Н.Дж.
	Дубина Лідія	Челтелгем, Па.
	Гаврушенко Петро	Лейк Гайовата, Н.Дж.
	Гусяк Текля	Ню-Йорк, Н.Й.
	Іваницький Михайло	Павтакет, Р. Айленд
	Климків Володимир	Чикаго, Іл.
	Любезний Михайло	Норт Ателборо, Мас.
	Марушка Роман	Чикаго, Іл.
	Масна Анна	Парма, Огайо
	Мазепа Зеновія	Равдон, Квеб. Канада
	Мазур Тарас	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Мізь Любомир	Овк Форест, Іл.
	Нич Михайло	Філядельфія, Па.
	Орловська Тамара	Норвел, Мас.
	Рудий Степан	Філядельфія, Па.
	Салдит Оксана	Амгерст, Н.Й.
	Семенець Михайло	Гамлин, Н.Й.
	Шуя Наталія	Гемонд, Інд.
	Скібіцький Микола	Філядельфія, Па.
	Струць Іван	Чикаго, Іл.
	Цісельська Тамара	Гантер, Н.Й.
	Вовк Марія	Ворен, Миш.
	Винницька Патриція	Бетлегем, Па.
	Завійський Володимир	Кларк, Н.Дж.
	Бабяк Іван	Амстердам, Н.Й.
	Бабська Таня	Вудгейвен, Н.Й.
	Бахнівський Олександер	Елкгард, Інд.
	Балабан Ольга	Вуртінгтон, Огайо
	Бандрівська Анна	Клівленд, Огайо
	Барановський Роман	Кергонксон, Н.Й.
	Базиляк Ярослав	Ст. Пітерсбург, Фла.
	Беднарська Марта	Кергонксон, Н.Й.
	Бегей Роман	Мт. Вернон, Ваш.
	Бігун Богданна	Новато, Каліф.
	Білик Володимир	Джерзі Ситі, Н.Дж.
	Богданик Йосип	Чикаго, Іл.
	Бордин Микола	Флосмур, Іл.
	Борис Іван	Кергонксон, Н.Й.
	Бучинська Катерина	Камберленд, Р. Айленд
	Бутко Василь	Балтимор, Мд.
	Бурячок Віра	Норт Плейнфілд, Н.Дж.
	Цап Василь	Стратфорд, Кон.
	Чайківська Люсі	Бостон, Мас.
	Чавз Оксана	Йонкерс, Н.Й.
	Черко Лаврин	Омага, Неб.
	Черней Ала і Ігор	Оредел, Н.Дж.
	Чировська Іванна	Темпе, Аріз.
	Хойнацька Н.	Овк Форест, Іл.
	Хома Василь	Бікон, Н.Й.
	Хома Богдан	Рочестер, Н.Й.
	Чорненький Володимир	Фінікс, Аріз.
	Чорній Ігор	Палатайн, Іл.
	Цибрівський Ілько	Люївіл, Кент.
	Чмола Ольга	Діпю, Н.Й.
	Данилюк Анна	Ворен, Миш.
	Данилик Михайло	Гюстон, Текс.
	Дефранко Софія	Ню Гейвен, Кон.
	Дем'янюк Д.	Менвіл, Н.Дж.
	Денисенко Катерина	Вашінгтон, ДС.
	Добош Анна	Бентвуд, Тен.
	Добровольська Лідія	Брайтон, Миш.
	Долинська Ляриса	Вестфілд, Н.Дж.
	Домарецький Н.	Кендал Парк, Н.Дж.
	Довбенко Катерина	Гібсон, Па.
	Дубінін Світлана	Гаскел, Н.Дж.
	Дуда Рожа	Гластонбері, Кон.
	Думка Анна	Ню-Йорк, Н.Й.
	Дика Людмила	Блейрставн, Н.Дж.
	Дзіка Олена	Вудгейвен, Н.Й.
	Джиджора Петро	Сідер Ґров, Н.Дж.
	Фафендик Марія	Шебойган, Віск.
	Федор Михайло	Флемінгтон, Н.Дж.
	Федунець Ольга	Вест Гартфорд, Кон.
	Феркуняк Марія	Лігайтон, Па.

5 дол.	Фіцик Василь	Апопка, Фла.
	Фігурський Лев	Йонкерс, Н.Й.
	Фішер-Слиж Марія	Торонто, Онт. Канада
	Форись Юрій	Літсдейл, Па.
	Фостяк Богдан	Сан Ситі, Аріз.
	Ґавур Ірина	Кент, Огайо
	Гілі Анізія і Євген	Емблер, Па.
	Ґресь Петро	Кліфтон, Н.Дж.
	Гайдук Дмитро	Вісконсин Делз, Віск.
	Галабурда Ростислав	Клифтон, Н.Дж.
	Гальчук Микола	Парма, Огайо
	Гаврилюк Наталія	Понд Еді, Н.Й.
	Гладилович Адольф	Монреаль, Квеб. Канада
	Гнатковський Володимир	Бейсайд, Н.Й.
	Головінська Марія	Томс Рівер, Н. Дж.
	Гонч Андрій	Нюбург, Н.Й.
	Горчаківський Володимир	Денвер, Кольо.
	Гординська Василина	Брайтон, Миш.
	Городиський Орест	Чикаго, Іл.
	Гованський Степан	Вілтон, Кон.
	Грабець Роман	Парма, Огайо
	Грамяк Мирон	Норт Порт, Фла.
	Гречило Дарія	Лонг Айленд Ситі, Н.Й.
	Грицак Петро	Кренфорд, Н.Дж.
	Гринчишин Василь	Вебстер, Н.Й.
	Губчак Ірина	Чикаго, Іл.
	Гупало Ярослав	Чикаго, Іл.
	Гусак Марія	Ню-Йорк, Н.Й.
	Гуща Олександер	Мендота Гайтс, Мінес.
	Іванків Надія	Чикаго, Іл.
	Івасєчко Ольга	Чикаго, Іл.
	Яблонський Ярослав	Ст. Жулян, Квеб. Канада
	Янко Іван	Говел, Н.Дж.
	Януш Володимир	Філядельфія, Па.
	Яросевич Мирон	Давнерс Ґров, Іл.
	Яворський Михайло	Алгамбра, Каліф.
	Юрчинський Омелян	Рочестер, Н.Й.
	Качмарський Степан	Порт Шарлот, Фла.
	Канівець Юрій	Савтінгтон, Кон.
	Каркоць Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Карпенко Андрій	Дес Плейнс, Іл.
	Кіцак Володимир	Парсипані, Н.Дж.
	Кічоровська Софія	Чикаго, Іл.
	Кєц Василь	Френклін Парк, Н.Дж.
	Кікцьо Анастазія	Бріджвю, Іл.
	Кінах Миколай	Розел, Іл.
	Клівак Ірина	Ветерсфілд, Кон.
	Клос Марія	Даймонд Пойнт, Н.Й.
	Кмета-Теребус	Йонкерс, Н.Й.
	Кобасяр Михайло	Йонкерс, Н.Й.
	Коблянський Мирон	Шарлот, Н. Карол.
	Когут Нестор	Ворен, Па.
	Кокольський Роман	Монтклер, Н.Дж.
	Колачко Іван	Твін Лейкс, Віск.
	Копичук Роман	Ст. Авгстин, Фла.
	Корбяк Григорій	Ворен, Миш.
	Корлятович Степан	Клівленд, Огайо
	Королі Степанія і Ігор	Ґроссе Пойнте, Миш.
	Королишин Петро	Норт Порт, Фла.
	Корчмарик Франко	Монреаль, Квеб. Канада
	Косцьолик Іван	Кліфтон, Н.Дж.
	Котляр Іван	Ірвінгтон, Н. Дж.
	Коць М.	Лексінгтон, Н.Й.
	Ковалюк Богдан	Перт Амбой, Н.Дж.
	Коверко Олег	Чикаго, Іл.
	Козак Калина	Гантінгдон Валі, Па.
	Козак Лідія	Норт Порт, Фла.
	Козуб Володимир	Сиракюз, Н.Й.
	Крухова Анастазія	Вудгейвен, Н.Й.
	Кривулич Мирослав	Амстердам, Н.Й.
	Кух Володимир	Покінсі, Н.Й.
	Кухар Роман	Вікторія, Кенз.
	Куківь Ярослава	Гартфорд, Кон.
	Кульчичий Володимир	Льорейн, Огайо
	Куропась Богдан	Гікорі, Н. Карол.
	Курис Богдан	Бронкс, Н.Й.
	Кушнір Ірина	Філядельфія, Па.
	Кушнір Михайло	Клівленд, Огайо
	Кушнір Ольга	Коламбія Гайтс, Мін.
	Кушнірук О.	Чикаго, Іл.
	Кутинський Ярослав	Голивуд, Фла.
	Кузик Володимир	Дженкінтавн, Па.
	Квітка Антон	Вінтер Парк, Фла.
	Кисіль В.	Сан Дієго, Каліф.
	Ладаний Степан	Глен Спей, Н. Й.
	Лагола Петро	Бродв'ю Гтс., Огайо
	Лен Мирослав	Н. Роялтон, Огайо
	Левицький Лев	Ню Гейвен, Кон.
	Літепло Сем	Бруклин, Н.Й.
	Лонишин Юрко	Самерсет, Н.Дж.
	Лопатчак родина	Вест Сенека, Н.Й.
	Лоза Уляна	Бафало, Н.Й.
	Любезний Михайло	Норт Етлборо, Мас.
	Луцишини Тереса і Мирон	Фінікс, Аріз.
	Боднар-Балагутрак Лідія	Гюстон, Текс.
	Лисак Теодозій	Парма, Огайо
	Литвинишин Йосип	Гінсдейл, Іл.
	Мацук Богдан	Берлін, Мд.
	Мак Іван	Вестон, Онт. Канада

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, березень 2004 р.

5 дол.	Макійчик Василь	Стретфорд, Кон.
	Максимків С.	Віл Ла Сел, Квеб. Канада
	Макух Григорій	Памона, Каліф.
	Мартинів Галина	Норт Порт, Фла.
	Марушки Марія і Микола	Чикаго, Іл.
	Маслій Микола	Філядельфія, Па.
	Мазепа Ілярій	Пунта Ґорда, Фла.
	Мазяр Володимир	Ґлен Спей, Н.Й.
	Медюх Марія	Випані, Н. Дж.
	Мельник Василь	Брендфорд, Кон.
	Мігайчук Ярослав	Парма, Огайо
	Місьонґ Наталія	Лівонія, Миш.
	Мочула Олександра	Кліфтон, Н.Дж.
	Мороз Текля	Ляшін, Квеб. Канада
	Мрилоцька Люба	Ярдвіл, Н.Дж.
	Мудрий Василь	Вудсайд, Н.Й.
	Музика Іван	Філядельфія, Па.
	Нагачівець Михайло	Торонто, Онт. Канада
	Наріжна Олена	Парма, Огайо
	Нечепоренко Микола	Джеферсон, Огайо
	Новак Петро	Чикаго, Іл.
	Никорчук Степан	Пітсфілд, Мас.
	Одежинська Марія	Колорадо Спрінгс, Кол.
	Огаренко Володимир	Чикаго, Іл.
	Олесницький Юрій	Томс Рівер, Н.Дж.
	Омельченко Сергій	Дірборн Гайтс, Миш.
	Оріховська Дарія	Вестемптон, Н.Дж.
	Ортинський Михайло	Тонаванда, Н.Й.
	Оришкевич Йосиф	Прінстон, Н.Дж.
	Осадца Мирон	Трентон, Н.Дж.
	Осадца Степан	Віліямсвіл, Н.Й.
	Осередчук Ольга	Кренфорд, Н.Дж.
	Пахолюк Ігор	Бурлингейм, Каліф.
	Палилик Тамара	Елдред, Н.Й.
	Панчук Ярослав	Чикаго, Іл.
	Панкевич Степан	Сайлом Спрінгс, Аріз.
	Папіж Олена	Ворен, Миш.
	Пастушок В.	Маркус Гук, Па.
	Петріна Андрій	Мт. Клеменс, Миш.
	Петрик Люба	Дітройт, Миш.
	Підгірний Іван	Парма, Огайо
	Полатайко Осип	Бетел Парк, Па.
	Полець Борис	Мінеаполіс, Мін.
	Пращик Григорій	Вест Істон, Па.
	Продивус Олекса	Белв'ю, Небраска
	Прус Петро	Філядельфія, Па.
5 дол.	Рабій Ірина	Ютика, Н.Й.
	Рачкевич Михайло	Чикаго, Іл.
	Рейнарович Марія	Бруклин, Н.Й.
	Ренер Емілія	Кергонксон, Н.Й.
	Ревюк Володимир	Сиракюз, Н.Й.
	Ріба Микола	Сиракюз, Н.Й.
	Романцьо Василь	Вудгейвен, Н.Й.
	Рибіцька Лонґіна	Кліфтон, Н.Дж.
	Салдит Оксана	Амгерст, Н.Й.
	Сапоровченко Микола	Карбондейл, Іл.
	Савчин Євген	Форт Колинс, Кольо.
	Савка Ярослав	Стерлінґ Гайст, Миш.
	Шепель Павло	Елдред, Н.Й.
	Шмідт - Слаба Марія	Юніондейл, Н.Й.
	Семанич Степанія	Вініпеґ, Ман. Канада
	Сененко Яків	Сиракюз, Н.Й.
	Синишин Марія	Денвіл, Н.Дж.
	Серафини Анна і Йосиф	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Середович Михайло	Сиракюз, Н.Й.
	Шафер Наталія	Віліямставн, Н.Дж.
	Шандор Оксана	Самерсет, Н.Дж.
	Шандрук Петро	Філядельфія, Па.
	Шашкевич С.	Торенс, Каліф.
	Шайда Іван	Ст. Пол, Мін.
	Шеремета Марко	Чикаго, Іл.
	Січ Дмитро	Альфред Стн., Н.Й.
	Сірик Іван	Чикаго, Іл.
	Слевінський Тарас	Стретфорд, Кон.
	Сліпець Іван	Парма, Огайо
	Слиш Роман	Ролей, Н. Каролайна
	Сміґгельші Ніна	Спрінґфілд, Н. Дж.
	Смолинський Богдан	Шрусбурі, Мас.
	Смук Андрій	Колумбія, Кон.
	Солук Іванна	Лос Анджелес, Каліф.
	Соробей Світлана	Вест Палм Біч, Фла.
	Станецький Ярослав	Елмайра, Н. Й.
	Стасишин Оленка	Елкрідж, Мд.
	Стецьків Євген	Сарасота, Фла.
	Стельмах Ігор	Ґластонбері, Кон.
	Стельмах Анна	Віліямсвіл, Н.Й.
	Степаненко Галина	Сан Хозе, Каліф.
	Столярська Анна	Омага, Небраска
	Стрільбицький А.	Форт Вейн, Інд.
	Святківський Григорій	Слон, Н.Й.
	Щендюх Олександер	Рокі Ґіл, Кон.
	Шпак Іван	Джексон, Н.Дж.
	Штокало Юстина	Сарасота, Фла.
5 дол.	Тарахівський Федір	Кліфтон, Н. Дж.
	Ткач Л.	Ворен, Миш.
	Ткачик Ґертруд	Тусон, Аріз.
	Тороус Емілія	Рочестер, Н.Й.
	Тренза Михайло	Карле Плейс, Н.Й.
	Тритяк Ольга	Матаван, Н.Дж.
	Турчак Люба	Самерсет, Н.Дж.
	Тимяк-Сидір Михайло	Норт Порт, Фла.
	Тимюк Дмитро	Балтимор, Мд.
	Вайда Микола	Степмфорд, Кон.
	Вакуленко Віра	Коговз, Н.Й.
	Васів Василь	Кліфтон, Н.Дж.
	Василенко Ія	Юніон, Н.Дж.
	Василишин Михайло	Бронкс, Н.Й.
	Васинчук Людмила	Бартлет, Іл.
	Велих Микола	Сиракюз, Н.Й.
	Величковська Лідія	Флорам Парк, Н.Дж.
	Венке Мирослава	Юніон, Н.Дж.
	Вігак Василь	Ютика, Н.Й.
	Вох Дмитро	Іст Ґановер, Н.Дж.
	Воляник Степан	Парма, Огайо
	Волошин Володимир	Вест Айсліп, Н.Й.
	Вомпель Анна	Філядельфія, Па.
	Воробець Михайло	Омага, Небраска
	Вигінний Петро	Чикаго, Іл.
	Винник Роман	Гайд Парк, Н.Й.
	Єрмоленко Валентина	Мінеаполіс, Мін.
	Захарія В.	Іст Медов, Н.Й.
	Залиба Ірина	Істон, Па.
	Зазуля Т.	Ріґо Парк, Н.Й.
	Зендран Іван	Вотервліт, Н.Й.
	Жеребецький Богдан	Марлтон, Н.Дж.
	Зелінський Йосип	Фініксвіл, Па.
3	Барнич-Бурхам Марія	Ворен, Миш.
	Філяк Іван	Норт Роялтон, Огайо
	Криса Василь	Гавел, Н.Дж.
	Луцик Олександра	Бетезда, Мд.
2	Козюпа Микола	Іст Ґановер, Н.Дж.
1	Раковські Наталія і Ігор	Ст. Пітерсбурґ, Фла.
	Разом	**11,063 дол.**

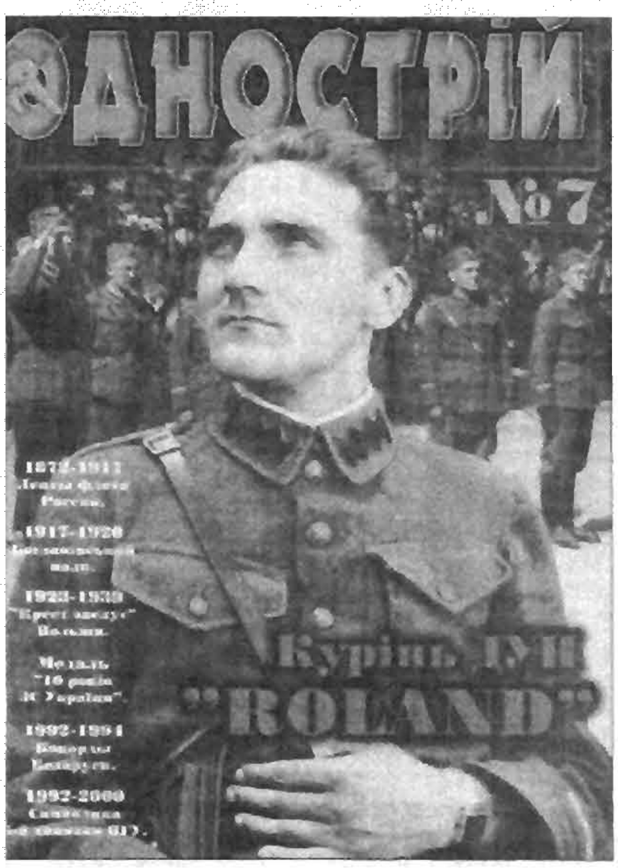
Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи“ – найстаршої української газети в світі.

Унікальний часопис розповідає про однострої

В Україні від 1998 року видається тематичний часопис „Однострій“. Зі заступником головного редактора журналу Віталієм Манзуренком, який завітав до редакції „Свободи“, мав розмову Левко Хмельковський.

– Як з'явилася ідея часопису?

– Ідея народилася в товариському колі, оскільки головний редактор Сергій Музичук колекціонував усе, що стосувалося одностроїв різних військ. Зі світлин, які показували різні однострої, почався журнал. Нас цікавили тільки ті війська, які перебували на території України.Тепер ми починаємо публікації також стосовно інших країн. Джерел інформації в Україні, на жаль, дуже мало. Працюємо в архівах України, Польщі, США, Канади, тому що люди, які відходили з України, брали з собою найдорожче – фотографії зі своїх визвольних змагань. Я живу у Львові і займаюся питаннями фалеристики, Сергій Музичук – мундирами. Серед опублікованих матеріялів варто звернути увагу на статті, присвячені Українській Повстанській Армії – „Фотоархів УПА": невідомий проєкт", „Фотогалерея УПА: яворівська знахідка", „Леґіндовані групи УПА", „Ремінні пряжки УПА", „Озброєння УПА". Опубліковані матеріяли присвячені дивізійникам „Галичина", зокрема „Дивізія „Галичина" та Українська Національна Армія. 1943–1945", „Кавалери Залізного Хреста в дивізії „Галичина".

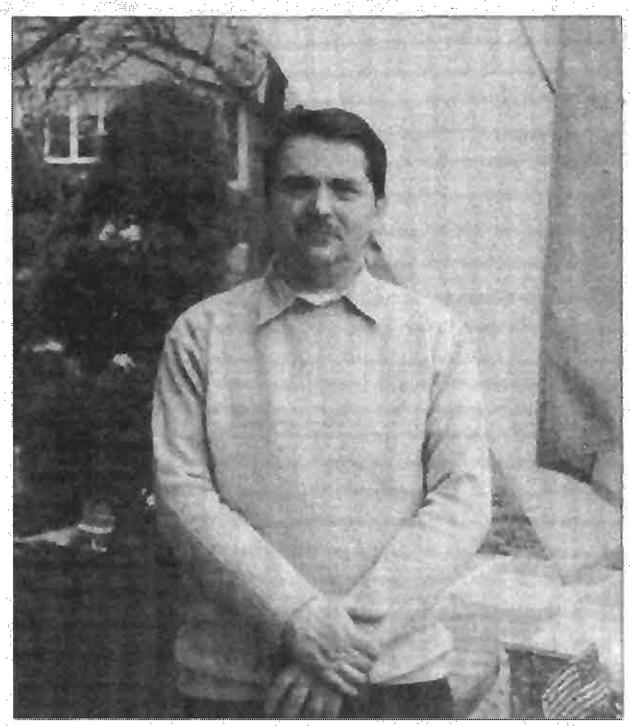

Журнал „Однострій“

Цікаві матеріяли були присвячені українським національно-визвольним змаганням. Серед них статті „Батальйони „Нахтігаль" та „Роланд" (дружини Українських націоналістів) 1941–1942 рр.", „Галицько-український полк ім. Богуна, 1919", „Помічники Люфтваффе, 1942–1945", „Українська Народна Самооборона", 1990–2000", „Пилип Коновал – кавалер Хреста Вікторії", „Генерал – чотар Мирон Тарнавський", „Одеська Січ", 1917–1918", „Орден Золотого Тризуба", „Українські нагороди та знаки – фальсифікати".

– Розкажіть про фалеристику.

– Це слово походить від слова „фалера" – назви нагороди воякам в Давньому Римі. Збирання нагород поширилося в XX столітті. Ми не тільки збираємо нагороди, а й зберігаємо певний шар культури. Кожна держава має свої нагороди, але мене зацікавила українська військова фалеристика XX століття. Ця тема в СССР була забороненою. За зберігання таких нагород карали, тому ці нагороди стали родинними реліквіями і знайти їх практично було неможливо. Багато нагород і документів знищено. Першим почав збирати і клясифікувати українські нагороди Ярослав Семотюк з Канади, який склав каталог українських військових відзначень, а тепер готує друге його видання. У моїй колекції зібрані українські нагороди, створені за кордоном. Київський університет запропонував мені тему кандидатської дисертації „Українська військова фалеристика XX ст.", яку я опрацьовую. Так моє дитяче захоплення стало професійним.

Віталій Манзуренко

– Як в Америці можна діставати ваш часопис?

– Ми маємо представників, які дістають часопис і поширюють його в Америці. Одне число коштує 5 долярів. З питань придбання часопису можна звернутися до редакції журналу Об'єднання колишніх вояків і приятелів 2-ої дивізії УНА на адресу: 635 Evergreen Parkway, Union, NJ 07083. Тел.: (908) 688-5818.

Створено фільм про Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля

ВЕСТ ПАЛМ БІЧ, Фла. – Освітня кіностудія „Teaching-Learning Network" 5 квітня випустила документальний фільм про діяльність Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля (ФДДЧ) для розповсюдження на освітніх станціях телебачення в багатьох містах США. Фільм висвітлює поступ в партнерських лікарнях Фонду в Україні, зокрема показує дитячі лікарні в Рівному, Луцьку та Львові.

Півгодинний фільм буде частиною серії „Voices of Vision", яка наголошує на досягнення взірцевих харитативних організацій в Північній Америці. Дотепер серію висвітлювали освітні канали в Сан-Франциско, в південній Каліфорнії, в Сейнт Люісі, Ню Орлеані, Маямі та в Міннеаполісі.

„Ми вважаємо, що наша програма про ФДДЧ – одна з кращих в серії, – сказала Пеґі Зепл, головний продюсер кіностудії. – В цьому фільмі ми звертаємо увагу на дуже важливу і зворушливу подію. Фільм насичений сильними картинами та інформацією і розвивається приступним темпом".

Директор фільму, талановитий молодий кінорежисер Айк МкФедден, присвятив багато уваги конкретній медичній допомозі і технології, яку Фонд доставив до партнерських лікарень, і поясненням позитивних наслідків цієї допомоги, зокрема в відділеннях реанімації (інтенсивної терапії) немовлят, в онкологічних лікарнях та в діягностичних ляборагоріях. Фільм включає декілька інтерв'ю з пацієнтами, які одужали з допомогою Фонду.

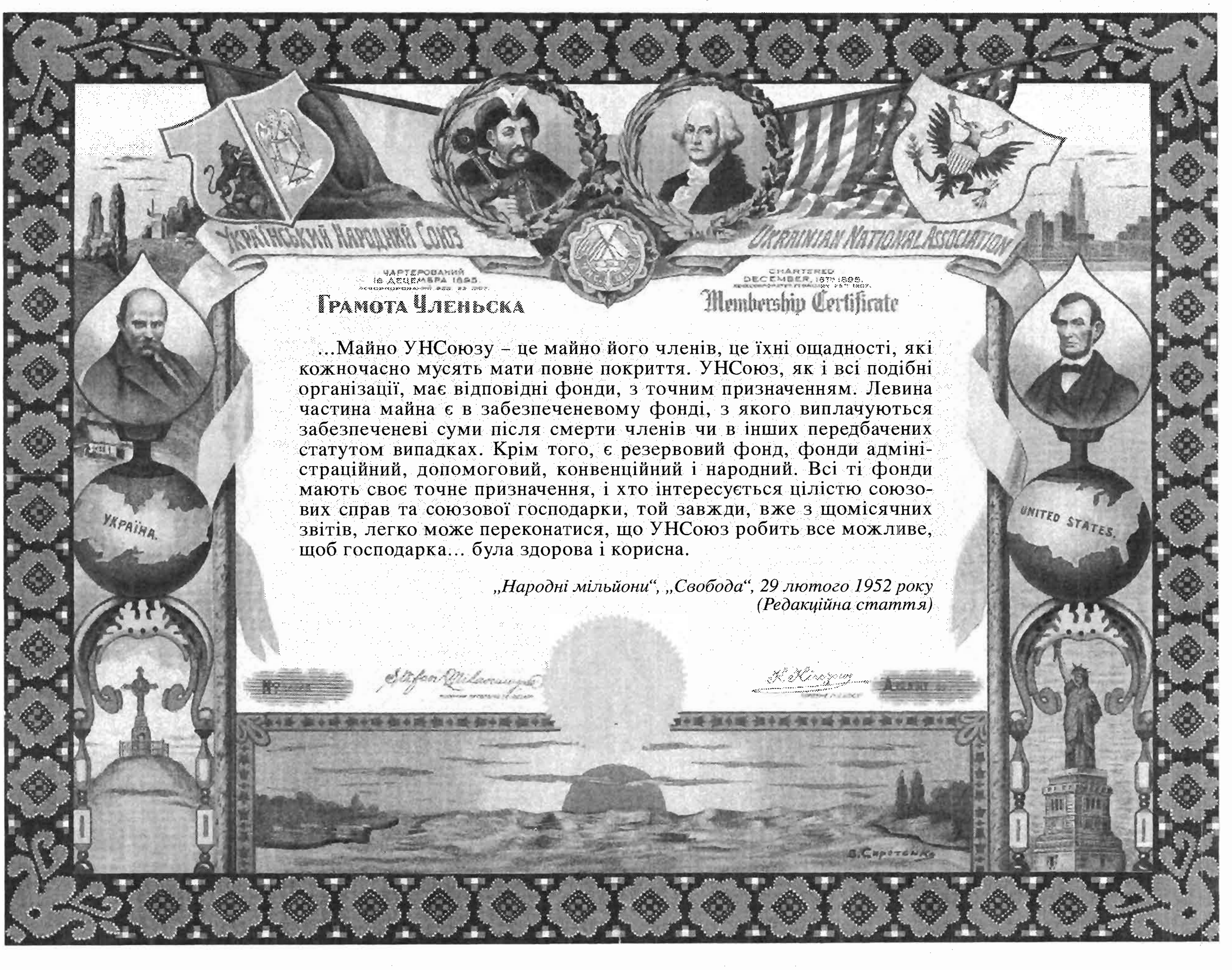
Документальний фільм підтверджує довготривалі наслідки Чорнобильської катастрофи, зокрема вроджені вади та хромосомні аномалії, які рідко показують в західніх пресових репортажах.

Ми дуже вдячні кіностудії за їхню посвяту в цій справі і за увагу, яку вони привернули до наслідків Чорнобиля. Фільмова бригада МкФеддена охопила важливі аспекти нашої місії в Україні, і ми впевнені, що цей фільм допоможе нашим жертводавцям збагнути конкретні результати їхньої щедрости". На сьогодні ФДДЧ вислав в Україну літаками 30 гуманітарних місій та 14 морських контейнерів, доставляючи медичне обладнання та гуманітарну допомогу вартістю 50 мільйонів долярів до лікарень та сиротинців в 16 областях України.

Документальний фільм спонзорувала фільмова „Мережа для добра" під проводом фірми „Сиско Системс" і „АОЛ-Тайм Уорнер". Додаткові пожертви склали Роберт Меткелф, Тасос і Мокі Кокоріси, родина Пришляків-ДеЛаліо, Ірена Чайковська, Українська Кредитова Спілка Нової Англії „Самопоміч" в Гарфорді і „Самопоміч" в Ню-Йорку, Фундація Української Спадщини в Чикаґо, св. п. проф. Андрій Яремкевич, полковник Ярополк Гладкий, Кенет Морисон, Галина Петраускас, проф. Ярослав і Алла Лешки, Нестор і Ніна Шусти, Алісія Шендюк, Володимир Гринчук, Ігор і Рома Гайди, Українська Православна Кредитова Спілка Ню-Йорку і відділ ФДДЧ в Гартфорді, Кон.

Зацікавлені висвітлити цей півгодинний фільм в своїй громаді чи парафії можуть звернутися до ФДДЧ на телефон: (973) 376-5140 або (860) 652-0458.

О. Кузьма

...Майно УНСоюзу – це майно його членів, це їхні ощадності, які кожночасно мусять мати повне покриття. УНСоюз, як і всі подібні організації, має відповідні фонди, з точним призначенням. Левина частина майна є в забезпеченевому фонді, з якого виплачуються забезпеченеві суми після смерти членів чи в інших передбачених статутом випадках. Крім того, є резервовий фонд, фонди адміністраційний, допомоговий, конвенційний і народний. Всі ті фонди мають своє точне призначення, і хто інтересується цілістю союзових справ та союзової господарки, той завжди, вже з щомісячних звітів, легко може переконатися, що УНСоюз робить все можливе, щоб господарка... була здорова і корисна.

„Народні мільйони", „Свобода", 29 лютого 1952 року
(Редакційна стаття)

• КУПІВЛЯ-ПРОДАЖ •

• ПРАЦЯ •

Запрошуємо на роботу жінок, для догляду за хворими людьми. Ви будете забезпечені житлом та їжею безкоштовно. Заробітня платня: 70-85 на день, 2 дні вихідних на місяць. Бажано знання англійської мови. Якщо Ви зацікавлені телефонуйте негайно:
(609) 567-0810 Стив чи Інна

Приймаємо на роботу професійних столярів для виготовлення кухонних меблів. Фльорида.
*Тел.: **1(386) 740-7740** або **1(386) 848-2188**; питати Василя*

Потрібна людина для догляду за пацієнтом, котрий приймає медикаменти, на 2 ночі на тиждень, наступні три місяці. Переваги українкам без дітей, 31-35 років, зі знанням англійської мови.
Тел.: (609) 567-0810 Стив

• РОЗШУКИ •

Розшукую **КОЛОДНИЦЬКОГО СТАНІСЛАВА**, 1936 р. народження його сестру ГЕРТРУДУ, 1931 р. народження (батько Колодницький Казимир, приїхав в США 1933 р.) Прошу дзвонити: **(440) 582-0656** або писати: **Miroslav Len, 11400 Somerset Dr. Apt. 135 N. Royalton, OH 44133.**

Переключіться на сервіс прямого з'єднання компанії Startec від 1 квітня до 30 квітня 2004 і Ви скористаєтеся з можливості стати щасливим переможцем нашої Весняної Льотерії

ВЕЛИКА НАГОРОДА - ОДИН РІК БЕЗКОШТОВНИХ ТЕЛЕФОНІЧНИХ ДЗВІНКІВ В БУДЬ-ЯКУ КРАЇНУ КОЛИШНЬОГО СРСР

Голос рідних та близьких, голос друзів, знайомих
Робіть життя щасливішим, лине тепло із дому

Ось наскільки низькі наші ціни:

Україна	12.9¢/min
Росія	6.9¢/min
Москва	2.9¢/min
Санкт-Петербург	2.9¢/min

Білорусь	25.9¢
Молдавія	13.9¢
Вірменія	21.9¢
Ереван	8.9¢
Німечина	4.9¢
Грузія	7.9¢
Ізраїль	4.9¢
Канада	4.9¢
Америка	4.9¢

Низькі розцінки 24 години на добу, 7 днів у тиждень

•

Телефонна Картка компанії Startec для Ваших подорожей

•

За Вашим бажанням - високоякісний dial-up інтернет усього за $9.95 у місяць

телефонуйте 1-800-354-9951 і замовляйте

понеділок - п'ятниця: 9am-12pm; субота та неділя: 9am-5:30pm

Ціна по Америці дійсна для всіх штатів за винятком Гаваїв і Аляски. Regulatory Assesment Fee applies. Ціни для дзвінків за кордон на мобільні телефони можуть бути інші.

ОФІЦІЙНІ ПРАВИЛА РОЗІГРАШУ ЛЬОТЕРІЇ – КУПІВЛЯ НЕ ОБОВ'ЯЗКОВА, КУПІВЛЯ НЕ ЗБІЛЬШУЄ ВАШІ МОЖЛИВОСТІ ВИГРАТИ, ВІДКРИТА ДЛЯ МЕШКАНЦІВ 48 ШТАТІВ, ВІД 18 РОКІВ І ВИЩЕ НА 04/01/04. СКАСОВУЄТЬСЯ У ВИПАДКУ ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ. ВИ ЩЕ НЕ Є ПЕРЕМОЖЦЕМ.

1. ЯК СТАТИ УЧАСНИКОМ: Ви автоматично стаєте учасником льотерії, якщо виберете Startec своєю основною телефонічною компанією для дзвоників за кордон і по Америці від 1 квітня до 30 квітня 2004 року. Ви автоматично будете отримувати одне очко при кожному дзвінку із 48 штатів в нижчеперераховані країни: Вірменія, Азейбарджан, Білярусь, Естонія, Грузія, Киргизстан, Казахстан, Росія, Латвія, Литва, Молдова, Таджикистан, Туркменістан, Узбекистан, Україна з Вашого домашнього телефону при користуванні сервісом „Прямого Набору" компанії Startec, починаючи від 1 квітня до 30 квітня 2004 року. Всі дзвінки повинні бути зроблені до 30 квітня до 11:59.59 pm за східнім часом для того, щоб взяти участь у жеребкуванні. Якщо Ви вже користуєтесь сервісом „Прямого Набору" компанії Startec або не хочете переключатися зі своєї основної телефонічної компанії, Ви можете взяти участь в льотерії, якщо напишете від руки на папері розміром 3" x 5" Ваше повне ім'я, адресу, номер телефону і вишлете цей папір в конверті з маркою на адресу: SPRING SWEEPSTAKES, P.O. Box 34436, Bethesda, MD 20827. Надіслана поштою заявка повинна бути вислана не пізніше 04/30/04 і отримана не пізніше 05/07/04 для участи в жеребкуванні. Конверт не повинен мати більше як одну заявку. Механічно зроблена заявка буде автоматично зліквідована.

2. НАГОРОДИ І ДОВІЛЬНЕ ЖЕРЕБКУВАННЯ: НАГОРОДА (1): „Один рік безплатних телефонічних дзвінків" – 2004 хвилини для дзвінків в нижчеперечислені країни: Вірменія, Азербайджан, Білярусь, Естонія, Грузія, Киргизстан, Казахстан, Росія, Латвія, Литва, Молдова, Таджикистан, Туркменістан, Узбекистан, Україна через сервіс „Прямого набору" компанії Startec (ERV U.S. $381ea). 2004 хвилини будуть видаватися у вигляді щомісячного кредиту в розмірі 167 хвилин на протязі дванадцяти (12) послідовних місяців, починаючи з 05/2004 року. Невикористані за місяць хвилини (167) не будуть переноситися на наступний місяць. За час, використаний понад (167) хвилин на кожний місяць, буде стягатися платня згідно з пляном, на який клієнт підписався в час переключення на компанію Startec. Переможець повинен вибрати Startec, як його/її основну телефонну компанію для отримання нагороди. Платня за переключення на сервіс „Прямого Набору" компанії Startec буде повернена спонзором. Переможець буде вибраний в процесі довільного жеребкування між всіма повноправними учасниками. Жеребкування відбудеться приблизно 05/10/2004. Жеребкування буде проводити спонзор, рішення якого конечне у всіх випадках, які відносяться до цієї льотерії. Переможець буде повідомлений телефонічно. Реальні шанси на виграш нагороди залежать від кількости отриманих заявок. Обмеження: одна нагорода на кожну родину.

3. ОФІЦІЙНІ ПРАВИЛА: Спонзор і його агенції не відповідають за втрачені, отримані з запізненням, вислані на неправильну адресу, нерозбірливі заявки чи заявки вислані, але не отримані для довільного жеребкування по будьяким іншим причинам. Спонзор залишає за собою право замінити нагороду на рівну або більшої ціни. Ніяких грошових компенсацій чи переказів за нагороду не буде дозволено, за винятком побажань спонзора. Всі федеральні, штатні і льокальні податки, чи інші видатки, або несподівані, не вказані тут видатки, є відповідальністю переможця, якщо вони мають місце. Спонзор і його агенції не несуть відповідальности чи зобов'язання за ушкодження, втрати чи збиток в результаті отримання чи використання нагороди. Спонзор не відповідає за неякісний або невідбутий телефонічний зв'язок, а також за будьякий інший вид пошкодження телефонічного зв'язку. Отримання нагороди дає право спонзору і його агенціям використати ім'я переможця/чи його фотографію для реклямних цілей без наступної компенсації, окрім заборонених законом. Беручи участь в цій реклямі, учасники згідні з ОФІЦІЙНИМИ ПРАВИЛАМИ і рішеннями суддей.

4. ПРАВО НА УЧАСТЬ В ЛЬОТЕРІЇ: Льотерія відкрита для мешканців 48 штатів, які мають 18 років і більше на 04/01/04. Працівники компанії Startec Global Operating і їх родини, їх партнери, філії, реклямні агенства не мають права брати участь у льотерії. Ця пропозиція буде анульована у випадку порушень і підкоряється всім федеральним, штатним, льокальним і FCC законам.

5. СПИСОК ПЕРЕМОЖЦІВ: для отримання інформації про переможців відвідайте нас на Інтернеті: www.startec.com/sweepstakes/

6. СПОНЗОР: Спонзор цієї льотерії Startec Global Operating Company, 1151 Seven Locks Road, Potomac, MD 20854. Якщо Ви не хочете бути у списку отримувачів поштової інформації про наступні льотерії, будь ласка, напишіть: SPRING SWEEPSTAKES. P. O. Box 34436, Bethesda, MD 20827. Щоб Ваше прохання було задоволене, можливо, буде потрібно 60 днів.

startec℠
THE WORLD, CLOSER TO HOME

Наші переможці Льотерії "Міжнародний Жіночий День" - січень 2004

Леонід Калманович - Salem, MA

Ігорь Кокошинский - Northglenn, CO

Любов Корнфелд - Inwood, NY

Валентина Шостак - Weaverville, NC

Віталий Кравчук - Encino, CA

Сторінка в історії нашого театру

12 лютого цього року в Брукліні помер д-р Іларіон Чолган, відомий в українському середовищі у двох ділянках – як визначний драматург і як лікар.

Він народився 24 грудня 1918 року в с. Сапогів (тепер Тернопільська обл.) в родині священика. Почав свою письменницьку діяльність ще до війни, в 1944 році закінчив медичний факультет Віденського університету. В 1990 році вийшла його збірка „Дванадцять п'єс без однієї", 1992 року став членом Спілки письменників України, був членом Лікарського товариства в США та членом управи Українського музею в Ню-Йорку. Ерудит у питаннях сучасної європейської та американської драматургії, він також був знавцем українського образотворчого мистецтва (в його домі в Брукліні зібрано унікальну колекцію творів Олекси Грищенка та Галини Мазепи, і про останню він видав монографію).

Все ж коли охоплювати його багатогранну діяльність, то найвідомішою стала його праця комедіографа для Театру-студії Йосипа Гірняка та Олімпії Добровольської, де він виступав під іменем Алексевича. З цією студією він „народився" й співпрацював, але був пов'язаний і з Ансамблем українських акторів під керівництвом Володимира Блавацького. Саме на драматургії Алексевича підтвердився факт, який вважаю типовим для мистецтва театру – що драматургія допомагає лише розвиткові театру, а не театр повинен ілюструвати драматургію, як це роками практикувалося в Радянському Союзі.

По війні Й. Гірняк та О. Добровольська з групою молоді з колишньої Львівської театральної студії опинилися у Ляндеку (Австрія), вийшовши зі складу таборового театру, де ролю Наталки-Полтавки мала виконувати 70-літня акторка, і вже в лютому 1946 році дали виставу Алексевича „Замотеличене теля", яку драматург назвав „замаскованим літературно-театральним кабаретом". Це було відтворення жанру вистав театру „Березіль" харківського періоду – „Алло на хвилі 477" та „Чотири Чемберлени". То були вистави-рев'ю, а сам Й. Гірняк висловлювався не раз, що жанр рев'ю дуже зручний для вишколу молодих акторів у застосуванні різноманітних ситуацій на сцені. „Замотеличене теля" складалося переважно з пародійних сцен на вистави побутового театру та на родинні взаємини у таборах. Самі керівники Театру-студії виступали в ролях, широко застосовуючи імпровізацію та гіперболічні жести.

Успіх „Замотеличеного теляти" показав, як зазначала критика, що рев'ю є тією центральною формою, яка дає студійцям змогу подавати актуальний життєвий матеріял для сценічних вправ. І до такої форми поєднання вдався Алексевич у своїй другій драмі – „Блакитна авантюра" (1946), яку він назвав „еміґраційним фільмом-водевілем зі співами та танцями". Музика, спів і танці та характер Ясновидця єднали окремі картини. В цій своїй другій ревії драматург показав тип еміґраційного Хлестакова, самозакоханого брехуна, взявши сюжетну схему з „Ревізора" М. Гоголя. Цю схему Хлестакова в образі Романа Птаха Алексевич пристосував до таборового життя.

Але основним досягненням Алексевича як комедіографа були його чотири драми, об'єднані головним образом Мамая. Дві з них – „Сон української ночі" (1946, названа автором „музичною казкою-каруселею") та „Хожденіє Мамая по другому світі" (1948, „Містерійне дійство") йшли в Театрі-студії, де ролю Мамая виконував Й. Гірняк. Останні дві Алексевич написав уже в США – „Мамай невмирущий" (1956), „Театральне видовище гіперболи і гротеску") та „Дума про Мамая" (1989, „Сюрреалістична панорама американської України другої половини XX століття").

Головний герой після подорожі навколо світу (включно з „другим світом в „Хожденії...") у фіналі в „Думі про Мамая" відлітає ракетою до Києва добудовувати „перестройку". Алексевич, отже, продовжує звертатися до Мамая – невмирущого образу українського народу, що мав своїх попередників і у вертепному дійстві, і в творах клясиків української літератури XIX століття, і в героїчній народній пісні, і в образотворчому мистецтві і, нарешті, у творах найвизначнішого українського драматурга XX століття Миколи Куліша. Живе Мамай і зараз, згадати хоч би фільм Олеся Саніна „Мамай". Мамай Алексевича – це гостра сатира на комплекс меншовартості малороса, на отаманію, на непомильність у будь-якому адмініструванні, на виняткову дрібничковість у мисленні та пристосовництво.

П'ятою виставою Алексевича у Театрі-студії мала б бути „Останнє втілення Лиса Микити" (1949, за повістю Івана Франка), яку автор назвав „сенсаційно-детективною п'єсою". Драматург, крім феєрії звіриного царства, представленого в масках політичних діячів сучасности, увів другу фабулу-перипетії його Шерлькока Голмса з музою-Мусечкою і її батьком, доктором Ватсоном-Порхавкою, що шукають автора. Уведення Шерлька Голмса до клясичного твору І. Франка Алексевичем знайшло повторення сорок років пізніше у виставі „Різдвяної ночі" М. Гоголя в Київському театрі. Фінал „Останнього втілення..." закінчувався перемогою Лиса Микити – вільного українського духу.

„Провулок Святого Духа" (1948), з яким Алексевич ознайомив мистецького керівника Ансамблю українських акторів В. Блавацького, був виставлений 1949 року. Це єдина драма Алексевича, де він відійшов від комедіографії. П'єса складається з семи картин історії Львова поміж 1918 та 1941 роками, поєднаних поміж собою ведучими особами – Дзвінковою дамою та Тінню поета. Цей твір Алексевича за своїм жанром нагадує поетичну драму, забарвлену віршами трьох збірок Богдана-Ігоря Антонича („Три перстені", „Книга Лева" та „Ротації"). Дія проходить в контрастах світла і темряви. Темний Провулок Святого Духа і сновидна корчма пана Семена обертаються на символ світла, вічного полум'я міста Львова, незгасимий дух його.

Після успішної вистави „Провулка Святого Духа" Алексевич на замовлення В. Блавацького написав драму „Діти Дажбога" (1949). Проте вистава драми не відбулася з причини виїзду Ансамблю українських акторів до США. Драматург назвав її „комедією еміґраційних днів". Фактично це була панорама життя в таборі „Зелений горбочок" на австрійсько-баварському кордоні, про який з іронією згадує сам драматург, що „кожен табір – це наша фортеця. Там діють і борються державні мужі". Панорама фортеці розвивається крізь головну особу оповідача, що робить її подібною до структури драми „Наше місто" американського драматурга Торнтона Вальдера.

Тема комедії „Діти Дажбога" знайшли своє повторення в дальшій п'єсі Алексевича „Загублений скарб" (1952 р, виставлена в трупі Мирона Чолгана, колишнього члена Театру-студії Й. Гірняка, що був і режисером її). Деякі дійові особи в ній носять ті ж самі прізвища. Сатира „Загубленого скарбу" спрямована на керівництво в таборі Ді-Пі „Вишневий садочок", до управи якого потрапили люди з примітивними поглядами. Поряд із сатирою Алексевич робить наголос на збереження загубленого скарбу – душ і сердець Ді-Пі перед виїздом за океан на постійне поселення.

„Загублений скарб" був єдиною виставою Алексевича на американському континенті. Відтворення життя Ді-Пі в таборах Европи відходило до історії, втрачало свою актуальність, незважаючи на дотепно створені образи в драмах Алексевича. З цим бігом окреслювалося і місце його в історії українського театру. Він увіходив до неї, як найбільший комедіограф часів існування Ді-Пі в Західній Европі. Чому він мав такий великий успіх? На це питання він відповів сам на сторінках журналу „Київ" у листі до прихильників театру: „В таборах стоплювалися темпераменти й індивідуальності різних прошарків громадянства з різних частин України. У тих самих бльоках жили побіч себе люди з-над Тиси й Дону, з Буковини та Волині, з-над Дніпра і Дністра". Фраза директора Златоустого (персонаж з „Загубленого скарбу") звучить, може, пародійно, але в кожному жарті є зерно правди: „Панове, ми не усвідомлюємо собі факту, що оце вперше за всі сторіччя ми зажили мирним державним життям". У таборах Ді-Пі з усіма позитивами й вадами прийшов подих нового життя, і можна було вільно творити, працювати й сперечатися.

Всі комедії Алексевича багаті своєю театральністю. В них проявляється одна притаманна їм риса: як багато може виграти драматург, коли він прислухається до того, що йому говорять театральні діячі. Тісна пов'язаність Алексевича з Театром-студією Й. Гірняка і Добровольської дала свої плідні наслідки. Ту ж саму театральність його драм відчув і В. Блавацький, коли прийняв до вистави його „Провулок Святого Духа" і навіть зобов'язав його написати для Ансамблю українських акторів комедію „Діти Дажбога", Але навіть ідеальної підказки театральних діячів не було б досить, якби Алексевич не мав вродженого таланту подавати діялог так, щоб тримати глядача в напруженні та розряджати його час від часу введенням пантомім чи музичних сцен, робити його легшим до сприймання. Алексевич був досконало обізнаний з театром і сучасними західньоевропейськими та американськими драматургами, відчував пульсування їх, не тільки читав їх твори, але й бував на їхніх виставах, починаючи з театрального Відня, де провів свої студентські роки. І понад усе мав величезну спостережливість до побутових явищ і вміння їх узагальнювати. Все разом і запевнило йому вічне місце в історії українського театру.

Валеріян Ревуцький

АМЕРИКАНЦІ В ОБОРОНІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В УКРАЇНІ

висловлюють співчуття і почуття великої втрати з нагоди
відходу у вічність великого борця за права людини

МИКОЛИ РУДЕНКА

засновника Української Гельсінкської Групи в 1977 р. в Києві,
поета, публіциста.

Складаємо 500 дол. на
МУЗЕЙ „ШЕСТИДЕСЯТНИЦТВА" в КИЄВІ,
а всім членам Української Гельсінкської Групи
бажаємо продовжувати боротьбу в обороні прав людини
в пам'ять Миколи Руденка.

За Управу AHRU
АГРУ
БОЖЕНА ОЛЬШАНІВСЬКА
ВОЛОДИМИР БОДНАР

У ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

СОФІЇ ТЕМНИЦЬКОЇ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в церкві св. о. Миколая в Пасейку
в суботу, 24 квітня, о год. 8-ій ранку.

ІРИНЕЙ ЮРІЙ ТЕМНИЦЬКИЙ – муж зі синами
ВЛОДКОМ, ЮРІЄМ і ОРЕСТОМ
та їхніми родинами.

Просимо про Ваші молитви.

У глибокому смутку повідомляємо,
що 7 квітня 2004 р. у Львові, відійшов
у вічність на 91-му році життя наш
БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІД, БРАТ і СТРИЙКО

бл. п.

д-р СТЕПАН ГАЛАМАЙ

нар. 13 листопада 1913 р. в селі Івачеві в Україні.

Залишив у глибокому смутку родину в діяспорі:
МАРІЮ ГАЛАМАЙ
сина – ВОЛОДИМИРА
дочок – АНЕТУ КОВАЛЬ і МАРТУ ГАЛАМАЙ
внуків – АНДРІЯ КОВАЛЯ з родиною
– ТАТІЯНУ БУК з родиною
– АНАСТАЗІЮ і МАРКІЯНА
правнучку – НАТАЛКУ БУК
братову – СТЕФАНІЮ ГАЛАМАЙ

і в Україні: сестру – АННУ МАСНИК
племінників – ІГОРЯ МАСНИКА, РОМАНА МАСНИКА
– ІГОРЯ ГАЛАМАЯ, ОКСАНУ ГОРОХОВСЬКУ
і ГАЛЮ ЛЯХ з родинами
Паню ДАРУ ІВАНИЦЬКУ, яка опікувалася Покійним
до останніх хвилин його життя.

Друзів, приятелів і знайомих у діяспорі і в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 9 квітня в місті Золочеві.
Похований, за власним бажанням, в селі Плугові біля батька і матері,

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною та знайомими,
що 29 березня 2004 р. відійшла у вічність в Новому Роздолі
(біля Львова)

бл. п.

МАРІЯ „МУШКА"
ЛЕВИЦЬКА-ЗАГОРУЙКО

нар. 15 січня 1919 р. в Сливниці, учасниця бойових дій УПА,
політв'язень концтаборів Сибіру, авторка книжки „У кожного своя доля...".

В глибокому смутку залишені:
муж – РОМАН
доньки – ОЛЕНА КУКСОВА з мужем ОЛЕГОМ, дітьми
та внуком
– ЗЕНЯ ЧЕРВІНКО з мужем ІГОРЕМ та дочками
син – АНДРІЙ ЗАГОРУЙКО
в США:
сестра – БОГДАНА СЕНИК та діти:
с. СОФІЯ СЕНИК (в Римі),
ЮРІЙ СЕНИК з дружиною МИРЛ і дітьми,
МАРІЯ КОВАЛЬСЬКА з мужем ЕВГЕНОМ і дітьми
сестра – ОКСАНА СТЕЛЬМАХ з мужем ЗЕНОВІЄМ та діти:
СОНЯ КЛИФОРД з мужем БРЕДЛІ та синами,
АДРІЯН СТЕЛЬМАХ
та дальша родина в Україні та Америці.

Вічна Їй пам'ять!

ПОВІДОМЛЕННЯ

ПОХОРОНЕННЯ

сл. п.

ЛЮБОМИРА КУЗЬМИ

відбудеться

в суботу, 1 травня 2004 р.,
о год. 1-ій по пол.

на Католицькому цвинтарі
в Елка Парк, Гантер, Н.Й.

Дружина ГАЛИНА

У смутку повідомляємо, що 16 квітня 2004 р.
відійшла у Божу вічність

бл. п.

МАРТА ВОРОНЕВИЧ

(з дому ТЕРПЕЛЯК)

нар. 17 січня 1937 р. у Львові, Україна

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 24 квітня 2004 р. о год. 10-ій ранку
в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Jewett, New York.

Залишила у смутку:
дочку – ЛЮБУ ҐРІНБЕРҐ з чоловіком ДАНІ і синами
РУДІ і АЛІКОМ
сина – РОМАНА ВОРОНЕВИЧА з донькою ВІКТОРІЄЮ
родини – ТЕРПЕЛЯКІВ, МАКАРУШКІВ і ЯРОСЕВИЧІВ
в США, Німеччині і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ ЧИ КУПИТИ ХАТУ?
Зверніться до
ВАСИЛЯ КАВАЦЮКА
(908) 790-9240
або
(908) 265-7618
Exit Realty

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

CMS COMPLETE MORTGAGE SERVICE

Поліна Калушнер президент

Бизнесові, комерційні і персональні позички
ПРОМІНЬ СВІТЛА в моргеджових лабіринтах
1 -ий позиковий „брокер" у Філядельфії.
Понад 10 років досвіду!!!
Спеціяльна програма:
1.25% незмінна позичка на 30 років

Уділяємо моргеджі у 50 штатах
- **No** Points
- **No** Application Fee
- **No** PMI
- **No** Commitment Fee
- **No** Mortgage Broker Fee
- Безкоштовна консультація

Спеціяльні програми для людей з поганою кредитною історією, або без кредитної історії!
Ми не обіцяємо - ми робимо!
Approved with PA Department of Banking
Toll Free 866-896-7277
www.whymortgage.com

16.9 ¢/min
CALL УКРАЇНА
Great domestic rates.
Great rates to the rest of the world - any day, any time, direct dial.
We also offer prepaid Phone Cards: calls to Ukraine from 7.6 c/min.
1-800-449-0445
LDPOST
WWW.LDPOST.COM

СТЕФАН ВЕЛЬГАШ
Професійний продавець забезпечення УНС
STEPHAN J. WELHASCH
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
548 Snyder Ave., Berkeley Heights, NJ 07922
Toll Free:1-800-253-9862/3036, Fax: 973-292-0900
E-mail:swelhasch@unamember.com

ЮРІЙ ЛАЗІРКО
Професійний продавець забезпечення УНС
IOURI LAZIRKO
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
5 Brannon Ct., Clifton, NJ 07013
tel.: 973 881-1291
E-mail: louri_uke@hotmail.com

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.
Від 1983
- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop-closings)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіціяльні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (212) 228-3029

Фірма „КАРПАТИ"
Licence № 113486759
Виконує малі і великі роботи. Перероб-ляє хати, лазнички, направляє дахи, ви-конує цементні праці, а також малює на-зовні і всередині (handyman) сантехнічні і електричні роботи – **Василь Чолак**
Тел.: (718) 937-1021
Beeper: (917) 935-0280

ЄВШАН – YEVSHAN
подарунки – музика, книжки – відео
замовляйте новий каталог 2004
1-800-265-9858
www.yevshan.com

Fregata TRAVEL SERVICE, INC.
250 West 57th St.#1211 New York, NY 10107
Phone: (212) 541-5707 Fax: (212) 262-3220
ECONOMY AIRFARES
Львів/Одеса
639 дол.+tax (round trip)
429 дол.+tax (one way)
Київ
580 дол.+tax (round trip)
365 дол.+tax (one way)
Restrictions Apply

Рідним в краю помагати, чи по світу подорожувати - тільки з фірмою КАРПАТИ!

KARPATY
Export-Import

протягом 2-7 днів
Доставляємо до рук адресата в Україну, країни СНД та Східної Європи американські доляри
ПЕРЕСИЛКУ ПАЧОК
ДОСТАВУ ХАРЧОВИХ ПАЧОК З КАТАЛОГУ
доставу тракторів, автомобілів, побутової техніки та електроніки
На всі замовлення Ви отримаєте покsurvey від Ваших близьких
Телефонуйте до нас, щоб оформити замовлення та за детальнішою інформацією

Добре знана у Канаді
Та в Америці відома
Фірма наша вже віддавна
Служить людям чесно й справно
Щирий сервіс, низькі ціни!
Хто ще краще про Вас дбає?

121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario, Canada M6S 2Y4
Tel. (416) 761-9105
1-800-265-7189
Fax (416) 761-1662
e-mail: nsemczys@aol.com

KARPATY
TRAVEL
НАЙКРАЩІ ЦІНИ НА КВИТКИ

НА ВСІ АВІАЛІНІЇ СВІТУ!
Запрошення до Канади та США
Візи до України, Польщі та Росії
Медичне забезпечення для відвідувачів у Канаді
ВІДПОЧИНОК на відомих курортах